

Kicsoda nékünk Krisztus?



*Hogyan lehetünk eggyé Ővele,
és ezáltal egymással is?*

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2018/4.

Kicsoda nekünk Krisztus?

*Hogyan lehetünk eggyé Ővele,
és ezáltal egymással is?*

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2018

A tanulmányokat összeállította:
Vankó Zsuzsanna

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ Mobil: +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-68-1

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 6. Isten Fia emberré válásának evangéliuma	8
II. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 13. A megígért Szabadító személye a messiási próféciákban – I.	19
III. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 20. A megígért Szabadító személye a messiási próféciákban – II.	30
IV. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 27. Jézus Krisztus, az „örökkévalóság Atyja”, a mindenség teremtője és Izráel Istene	41
V. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 3. Jézus testtétele – titok és kinyilatkoztatott igazság	50
VI. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 10. Jézus két természete, születésétől fogva	63
VII. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 17. Jézus megkísértése és győzelme	74
VIII. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 24. Jézus tökéletes győzelme a bűn felett földi szolgálata folyamán	88
IX. TANULMÁNY ■ DECEMBER 1. Jézus végső győzelme a Kísértő felett	99

X. TANULMÁNY ■ DECEMBER 8.

A feltámadt, mennybe ment Jézus mint Közbenjárónk,
Bíránk és dicsőségben visszatérő Szabadítónk 114

XI. TANULMÁNY ■ DECEMBER 15.

Hogyan lehetünk egygé Krisztussal,
és győzhetünk-e, amiképpen Ő győzött? – I. 126

XII. TANULMÁNY ■ DECEMBER 22.

Hogyan lehetünk egygé Krisztussal,
és győzhetünk-e, amiképpen Ő győzött? – II. 138

XIII. TANULMÁNY ■ DECEMBER 29.

Tökéletes győzelem
és tökéletes egység Krisztus tanítványai között..... 150

Igék minden napra

OKTÓBER 166
NOVEMBER 167
DECEMBER 168

BEVEZETÉS

Emberré lett isteni Megváltónkat, Jézus Krisztust igyekszünk jobban, közelebbről megismerni ebben a negyedévben. Létezik-e ennél fontosabb téma számunkra? Hiszen maga Jézus mondta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17,3) „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanem csak énáltalam.” (Jn 14,6)

Jézus azt is világossá tette, hogy csak a vele való egység útján jöhet létre valódi egység, közösség a tanítványai között. „Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is eggyé legyenek mibennünk... Én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek...” (Jn 17,21–23)

Egyesek elvont teológiai kérdésnek tekintik Krisztus testtételelét, amelyet – gyakorlati hitéletünk szempontjából – nem szükséges kutatni, mélyebben megérteni. Azért gondolkoznak így, mert nem ismerik, nem értik még, hogy mi a kapcsolat Krisztus testtétele és bűn feletti győzelme között, továbbá az Ő győzelme és a mi győzelmünk között.

Másrészt azért is szükséges foglalkoznunk ezzel a témával, mert a kereszténység körében homályos és ellentmondásos az erről szóló tanítás, mind a római katolikus, mind a protestáns teológiát illetően. A múlt század közepe óta a nemzetközi adventmozgalomban is megjelent Krisztus testtételelének a bibliai tanítástól eltérő értelmezése, ami világszerte megosztja a közösséget. Fontos tehát kutatnunk és jól megértenünk a Szentírás tanítását erre vonatkozóan.

Mélyítsék el bennünk ezek a tanulmányok Jézus személyének ismeretét, erősödjék meg ezáltal az iránta érzett szeretetünk! Értsük meg, tanuljuk meg, hogyan lehetünk eggyé Ővele, és ezáltal egymással is!

Isten Fia emberré válásának evangéliuma

1 Mit érthetünk meg a betlehemi pásztorok tapasztalatából, akikkel mennyei követek tudatták az isteni Megváltó földünkre érkezését?

- „Voltak pásztorok azon a vidéken, akik a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszaka a nyájuk mellett. És íme, az Úr angyala hozzájuk jött, az Úr dicsősége körülvette őket, ők pedig nagy félelemmel megfélemlettek. Mondta az angyal nekik: »Ne féljete, mert íme hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: született néktek ma a Megtartó, aki az Úr Krisztus, Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.« Ekkor hirtelenséggel megjelent az angyallal mennyei seregek sokasága, akik Istent dicsérték, és ezt mondták: »Dicsőség a magasságos mennyben Istennek, e földön pedig békesség, és az emberekhez jóakarát!«" (Lk 2,8–14)

(Mi a pontos jelentésük azoknak a szavaknak, amelyekkel Isten angyala megjelölte, hogy ki az, aki megszületett? Mire utalt a dicséretnek ez a részlete: „...e földön békesség, és az emberekhez jóakarát”?)

.....

.....

.....

„A mezőn a pásztorok csendes óráikban a megígért Üdvözítőről beszélgettek, és azért imádkoztak, hogy a király eljőjön Dávid trónjára. És íme, az Úr angyala jött hozzájuk, és így szólt: »Ne féljete, mert íme hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz: Született néktek ma a Megtartó.« [...] E szavak hallatán a pásztorok gondolatait dicső kép töltötte be. Eljött a Szabadító Izráelhez! Hatalom, dicsőség, győzelem kíséri jövetelét! Az angyalnak azonban fel kellett készítenie őket arra, hogy Üdvözítőjüket a szegénységben és megalázottságban is felismerjék: »Ez pedig néktek a jele: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.« A mennyei hírnök [...] emberi gyengeségük iránti tapintatból időt adott a pásztoroknak, hogy hozzászokjanak az isteni fényárhoz. Azután már nem lehetett tovább elrejtteni a dicsőséget és örömet. A mezőt beragyogta Isten seregeinek fényessége.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 31. o.)

A mennyei követ „nagy örömről” beszélt, amely az „egész népnek”, azaz minden embernek öröme lesz. A nagy öröm okát pedig így jelölte meg: megszületett a Megváltó – az eredeti görög szövegben a *sótér* (= megváltó, szabadító) szó szerepel –, aki *Úr*, azaz isteni személy, és *Krisztus*, azaz maga a Felkent, a megígért Messiás. (A görög *Krisztosz* jelentése *Felkent*, amely a héber *Messiás* pontos megfelelője.)

Isten angyalai csodálják Isten megváltási tervét, és mélyen együtt éreznek az elveszett ember megmentésére irányuló szándékával. Ezt fejezi ki az a csodálatos jelenet, amelynek a betlehemi pásztorok tanúi voltak. Az angyalok tudták, hogy kimondhatatlan öröme van oka mindenkinek, mert kifejezhetetlenül nagy jelentőségű, ami azon az éjszakán történt.

Milyen különös, hogy emberek békésen aludtak, sejtelmük sem volt arról, milyen hallatlan esemény történt: az isteni Megváltó a földre érkezett! Különös az ellentét is: e hatalmas tény jele mindössze annyi volt, hogy a pásztoroknak egy újszülöttet kellett talál-

niuk bepólyálva a jászolban. Mintha azt fejezné ki a mennyei seregek megjelenése a betlehemi mezőn, hogy nem tudtak a mennyben maradni, nem tudták magukban tartani a nagy örömhírt. Közel kellett jönniük Földünkhöz, az emberekhez, mintegy kísérve az isteni Megváltót, és megosztva az örömhírt az emberekkel.

Az angyalok dicsérő éneke mély hálát fejez ki Isten iránt, és áldáskívánást az emberekre vonatkozóan. Kívánják, hogy megbékélés jöjjön létre menny és föld között. Óhajtják, hogy ennek nyomán visszatérjen világunkba a béke, és Isten kegyelme, jóakarata gazdagon áradhasson az emberekre.

2 Mikor jelent meg Isten Fia a Földön? Mi volt a célja testtelésének?

- „Amikor eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten a Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltssa, hogy elnyerjük a fiúságot.” (Gal 4,4–5)
- „Megismertetvén velünk az ő akaratának titkát az ő jókedve szerint, amelyet eleve elrendelt magában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind, amelyek a mennyekben vannak, mind, amelyek e földön vannak.” (Eféz 1,9–10)
- „Mondta azért néki Pilátus: Király vagy-e hát te csakugyan? Felelt Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.” (Jn 18,37)

(Mit jelent „az idők teljessége” kifejezés? Válaszoljunk a második kérdésre az igék kulcskifejezéseinek kiemelésével.)

.....

.....

„Amint a csillagok haladnak kijelölt útjuk roppant körpályáin, úgy Isten elgondolásai sem ismerik a sietséget vagy a késedelmet. Így határozták meg a mennyei tanácsban Krisztus eljövételének óráját is. Amikor a hatalmas időmérő mutatója a megjelölt időponthoz ért, Jézus megszületett Betlehemben. »Amikor eljött az időnek teljessége, Isten kibocsátotta Fiát.« (Gal 4,4) [...] A szétszóratásban élő zsidók minden országból Jeruzsálembe gyülekeztek az évenkénti ünnepekre, s lakóhelyükre visszatérve mindenütt elterjesztették a Messiás eljövételének örömhírét. Ekkorra a pogány vallási rendszerek elveszítették befolyásukat. Az emberek belefáradtak a külsőségekbe és a mítoszok hallgatásába. Olyan vallás után vágyakoztak, amely betölti a szívet. [...] A Szentírást már évszázadokkal korábban lefordították görög nyelvre, amelyet akkor a Római Birodalomban széles körben beszéltek. [...] A bűn korszakai során egyre jobban megromlott emberiség Megváltó után vágyakozott. Sátán mindaddig igyekezett mélyíteni a Föld és a menny közötti szakadékot, hogy az emberek számára lehetetlenné váljék Isten megismerése. A sötétség, melyet a világra borított, egyre mélyebb lett. A bűn tudománnyá vált, és a romlottságot beleillesztették a vallás rendszerébe. [...]

A válság mélypontján, amikor már úgy tűnt, hogy Sátán diadalmaskodik, Isten Fia eljött az isteni kegyelem üzenetével. Amikor eljött az időnek teljessége, Isten dicsősége abban nyilvánkozott meg, hogy a gyógyító kegyelem teljességét bocsátotta a világra.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 23–28. o.)

Gondoljuk át, milyen nagy szeretetre és áldozatra utal ez a kijelentés: „Isten kibocsátotta az ő Fiát... hogy mi elnyerjük a fiúságot.” Mert hová is bocsátotta ki Isten a Fiát?

„Isten megengedte, hogy Fia kisdedként, az emberi család gyengeségeinek kiszolgáltatottan arra a világra jöjjön el, ahol Sátán magának igényli az uralmat. Isten megengedte, hogy

Jézus szembenézzen a veszélyekkel, amelyek mindennaposak az ember életében, és megvívja azt a csatát, amelyet az emberi család minden gyermekének meg kell harcolnia – azzal a kockázattal, hogy elbukik és örökre elvész. A földi apa is aggódik fiáért. Amikor gyermekére tekint, remegve gondol arra, hogy a kicsi élete veszélybe kerülhet. Arra vágyódik, hogy szeretett gyermekét megvédje Sátán hatalmától, távol tartsa a kísértéstől, és megkímélje a küzdelemtől. Isten pedig odaadta egyszerű Fiát, hogy még gyötrelmesebb csatát vívjon és félelmetesebb kockázatot vállaljon, s biztosíthassa az élet ösvényét a mi kicsinyeink számára. Ebben van a szeretet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 32–33. o.)

Ez volt tehát a döntő cél, hogy mi ismét Isten fiaivá legyünk, s a bűneset okozta szakadás után ismét egybeszerkesztessék a menny és a föld. Ennek azonban előfeltétele az, hogy az ember megismerje az igazságot Istenről és törvényéről. Csak ennek nyomán vágyakozik és akar ugyanis bűnbánattal Istenhez fordulni, s megbékélni Vele. A bűn okozta vakság miatt azonban az ember nem tudja magától meglátni, megérteni az igazságot. Jézusnak ezért is a Földre kellett jönnie, hogy „bizonyosságot tegyen az igazságról”. Pilátus előtt tett kijelentéséből azt érthetjük meg, hogy ha Ő nem hozta volna el emberi testben és nem mondja el nekünk emberi nyelven az igazságot, mi azt soha fel nem fedeznénk, meg nem értenénk, hiszen a „hitető Sátán” (Jel 12,9), a „hazugság atyja” fogságában vagyunk.

3 Melyik ószövetségi előkép ábrázolja szemléletesen a Megváltó testtelételeinek célját?

- „[Jákób] jutott egy helyre, ahol meghált, mivelhogy a Nap lement. Vett egyet annak a helynek a kövei közül, a feje alá tette, és lefeküdt azon a helyen. Álmod látott: Íme, egy laj-

torja [létra] volt a földön felállítva, melynek teteje az eget érte, és íme Isten angyalai fel és alá jártak azon. Az Úr állt azon, és szólt: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak, a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene... Tebened és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei." (1Móz 28,11–14)

- „Mondta Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az Emberfiára." (Jn 1,52)

(Kit ábrázolt tehát a létra Jézus saját magyarázata szerint? Miért éppen abban a helyzetben kapta Jákób ezt a kijelentést?)

.....

.....

.....

„Ebben a látomásban a megváltás terve tárult fel Jákób előtt. Nem teljes egészében, hanem bizonyos részleteiben, amelyek akkor lényegesek voltak számára. A titokzatos létra, melyet álmában látott, ugyanaz volt, mint amelyre Jézus hivatkozott Nátánaéllal folytatott beszélgetésében, amikor ezt mondta: »Meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az Emberfiára.« (Jn 1,52)

Mindaddig, amíg az ember nem lázadt fel Isten uralma ellen, szabadon érintkezhetett Istennel. Ádám és Éva bűne azonban elválasztotta a földet az égtől, az ember nem lehetett többé közösségben Alkotójával. A világ azonban mégsem maradt magára reménytelenül. A létra jelképezi Jézust, az Istentől rendelt Közbenjárót. Ha Ő nem hidalta volna át érdemei által a bűn okozta szakadékot, akkor a szolgáló angyalok nem érintkezhetnének az elbukott emberrel. A gyenge és tehetetlen embert Krisztus köti össze a végtelen erő forrásával.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 182. o.)

4 Mire tanít minket egy másik ószövetségi jelenet is Jézus testtételeivel kapcsolatban?

- „Mózes pedig őrizte az ő apósának, Jethrónak, Midián papjának juhait. Hajtotta a juhokat a pusztán túl, és jutott az Isten hegyéhez, Hórebhez. Megjelent néki az Úr angyala tűzlángjában egy csipkebokor közepéből. Látta, hogy íme a csipkebokor égett, de meg nem emésztetett. Mondta Mózes: »Odamegyek, hogy lássam e nagy csodát, miért nem ég el a csipkebokor.« Látta az Úr, hogy odament megnézni, és szólította őt a csipkebokorból, mondván: »Mózes, Mózes!« Ő pedig mondta: »Ímhol vagyok.« Mondta néki: »Ne jöjj ide közel, oldd le saruidat lábadról, mert a hely, amelyen állsz, szent föld.«" (2Móz 3,1-5)
- „Az Ige testté lett, lakozott miközöttünk, és láttuk az ő dicsőségét mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyellemmel és igazsággal." (Jn 1,14)

(Milyen értelemben volt rejtett a Megváltó isteni dicsősége Emberfia mivoltában, és milyen értelemben volt látható?)

.....

.....

.....

Ahogy az égő csipkebokor Isten jelenlétét rejtette, Jézus emberi mivolta az Ő valóságos istenségét. Olyan nagy csoda, szent titok ez, amelyhez csak mély alázattal közelíthetünk.

„Az égő csipkebokor, amelyben Krisztus megjelent Mózesnek, Istent nyilatkoztatta ki. Az istenség bemutatására választott jelkép egy szerény bokor volt, amelyen látszólag nem volt semmi érdekes, mégis a végtelent rejtette magában. A végtelen

irgalmú Isten a legegyszerűbb jelképbe burkolta dicsőségét, hogy rátekintve Mózes életben maradjon. Isten ugyanígy érintkezett Izráellel nappal felhőoszlopban, éjjel pedig tűzoszlopban, s kinyilatkoztatva akaratát az embereknek, megismertette velünk kegyelmét. Isten elrejtette dicsőségét, fenséges voltát, hogy a véges ember is szemlélhesse. Krisztusnak is a »mi nyomorúságos testünkben« (Fil 3,21) kellett eljönnie, »emberekhez hasonlónak lévén« (Fil 2,7). A világ szemében nem volt ékessége, ami vonzóvá tette volna, mégis Ő volt a tetet öltött Isten, menny és föld világossága. Dicsőségét, nagyságát és fenségét elrejtette, hogy közel kerülhessen a szomorú, megkísértett emberhez.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 14–15. o.)

„Isten Fiának emberi formában való megjelenése olyan aranykötél számunkra, amely egybeköti lelkünket Krisztussal, és általa az Atyával. Tegyük ezt tanulmányunk tárgyává! Krisztus valóságos ember volt. Emberré válásával bebizonyította alázatát. Ugyanakkor testben megjelent Isten volt. Amikor erről gondolkodunk, jól tesszük, ha figyelünk Krisztus Mózeshez intézett szavaira az égő csipkebokornál: »Olld le saruidat lábaidról, mert a hely, amelyen állsz, szent föld!« (2Móz 3,5) A kérdező alázatával és töredelmes szívvel kellene közelednünk ehhez a témához.” (Ellen G. White: *Selected Messages/Szemlények...*, I., 230. o.)

5 Megérthetjük-e a testlétel megvalósulásának titkát?

- „Mondta pedig Mária az angyalnak: »Mi módon lesz ez, holott én férfit nem ismerek?« Felelvén az angyal, mondta néki: »A Szentlélek száll tereád, és a Magasságos ereje árnyékoz meg téged. Azért aki születik is, szentnek hívatik, Isten Fiának.«” (Lk 1,34–35)

- „Törvényül hirdetem: Az Úr mondta nékem: Én fiam vagy te, én ma nemzetelek téged.” (Zsolt 2,7)
- „Kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én fiam vagy te, én ma szültelek téged?” (Zsid 1,5)
- „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és a mi fiainké mindörökké, hogy e törvény minden igéjét beteljesítsük.” (5Móz 29,29)

(Mire utal az első három ige, kinek a teremtő bölcsessége és hatalma által valósult meg Jézus testtétele?)

.....

.....

„Krisztus nem jöhetett el földünkre mennyei dicsőségével. Bűnös emberi lények nem tudták volna elviselni a látványt. Emberi testtel fedte hát el istenségét, de nem vált meg istenségtől. Isteni-emberi Üdvözítőként jött el...” (Ellen G. White: *Selected Messages/Szemelvények...*, I., 230. o.)

„Krisztus testté válása titok volt, titok is marad. A kijelentett dolgok a mieink és a mi fiainké. Mégis intsünk mindenkit, nehogy Krisztust mindenben emberivé nyilvánítsák, mintha egy lett volna közülünk, hiszen ez képtelenség. Nem szükséges ismernünk a pontos időt, amikor az emberi lét az istenivel elegyedett... Veszélyt látok abban, ha a végtelen Isten Fiának emberi voltát hosszasan feszegetik... Bár Krisztus emberi volta egy időre elfátyolozta és eltakarta dicsőségét, mégis Isten maradt, miközben ember lett. Az emberi nem vette át az isteni helyét. Ez az istenfélelem titka. Az isteni és az emberi Krisztusban elválaszthatatlanul és szorosan egy volt, mégis mindkettő jól felismerhető maradt. Krisztus megalázta magát, hogy emberre legyen, azonban istenségét mégis megtartotta... Amikor Földünkön bevégezte küldetését, újra felvette dicsőségét. Míg em-

beri testben élt, előfordult, hogy Isten Fiaként lépett fel. Istensége átvillant emberi voltán... Benne élő dicsősége túl erősen villant elő ahhoz, hogy tiszta és tökéletes emberi volta teljesen elfedje... Senki sem tudja megmagyarázni Krisztus testté válását. Annyit mégis tudunk, hogy eljött a Földre, s emberként élt az emberek között... Krisztus nem csupán látszatra, hanem valószínűleg ember természetet vett magára... Mária fia volt. Emberi származás szerint Dávid fia. Az Ige embernek, »az ember Jézus Krisztusnak« jelenti ki... Ha Krisztus isteni formában jött volna el, az emberek nem bírták volna elviselni megjelenésének látását. Az ellentét túl fájdalmas, a dicsőség túl lenyűgöző lett volna. Még egy szent, tündöklő angyal jelenlétét sem tudták volna elviselni, Krisztus ezért nem az angyalok természetét vette magára, hanem emberi formában jött el.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 143–145. o.)

6 Miért fontos számunkra a testtélétről szóló bibliai kijelentések tanulmányozása annak ellenére, hogy sok minden titok marad ezzel kapcsolatban?

- **„Minden versengés nélkül nagy a kegyességnek [istenfélelemnek, istenfélő életnek*] eme titka: Isten megjelent testben...”** (1Tim 3,16)
- **„Ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlen volt a test miatt, Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlóságában és a bűnért, megítélte** a bűnt a testben. Hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint... Annakokáért, atyámfiak, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk.”** (Rm 8,3–4,12)

* Az eredeti szöveg alapján, közérthetőbb fordításban.

** Az eredeti szöveg szerint.

(Mit jelent az, hogy „minden versengés nélkül” nagy ez a titok? Miért erőtlén önmagában a tökéletes isteni törvény is a „test” – sarx – ellenében, amely a megromlott emberi természetet jelöli az Újszövetségben?)

.....

.....

„A megváltás munkáját titoknak nevezi Pál apostol, s valóban ez az a titok, amely által Isten eljuttatja az örökkévaló igazságot mindenkihez, aki hisz. A bűn következtében az ember ellenségeskedésben állt Istennel. Krisztus végtelen áron – angyalok és emberek előtt mély titkot jelentő, fájdalmas folyamat által – magára öltötte az emberi létet. Elrejtve istenségét, letéve dicsőségét, Betlehemben született meg. Emberi testben töltötte be Isten törvényét, hogy elítélhesse a bűnt a testben, s tanúságot tegyen a mennyei lények előtt arról, hogy a törvényt az életért rendelték el, mert ez biztosítja a boldogságot, békét és örök jót az engedelmeseknek.” (Ellen G. White, 29. kézirat, 1899)

Jézus testlétele az istenfélő, bűn felett győzelmes élet titkát közvetíti nekünk. Amit megérthetünk belőle, azt létfontosságú megértenünk, mert ez vezet rá arra, hogy mit jelent a gyakorlati kegyesség, az igaz élet, az Istennel járás itt, a földi körülmények között. Jézus azért jött el Emberfiaként, azért élt itt, hogy megmutassa nekünk, miként lehet emberi természetben is, a Sátán uralma alatti világban is Istenhez tartozni, szent és igaz törvénye szerint élni. Nem szabad, hogy okoskodás és hiábavaló viták tárgya legyen Krisztus testlétele titka. Ehelyett azzal kell foglalkoznunk, hogyan rejlik Jézus kettős természetében, istenemberi mivoltában élt földi életében az igaz élet titka számunkra.

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

A megígért Szabadító személye a messiási prófeciákban – I.

1 Hogyan utalt már az evangélium első meghirdetése is a Megváltó személyének titkára?

- „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között, az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3,15)
- „Amikor eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa...” (Gal 4,4)

(Melyik kifejezés szerepel mind a két igében, és mi ennek a jelentősége?)

.....

.....

.....

Ha felületesen olvassuk, észre sem vesszük, hogyan utalnak ezek az igék az eljövendő Megváltó egyedülálló, rendkívüli személyiségére. A Megváltó „asszony [csak asszony] magva”, utóda lesz. Az apától és anyától származó gyermek szülei és elődei genetikai adottságaikból kiformalódó új személyiség lesz. Jézus személyében

azonban Isten öröktől fogva létező Fiának, e hatalmas személyiségnek kellett emberként megszületnie. Földi anya által magára kellett vennie az emberi természetet, de eredeti személyiségének is meg kellett maradnia. Nem születhetett tehát úgy, ahogyan a földi gyermekek.

A Gal 4,4-ből idézett ige mérhetetlen távolság áthidalására, szinte felfoghatatlan csodára utal, amikor ezt mondja: „Isten Fia... aszszonytól lett.” A „törvény alatt lett” kifejezés azt jelzi, hogy az isteni Megváltó az emberi mivoltunkkal együtt járó törvényeknek alávetett lényként született meg.

2 Mit sejtetett a Messiás személyét illetően a nevezetes mózesi prófécia is?

- „Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened teközüled, a te atyádfiai közül, olyat, mint én, őt hallgassátok! Mind a szerint, amint kérted az Úrtól, a te Istenedtől a Hóreben, a gyülekezés napján, mondván: Ne halljam többé az Úrnak, az én Istenemnek szavát, és ne lássam többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak! Az Úr pedig mondta nékem: Jól mondták, amit mondtak. Prófétát támasztok nékik az ő atyjukfiai közül, olyat, mint te, az én igéimet adom annak szájába, és megmond nekik mindent, amit parancsolok néki. Ha valaki nem hallgat az én igéimre, amelyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon!” (5Móz 18,15–19)
- „Ne állítsátok, hogy én vádolak majd benneteket az Atyánál. Van, aki vádol titeket, Mózes, akiben ti reménykedtetek. Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek, mert énrólam írt ő.” (Jn 5,45–46)
- „Figyelmezzetek a mi vallásunk apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra... Mert ő nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, amennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak...” (Zsid 3,1.3)

(Mi utalt a prófétikus ígéretben arra, hogy az eljövendő Messiás mellett, hogy ember lesz, mint Mózes, mégis nagyobb lesz nála? Hol találkozunk az Újszövetségben az „őt hallgassátok!” felhívás idézésével?)

.....

.....

.....

Jézus úgy hivatkozott a Mózes 5. könyve 18. fejezetéből idézett próféciaira, mint amely kárhoztatja kortársait, a zsidó népet azért, hogy nem ismerték fel Őt, az Istentől küldött Messiást. Közismert volt körükben ez a jövendölés, azt is tudták, hogy messiási ígéret. Tanúsítják ezt a következő igék: Jn 1,19–21; 4,25; 7,40; Ap csel 3,22–24; 7,37. Mózes ráirányította a figyelmet egy eljövendő „prófétára”, aki hozzá hasonlóan közvetítő lesz Isten és a nép között, de nagyobb lesz nála. „Mindent megjelent néktek”, „őt hallgassátok” – ilyen nyomatékos felhívással fordította tekintetüket az Eljövendő felé.

Jézus földi élete során az Atya ajkáról hangzott ugyanez a felhívás a megdicsőülés hegyén: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!” (Mt 17,5)

Mennyire szívleljük meg ezt a felhívást? Égünk-e a vágytól, hogy mindazt megismerjük, megértsük, amit Isten kinyilatkoztott nekünk Jézus által? És engedelmeskedünk-e neki? Ha meggyőződünk arról, hogy Jézus valóban Isten Fia volt, és az evangélium hitelesen örökíti meg tanításait és tetteit, akkor milyen nagy balgaság és veszélyes könnyelműség részünkről, ha késlekedünk cselekedni az Ő szavát, akaratát!

Isten elegendő bizonyosságot ad nekünk. Ezért igen komoly az intelem, amely ehhez a próféciahoz, a Mózeshez hasonló „prófétához” kapcsolódik: „Ha valaki nem hallgat az én igéimre, amelyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon!” (5Móz 18,19)

3 Hogyan érzékeltette a Nátán próféta által Dávidnak adott prófécia is, hogy az eljövendő Megváltó nem egyszerűen csak Dávid emberi leszármazottja lesz?

- „Ezt mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak... Amikor napjaid betelnek, és elaluszol atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, aki ágyékból származik, és megerősítem a királyságát. Ő fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem királyságának trónját mindörökké. Leszek néki atya, és ő lesz nékem fiam...” (2Sám 7,8–14)
- „[Isten előre ígéretet tett] prófétái által a Szentírásban az ő Fia felől, aki Dávid magvából lett test szerint.” (Rm 1,2–3)
- „Feleltek a zsidók és mondták néki: »Micsoda jelt mutatsz nékünk, hogy ezeket cselekszed?« Felelt Jézus és mondta nekik: »Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt...« Ő pedig az ő testének templomáról szólt. Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékeztek a tanítványai, hogy ezt mondta, s hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.” (Jn 2,18–22)

(Mi mutatott arra, hogy Isten ígérete nem csupán Dávid közvetlen utódára, Salamonra vonatkozott, sőt nem is csupán trónja további örököseire? Lásd ugyanitt a 18–19. verset, vö. Ap csel 2,29–30. Mi mutatja a fenti ígében, hogy Jézus szavával együtt a Sámuel könyvében megörökített prófécia is megelevenedett a tanítványok számára, miután Jézus feltámadt a halálból?)

.....

.....

.....

A Dávidnak adott ígéret Salamonra is vonatkozott, de az eljövendő Messiásra is. Salamon csakúgy, mint az előző próféciában

Mózes, a Messiás előképévé vált e kijelentésben. Több jellegzetesség párhuzamos, egyes vonások azonban csak Salamonra, mások viszont csak a Messiásra vonatkoznak. (Lásd az egész próféciaát 2Sám 7. fejezetében.)

Nyilvánvalóan csak a Messiásra vonatkozhat az, hogy „trónja mindörökké áll majd”. Aki Őrá hallgat, Őt követi, az örökkévaló alapra épít. Jézus is, Salamon is „templomépítő”, de Jézus sokkal tágabb értelemben. Megépíti bennünk, bűnbeteg emberekben Isten templomát, a Szentlélek lakhelyét, oly módon, hogy helyettes áldozata és közbenjárása által újjászületést és megszentelődést munkál bennünk. Megépíti egyházát is mint élő, lelki templomot, amelynek Ő a „szegletköve” és „Feje” (lásd Mt 16,18; 1Pt 2,3–5; Eféz 2,19–22). Megépítette saját testének „templomát” is feltámadása után. Emberi teste ugyanis joggal nevezetik templomnak, mivel Isten lakozott benne (Kol 2,9; Jn 14,10). Az Atya keltette életre Jézust a halálból (e nélkül örökre a sír foglya maradt volna), de a bántalmazások, ostorozás és keresztre feszítés által összeroncsolt testét, amely romlandó emberi test volt, Ő teremtette újjá, változtatta át magasabb rendű, örök életre alkalmas emberi testté, amint öntudatra ébredve ismét magához vette isteni teremtő hatalmát.

„Jézus Krisztus megdicsőülten jött elő a sírból... Amikor a hatalmas angyal szava elhangzott – »Atyád hív téged« –, akkor Krisztus az önmagában létező élete által jött elő a sírból. Beigazolódtak szavai: »Leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt... Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.« (Jn 10,17–18) Most teljesedett be a prófécia, amelyet a papoknak és a főembereknek mondott: »Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.« (Jn 2,19) József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: »Én vagyok a feltámadás és az élet.« (Jn 11,25) Ezeket a szavakat csak egy istenség mondhatta. Minden teremtett lény Isten akaratából és hatalma

által él. Mindnyájan Tőle függnék, elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráfától a legparányibb élőlényig minden a lét e forrásából nyer életet. Csak aki Istennel egy, Ő mondhatta: »Van hatalmam letenni az életemet, és van hatalmam ismét felvenni azt.«” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 691., 694. o.)

4 Mit érthettek volna meg az izraeliták a Messiás személyét illetően a 2. zsoltárból is, ha figyelmesen tanulmányozzák?

- „A föld királyai felkerekednek, és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és az ő Felkentje ellen: szaggassuk le bilincseiket, dobjuk le magunkról köteleiket! Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket. Majd szól nékik haragjában, és megrettentíti őket gerjedelmében. Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen! Törvényül hirdetem, az Úr mondta nékem: Én fiam vagy te, ma nemzettelek téged. Kérjed tőlem, és odaadom néked a pogányokat [a népeket] örökségül, és birtokodul a föld határait.” (Zsolt 2,2–8)
- „Kinek mondta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged?” (Zsid 1,5; vö. Jn 5,39)

*(A Felkent a héber Messiás fordítása. Ezért egészen egyértelmű volt, hogy itt az eljövendő Messiásról van szó. Lásd Ap csel 4,25–27 (a Krisztus jelentése ugyancsak Felkent). * Kicsoda hát valójában a Messiás e prófécia szerint? Vegyük számba az erre vonatkozó kijelentéseket!)*

.....
.....
.....

A 2. zoltár rendkívül fontos messiási jövendölés, amely Jézus első és második adventjére is vonatkozik. Utal arra, hogy a Messiás eljövele nemcsak Izráelt érinti, hanem a Föld összes népét. Továbbá arra is, hogy nem örömmel fogadják Őt a világ nagyjai, amikor megérkezik, hanem fellázadnak ellene – amiben a bűnös emberiség Istentől való függetlenülési törekvése jut kifejezésre. Isten eleni felkelésük azonban „nevetségre való”, mondja kiélezett költői megfogalmazással a zoltár, hiszen a Teremtő és Fenntartó Isten a Föld korlátlan Ura, tulajdonosa. Ha haragját érezteti velük, azonnal megrettennek és semmivé lesznek. Az pedig már törvényként el van határozva, kinek adja majd Isten a Földet örökségül: annak, akit Ő királyként felkent. (Másodszor is megjelenik tehát a zoltárban a nyílt utalás a Messiásra.) Azt is kimondja az Úr szózata, hogy a Messiás-király az Ő Fia, akit Ő „szült”, tehát isteni személy! (Később, a 12. versben ismét megjelenik a Fiú elnevezés. A 9. versben alkalmazott jelképet pedig, mely szerint ez a Fiú „vasvesszővel fog legeltetni minden népet”, Jelenések könyve Krisztusra alkalmazza: Jel 12,5; 19,15.) A „ma szültelek téged” kifejezést semmiképpen sem magyarázhatjuk. Isten lényé titkához tartozik, mit jelent ez közelebbről. Meg sem kísérhetjük, hogy emberi fogalmakkal találgatni kezdjünk. Annyit érthetünk meg – amit ez a kifejezésmód egészen egyértelművé tesz –, hogy a Messiás, a Fiú nem teremtmény, mint mi, vagy akár az angyalok, mivel Ő nem teremtett, hanem „született”, mégpedig „minden teremtmény előtt” (Kol 1,15).

„Emberi ész nem foghatja fel Istent. Véges ember ne is igyekezzék megmagyarázni Őt. Senki ne engedje meg magának, hogy találgatásokba bocsátkozzék Isten természetéről. Itt ékesszó a csend. A mindentudó Isten vitán felül áll... Oly tudatlanok vagyunk Isten felől, akár a kisgyermek, de kisgyermek módjára szerethetjük Őt és engedelmeskedhetünk Neki. Ahelyett, hogy természetét és előjogait találgatnánk, engedelmeskedjünk inkább a szavainak.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII., 279. o.)

5 Hogyan utalt a Messiás személyének titkára a 8. zsoltár prófécijára?

- „Amikor látom egeidet, ujjaid munkáját, a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél, kicsoda az ember – mondom –, hogy megemlékezel róla, és az embernek fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevés tette őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és tisztességgel koronáztad meg őt! Úrrá tette kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél.” (Zsolt 8,4–7)
- „Nem angyaloknak vetette alá a jövő világot, amelyről szólnunk. Sőt bizonysgot tett valahol valaki, mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? Kisebbsé tette őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel koronáztad meg őt, úrrá tette kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy néki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy néki minden alávetett. Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tettett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg...” (Zsid 2,5–9)

(Kire vonatkozik a „kicsoda” kérdés? Csak az emberre? Figyeljük meg jól a szöveget! Vö. Dn 7,13–14 és Mk 14,62.)

.....

.....

Első látásra úgy tűnik, hogy ez a zsoltár Isten teremtett műveinek a dicsérete, amely különösen a teremtés koronájáról, az emberről szól. Ha azonban jobban megfigyeljük, észrevesszük, hogy az 5. versben kettős kérdés hangzik el: „...kicsoda az ember és az emberfia...” Az „emberfia” messiási név. Jézus így nevezte magát a leggyakrabban, ezen a zsoltáron kívül Dániel könyvében is találkozunk ezzel a névvel (7,13). A 3. vers is elárulja egyébként,

hogy messiási prófécia ez a zsoltár. Jézus a Messiás jeruzsálemi bevonulásának egy mozzanatát villantja fel, amelyre maga Jézus hivatkozott: Mt 21,15–16.

Különösnek találhatjuk, hogy a Zsidókhöz írt levél eltérő szöveggel idézi a zsoltár 6. versét. Az itt szereplő meeat héber szó ugyanis idői és mennyiségi értelemben is használható: jelentheti azt is, hogy „kevéssel”, és azt is, hogy „kis időre”. A másik kulcsszó a szövegben a héber előhim szó, amely Istent is jelenthet, de Istennel rokon lényeket is jelölhet, például angyalokat, de adott esetben még embereket is. (Lásd például Zsolt 82,1-et, ahol az „istenek”-nek fordított szó, az előhim emberekre utal. Úgyszintén a 6. versben is az előhim található. Jézus hivatkozott erre a Bibliaversre, úgy értelmezve, hogy az Isten képére és hasonlatosságára teremtett emberek, akikhez Isten beszéde hangzik, és akik „a Felséges fiainak” nevezetnek, „isteneknek” hívatnak, abban az értelemben, hogy Istennel rokon lények. Lásd Jn 10,34–36.)

Milyen csodálatos az Írások ihletettsége! Ez a messiási zsoltár nyelvi remekmű. A 6. versnek mind a két fordítása helyes. Egyik jelentésében arra felel, hogy kicsoda az ember, a másik jelentésében pedig arra, kicsoda az Emberfia, a Messiás. A zsoltár 6. versének második része szintén utal a Messiásra is, feltámadása után megdicsőítését jövendőli meg (vö. Fil 2,9–10). A 7. vers pedig szintén vonatkozik a Messiásra is, mert Isten majd Neki veti alá „a jövendő világot”, azaz az újjáteremtett Földet, ahogy a Zsidókhöz írt levél értelmezi ezt a próféciát. „Most még nem látjuk, hogy Isten néki mindent lábai alá vetett” – olvassuk ugyanitt. Ez csak a jövőben teljeseedik majd be. Az azonban már megtörtént – folytatódik a magyarázat –, hogy Jézus egy kevés időre kisebbé tétetett még az angyaloknál is, és a halál megtapasztalása után „dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg”. Egyértelmű tehát, hogy Jézus, akinek Isten aláveti a jövendő világot, nagyobb az angyaloknál. Valóságos Isten, aki csak kevés időre tétetett kisebbé az angyaloknál – az ember megváltásáért, Isten csodálatos szeretete folytán, az Ő felfoghatatlan kegyelméből.

6 Hogyan utal az eljövendő Messiás istenségére a 110. zsoltár is?

- „Mondta az Úr az én uramnak: Ülj az én jobbomon, míg ellenségeidet számolyul vetem lábaid alá.” (Zsolt 110,1)
- „Amikor a farizeusok összegyülekeztek, megkérdezte őket Jézus: »Miképpen vélekedtek ti a Krisztus felől, kinek a fia?« Mondták néki: »A Dávidé.« Mondta nekik: »Miképpen hívja tehát őt Dávid lélekben Urának, ezt mondván: Mondta az Úr az én Uramnak: ülj az én jobb kezem felől, míg vetem a te ellenségeidet lábaid alá számolyul. Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon fia?“ (Mt 22,41–45)

(Mire tanít minket Jézus a fenti igében foglalt rávezető kérdésével? Mennyire gondosan kell megfigyelnünk az Írások kijelentéseit, és hogyan kell gondolkodnunk az Írások ihletettsége felől? Vö. Ap csel 4,25)

.....

.....

.....

A 110. zsoltár 1. versében sem ismeri fel a messiási jövendölést a felületes olvasó. Jézus azonban rátereli figyelmünket egy kicsiny, de igen fontos részletre: Dávid Urának nevezi azt a valakit, akit majd Isten a jobbjára ültet, ellenségeit pedig a lábai alá veti. A Messiás tehát nemcsak fia lesz Dávidnak – amint ezt az egész Izrael jól tudta Sámuel 2. könyve 7. fejezetének próféciaja alapján –, hanem Ura is. Így utalt ez a prófécia is az eljövendő Megváltó titokzatos, isteni-emberi személyére.

„A farizeusok közel húzódtak Jézushoz, amikor az írástudó kérdésére válaszolt (Mk 12,34). Ekkor Ő megfordult, és

nekik tett fel egy kérdést: »Miképpen vélekedtek ti a Krisztus (a Messiás) felől? Kinek a fia?« (Mt 22,42) Ez a kérdés a Messiásra vonatkozó hitük próbája volt: vajon egyszerű embernek, vagy pedig Isten Fiának tekintik Őt. Kórusban hangzott a válasz: »A Dávidé.« (Mt 22,42) Ezt a címet adta a prófécia a Messiásnak. Amikor Jézus hatalmas csodával kinyilvánította istenségét, amikor meggyógyította a betegeket és feltámasztotta a halottakat, az emberek maguk között kérdezték: »Nem ez-é Dávidnak ama Fia?« (Mt 12,23) A kananeus asszony, a vak Bartimeus és sokan mások így kiáltottak hozzá segítségért: »Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!« (Mt 15,22) Jeruzsálemi bevonulásakor üdvölgéssel köszöntötték: »Hozsanna a Dávid fiának! Áldott, aki jó az Úrnak nevében!« (Mt 21,9) Azon a napon pedig a kisgyermek a templomban visszhangozták ezt a nevet, örömmel tulajdonítva Jézusnak (Mt 21,15). Azonban sokan, akik Jézust Dávid fiának nevezték, nem ismerték fel istenségét. Nem értették meg, hogy Dávid fia egyúttal Isten Fia is. Válaszként az állításra, hogy Krisztus Dávid fia, Jézus így szólt: »Miképpen hívja tehát őt Dávid lélekben Urának, ezt mondván: Mondta az Úr az én Uramnak: Ül az én jobb kezem felől, míg vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul. Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon fia? – És senki egy szót sem feleltett néki, sem pedig nem merte őt e naptól fogva többé senki megkérdezni.« (Mt 22,43–46; Zsolt 110,1)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 524–525. o.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

A megígért Szabadító személye a messiási próféciákban – II.

1 A próféciák szerint mi lesz az eljövendő Messiás neve, akit Isten küld kegyelme jeléül? Mit árul el ez a név a Messiás kilétéről?

- „Akkor mondta a próféta: Halld meg hát, Dávid háza! Hát nem elég embereket bosszantanotok, hogy még az én Istenemet is bosszantjátok? Ezért ad jelt néktek az Úr maga: Íme, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek.” (Ésa 7,13–14)
- „Amikor pedig [József] ezeket magában elgondolta, íme az Úr anyala álomban megjelent néki, mondván: József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert ami benne fogantatott, a Szentlélektől van az. Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből. Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt: Íme, a szűz fogan méhében, és szül fiat, és annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.” (Mt 1,20–23)

(A héber Immánuel név betű szerint a következőt jelenti: immánu = közöttünk, velünk; él = Isten; tehát „velünk vagy közöttünk az Isten”. Fontos kérdés: ki lesz a „jel”, az anya vagy a fiú? Vö. Lk 11,27–28.)

.....

.....

.....

Úgynevezett pillanatkép-prófeciáról volt szó, amelynek volt egy korabeli jelentése, és egy azon túlmutató, az eljövendő Messiásra vonatkozó jelentése. Ami a korabeli jelentést illeti, Ésaías 7,1-ben olvasható a háttérben álló történelmi helyzet ismertetése: „Júda királyának, Akháznak, az Uzziás fiának a napjaiban eljött Récin, Szíriának királya, és Remália fia, Péka, Izraelnek királya Jeruzsálem ellen, hogy azt megostromolja...”

Az volt a terv, hogy Récin és Péka Júda ellen mennek, leteszik trónjáról Akházt, és megvolt már a kiszemelt utód is (Ésa 7,3–6). Nagy kegyelem volt Isten részéről, hogy ebben a helyzetben bátorító üzenetet küldött Ésaías próféta által az egyébként igen méltatlan júdabeli királynak, Akháznak (2Kir 16. fejj.). „Nem áll meg, és nem lesz ez” – mondta Isten (7. vers). Dávid háza iránt való változhatatlan szeretete és irgalma miatt ígérte ezt.

Akház kegyes beszédbbe burkoltan visszautasította Isten felajánlott kegyelmét (12. vers), mert a maga útján akart járni. Milyen súlyos bántás Isten kegyelmi ajánlatának a visszautasítása! Ésaías felelete, illetve az Úr válasza a következők ismeretében érthető: „Akkor mondta a próféta: Halld meg hát, Dávid háza! Hát nem elég embereket bosszantanotok, hogy még az én Istenemet is bosszantjátok? Ezért ad jelt néktek az Úr maga: Íme, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s annak nevét Immánuelnek nevezik...” Az „alah” héber szó szerepel a 14. versben, amely fiatal nőt (nem feltétlenül szüzet) jelent. Határozott névelővel van ellátva, tehát a gyermek anyja ismert személy lehetett azok számára, akik a prófeciát hallották. Korabeli jelentésében valószínűleg magának Akháznak a feleségére utalt a jövendölés, illetve a király születendő fiára, Ezékiásra, aki az apját követte a trónon, de vele ellentétben igazán istenfélő, Is-

tenben bízó uralkodó volt. Mindenkor az volt a hite és reménysége, hogy „velünk az Isten”. „Huszonöt esztendő volt, amikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben... És kedves dolgot cselekedett az Úr szemei előtt, amint az ő atyja, Dávid cselekedett... Egyedül az Úrban, Izráel Istenében bízott, és őutána nem volt hozzá hasonló Júda minden királyai között, sem azok között, akik őelőtte voltak. Mert az Úrhoz ragaszkodott, és el nem hajlott tőle, és megőrizte az ő parancsolatait, amelyeket az Úr Mózesnek parancsolt. Vele volt az Úr mindenütt, és ahova csak ment, előmenetele volt.” (2Kir 18,2–7)

A próféciában a hangsúly a gyermek *Immánuel* (= *velünk az Isten*) nevén van. Ő a kegyelmi jel. Máté evangéliuma 1,22–23 Jézusra alkalmazza ezt a jövendölést. A hangsúly nem azon van, hogy a „szűz” szül. Nem ez volt az a jel, amire Isten az emberek figyelmét irányítani akarta. Mária mellé rendelte Józsefet, aki a vőlegénye volt, és hite nem volt kisebb, mint Máriáé, mert elfogadta Isten szavát. Isten ezáltal mintegy elrejtette Jézus csodálatos születését az emberek szeme elől. Nem a szüztől születés tényével akarta meggyőzni az embereket arról, hogy Jézus a Messiás. Senkit sem szólított fel arra, hogy ebben higgyenek. A születendő gyermek volt a jel és a csoda, akinek a neve „Immánuel”, aki Isten és ember, s akinek a személyében *velünk, közöttünk van Isten*. Az Ő isteni-emberi személye titkának az elfogadása volt a hit próbája.

A *Jézus* név is isteni személy közöttünk lakozására utal. A *Jehosua* (Józsué) héber név görögös megfelelője, amelynek a jelentése: *Isten megszabadít*. Hitvallást fejezett ki tehát ez a név, amikor emberek gyermekeinek adták. Jézus esetében viszont azt jelentette, hogy Ő maga az az Isten, aki megszabadít. Attól szabadít meg, amitől senki más nem tud megszabadítani: a bűntől, ami egyben a haláltól és a Sátán hatalmából való megszabadítást is jelenti. Az *Immánuel* név csodálatos mondanivalót rejt magában. Jézus születése azt hirdette, hogy *velünk az Isten*, vagyis hogy Isten nem fordul el a bűnös emberiségtől, hanem lehajol hozzá, és

meg akarja menteni. Jézus személyében Isten Fia lakozott közöttünk, aki kinyilatkoztatta az Atya jellemét is, olyannyira, hogy aki „látta Jézust, látta az Atyát” (Jn 14,6–10).

Az *Immánuel – közöttünk az Isten* névben foglalt ígéret beteljesedésének több fokozata van. Isten azt mondta egykor Izráel népének: „Építsenek nekem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam.” (2Móz 25,8) Izráel tisztátalan volt és bűnös, de Isten rendelt egy helyet, ahol ennek ellenére velük lakozhat, mivel ez a hely a bűnrendezés helye volt, ahol a helyettes áldozat vérének a fedezete mellett és közbenjáró pap által közeledhettek hozzá. Ezután megjelent Jézus mint „Immánuel”. Isten most már még közelebb jött hozzánk. Jézus teste élő templom volt, mert Isten lakozott benne (vö. Jn 2,19–22). A következő fokozat az, amikor tanítványaiban is ott lakozik Krisztus a Szentlélek által, amint az apostol mondja: „a ti testetek a Szentlélek temploma” (1Kor 6,19). Végül az újjáteremtett Földön beteljesedik majd az az ígéret is, hogy „Isten sátora az emberekkel lesz, és velük lakozik, ...maga Isten lesz velük, az ő Istenük... Látják az ő arcját, és neve homlokukon lesz.” (Jel 21,3; 22,4) Helyreáll tehát a színről színre látás közössége Isten és az emberek között. Az *Immánuel – közöttünk az Isten* névben foglalt gondolat átfogja tehát az egész bibliai kinyilatkoztatást – a megváltás nagy titkát hordozza.

2 Hogyan jelenik meg a földön a Messiás?

- „Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, az uralom az ő vállán lesz, és hívják nevét Csodálatosnak, Tanácsadónak, erős Istennek, örökkévalóság Atyjának, békesség Fejedelmének. Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által, mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme műveli ezt!” (Ésa 9,6–7)

*(Milyen két szót emelhetünk ki e próféciából, amelyeknek az el-
lentéte rávilágít a Messiás személyének titkára? Melyik korábbi
messiási prófécia visszhangzik e jövődőlésben, amely szintén utal
a Messiás isteni személy voltára?)*

.....

.....

.....

Milyen világos utalást tartalmaz ez a prófécia a Messiás ket-
tős természetére vonatkozóan! „Gyermekeként” születik meg,
mégis „erős Isten”, „örökkévalóság Atyja”. Méltán illeti meg ez
az utóbbi megjelölés is, hiszen Ő a világokat teremtő Isten, aki
„minden teremtmény előtt született” (Kol 1,15), „minden általa
lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn1,3), „általa van
a mindenség” (1Kor 8,6).

Hívják Őt a „békesség Fejedelmének” is. Jézus még köszönni
is így tanított: „Békesség néktek.” Szeretetteljes meghívása így
hangzott: „Jöjjetek énhozzám, és én nyugalmat adok nektek.”
Búcsúbeszédeiben is ezt mondta: „Békességet hagyok nektek, az
én békességemet, nem úgy adom, ahogy a világ adja.” (Jn 14,27)
Ő az, aki „békességet szerez” Isten és emberek között (2Kor 5,18),
méltán viseli tehát a „békesség Fejedelme” nevet.

A „Dávid trónján és királysága felett” részlet 2Sám 7,12–16-
ra utal vissza. Az a lelki vezetés, amelyet Dávid megvalósított
Izrael felett, az a mód, ahogyan ő uralkodott – nem fegyverrel
és hatalmaskodóan, hanem a személyes példa vonzerejével, Is-
ten Lelke benne és általa megnyilatkozó hatalmával –, a messiá-
si uralom előképe volt. Dávid volt az a király, akit népe szeretett
és csodált, aki Istenbe vetett őszinte hite által hatott Izrael né-
pére. Ezért az ő uralma azt az áldott időt vetítette előre, amikor
igazi királya lesz Isten népének, s a szeretet és a hit egyesíti
őket.

3 Milyen titokzatos és csodálatos kettősséget érzékeltet a Messiás személyével kapcsolatban az újabb ésaiási prófécia is?

- „Származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, gyökereiből egy virágszál nevededik, akin az Úr Lelke megnyugszik, bölcsességnek és értelemnek Lelke, tanácsnak és hatalomnak Lelke, az Úr ismeretének és félelmének Lelke... És lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, aki a népek zászlója lesz, eljönnek a pogányok, és az ő nyugodalma dicsőség lesz.” (Ésa 11,1–2.10)
- „Én, Jézus küldtem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyágot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága, ama fényes és hajnali csillag.” (Jel 22,16)

(Kicsoda Isai? Milyen kapcsolatban áll a Messiás/Felkent névvel a prófeciának ez a részlete: „akin az Úr Lelke megnyugszik”? Hogyan jelenik meg a Messiás, amikor megszületik, és hogyan jelenik meg majd „ama napon”?)

.....

.....

.....

A *virágszál* szó helyesen fordítva: „ág” vagy „zsenge ág”. A „törzsök” olyan kivágott fatörzs, amit benne hagytak a földben. A kép jól érzékelteti, jelzi, hogy a Messiás nem akkor fog eljönni, amikor a Dávid királysága virágzó lesz, hanem akkor, amikor olyan lesz, mint a kivágott fatörzs. Pontosan teljesedett a prófécia. Hosszú hanyatlás után végül római provinciává lett Júdea. Ekkor jött el Jézus mint az Isai (Dávid apja), avagy Dávid „levágott törzsökéből kisarjadó vesszőszál”. E prófécia szerint a Messiás Isai családjából származik, tehát emberként jelenik meg. Felnő, mint a vesszőszál, azaz emberek fiaikhoz hasonlóan növekszik

gyermekből felnőtté. Ismertetőjele az lesz, hogy „az Úr Lelke megnyugszik rajta” (vö. Mt 3,16; Jn 1,32–34).

Az „ama napon” kifejezés a 10. versben a megváltási terv lezárására, a Messiás második adventjével kapcsolatos eseményekre utal. Ellentmondásnak tűnhet, hogy a prófécia előbb Isai törzsökéből kihajtó, felnövő ágnek mondja a Messiást, utóbb pedig, amikor ama napról szól, Dávid gyökerének nevezi őt. Ez az ellentét azonban a lehető legtökéletesebb módon érzékelteti azt, hogy az eljövendő Messiás utóda is és teremtője is lesz Dávidnak. Minden kétséget kizáróan helytálló ez az értelmezés, hiszen Jézus maga jelenti ki önmagáról: „Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága...” (Jel 22,16)

4 Ki lesz a Messiás valójában, akinek „utat kell készíteni a pusztában”?

- „Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek! Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé, és a bércek rónává. Mert megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt, mert az Úr szája szólt... Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! Emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! Emeld föl, ne félj! Mondjad Júda városainak: Ímhol Istenetek! Íme, az Úr Isten jön hatalommal, és karja uralkodik! Íme, jutalma vele jön, és megfizetése öelötte.” (Ésa 40,3–5.9–10)
- „Ez János bizonyágtétele, amikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: »Kicsoda vagy te?» Megvallotta, és nem tagadta, megvallotta: »Nem én vagyok a Krisztus...« Mondták azért néki: »Kicsoda vagy, hogy megfelelhessünk azoknak, akik minket elküldtek, mit mondasz magad felől?» Mondta: »Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úr útját, amint megmondta Ésaías próféta.«” (Jn 1,19–20.22–23)

(Megértette-e Keresztelő János e prófécia alapján, hogy kicsoda a Messiás valójában? Vö. Jn 3,27.34. Megláthatták-e az emberek már Jézus első eljövetelekor is a Messiás személyének dicsőségét? Milyen értelemben látták meg első eljövetelekor, és milyen értelemben látják meg majd második eljövetelekor? Jn 1,14; vö. Mt 24,30.)

.....

.....

.....

„Keresztelő János félelemmel vegyes tisztelettel, de ujjongó lélekkel kutatta a prófétikus tekercekben a Messiás eljövetelére vonatkozó kijelentéseket... Éjjel-nappal tanulmányozta elmélyülten Éσαιás leírásait a Messiás dicsőségéről... A Királyt szemlélte szépségében, önmagáról pedig elfeledkezett. A szentség fenségét nézte, s alkalmatlannak és méltatlannak érezte magát. Kész volt arra, hogy a menny követeként elinduljon. Nem félt az emberektől, mert Istenre tekintett. Egyenesen és félelem nélkül állhatott a földi uralkodók elé, mert mélyen meghajolt a királyok Királya előtt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 76–77. o., e. 103. o.)

Keresztelő János számára világos volt Éσαιás kijelentései alapján, hogy a Messiás isteni lény, Isten Fia. Így is mutatta be Őt a népnek. Megértette, hogy milyen hatalmas küldetést kell teljesítenie, hiszen a Földön megjelenő Istennek kell utat készítenie. „Keresztelő János azzal, hogy utat készített Krisztus eljöveteléhez, azokat jelképezte, akiknek egy népet kell felkészíteniük Urunk második adventjére” – írja Ellen White (*Jézus élete*, 74. o.). Mi vajon fel fogjuk-e a ránk bízott feladat nagyságát és fontosságát? Az Úr teljes dicsőségében jön nemsokára, igazságszolgáltatásra és hatalomátvételre. Hatalmas örömhír-e ez nekünk? „Örömmondással, nagy szóval, magas hegyről” adjuk-e ezt tudtul minden embernek?

5 Milyen lesz az eljövendő Messiás jelleme, és ennek megfelelően mi lesz a neve a jeremiási prófécia szerint? E jövendölés által is megérthette volna Izráel, hogy ki lesz az eljövendő Megváltó?

- „Íme, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, aki uralkodik mint király, bölcsen cselekszik, méltányosságot és igazságot cselekszik e földön. Az ő idejében megszabadul Júda, és Izráel bátorságosan lakozik. Ez lesz az ő neve, amellyel nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk!”
(Jer 23,5–6)
- „Amiképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat, azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása. Mert amiképpen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek, azonképpen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek.”
(Rm 5,18–19)
- „Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, aki bölcsességül lett nékünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul.”
(1Kor 1,30)

(Melyik másik jövendöléssel áll szoros kapcsolatban ez a prófécia? Csak a Messiás első adventjére vonatkozik, vagy a másodikra is? Mit fejez ki az eljövendő Messiás különleges neve?)

.....

.....

.....

Milyen világosan kitűnt a próféciaából, hogy a Dávid családjából való Messiás-király valójában „az Úr” lesz, azaz isteni személy. A róla adott jellemrajz is elárulja ezt. Nem létezik olyan földi uralkodó, akire maradéktalanul érvényes lehetne ez a jellem-

zés: „igaz, bölcsen cselekszik, méltányosságot és igazságot cselekszik e Földön”. A legtöbbet pedig az eljövendő Messiás neve mond: „az Úr, a mi igazságunk”. Arra utal, hogy akik elfogadják Jézust Megváltójuknak, helyettesüknek, azoknak „az Ő igazsága”, azaz igaz élete *számíttatik* be kegyelemből, és ezen az alapon nyernek bűnbocsánatot. Ezenfelül a Megváltó *részesíti* is őket a maga igazságában, azáltal, hogy folytonosan munkálja jellemük megszentelődését, mintegy átlántálja beléjük a maga igaz életét (vö. 2Pt 1,3–4).

6 Hogyan világítottak rá az eljövendő Szabadító isteni-emberi voltára a következő prófécia is?

- „De te, Efratának Betleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között, belőled származik nékem, aki uralkodó az Izráelen, akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van... Megáll, és legeltet az Úrnak erejével, az Úrnak, az ő Istenének fenséges nevével, és bátorsággal lakoznak, mert íme, felmagasztaltatik a földnek határáig. És ő a mi békességünk.” (Mik 5,2–5)
- „Íme, elküldöm én az én követemet, aki megtisztítja előttem az utat, és mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, a szövetségnek követe, akit ti kívántok. Íme, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura – de kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját, és kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze és a ruhamosóknak lúgja!” (Mal 3,1–2)

(Melyik messiási prófeciákkal mutatnak rokonságot ezek az igék? Miből tűnik ki, hogy kettős prófécia, amelyek a Messiás első és második eljövetelére is utalnak?)

.....

.....

Mikeás próféciaja – csakúgy, mint az Ésaiás 9,6-ban foglalt jövendölés – feltűnő módon utalt az eljövendő Messiás titokzatos és csodálatos személyére: „születik, ...de származása eleitől fogva, öröktől fogva van”. Több kifejezés is igen jelentőségteljes e próféciaiban, amelyek utalnak az eljövendő Szabadító isteni voltára. Jól ismert volt ez a prófécia mint messiási jövendölés (vö. Mt 2,1–6).

Malakiás próféciaja is egyértelművé tette, hogy a Messiás, akit Isten küld az Ő követeként, maga is Úr, azaz isteni személy lesz. Erre utal megjelenésének leírása is a 2. versben. Milyen sokatmondó az a kifejezés, hogy az eljövendő Messiás „a szövetség követe” lesz, Isten kegyelmi szövetségének a békekövete, aki ismét összekapcsolja az elveszett embert a mennyei Atyával.

„Sátán is tanulmányozta a Messiásról szóló kinyilatkoztatásokat. Figyelmesen nyomon követte azokat a szavakat, amelyek félreérthetetlen világossággal vázolták fel Krisztusnak mint szenvedő áldozatnak és győztes királynak a munkáját az emberek között... E próféciaik láttán félelem és rettegés fogta el, de nem mondott le arról a szándékáról, hogy meghíúsítsa, amit az Úr irgalmasan elgondolt az elveszett emberiség megváltására.

Elhatározta: elvakítja az embereket, amennyire csak lehet, hogy ne értsék meg, mit jelentenek igazán a messiási próféciaik. Így akarta előre biztosítani, hogy Krisztust első adventjekor megtagadják.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 426. o.)

*Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott
internetes televízió működését támogatja.*

Jézus Krisztus, az „örökkévalóság Atyja”, a mindenség teremtője és Izráel Istene

1 Milyen kérdések fogalmazódtak meg önkéntelenül is azokban, akik találkoztak Jézussal?

- „Megfélemlettek nagy félelemmel, és ezt mondták egymásnak: Kicsoda hát ő, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?” (Mk 4,41)
- „Amikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémült. Ismét bement a törvényszékbe, és szólt Jézusnak: Honnét való vagy te?” (Jn 19,8–9)

(Mi váltotta ki a félelmet, a „ki vagy te?”, illetve a „honnan való vagy te?” kérdést az idézett két esetben?)

.....

.....

Tanulságos, hogy mi volt az előzménye Pilátus megrémülésének és Jézushoz intézett újabb kérdésének. Mindeddig ellenállt a zsidó vezetők követelésének, hogy Jézusra kimondott halálos ítéletüket jóváhagyja. Kijelentette, hogy a maga részéről lezárta a vizsgálatot: nem talált Jézusban semmit, ami halálra méltóvá tenné. Ekkor

Jézus ellenfelei, végső tehetetlenségükben, kimondták az igazi vádat, amiért maguk között ők halálra ítélték, és amit eddig elhallgattak a római helytartó előtt: „A mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát.” (Jn 19,7)

„Amikor ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémült.» (Jn 19,8) Különös! Mitől rémülhetett meg a római hatalom képviselője? Ekkor még feljelentéssel sem fenyegették, mint később. Pilátusban bizonyára összeállt minden: első benyomásai a fogolyról, majd a különleges beszélgetés vele, csodálatos viselkedése a kínzások alatt. Mindennek az lenne a titka, amiről most a papok beszélnek? Pilátus nem legyintett arra, amit hallott, nem nevetett fel bosszúsan: »Ugyan hagyjatok már engem ezzel a képtelen őrültséggel!« Ellenkezőleg, megrémült. A történet folytatása elárulja, mi rémítette meg: »Ismét bement a törvényházba, és szólt Jézusnak: Honnét való vagy te?« (Jn 19,9) Ez aggasztotta tehát: talán igaz az, amit a papok vádképpen mondtak.” (Vankó Zsuzsa: *Az ember és az igazság*, Spalding Alapítvány, 2001, 73. o.)

Számunkra is fontos, hogy feltegyük magunknak a kérdést: kicsoda Jézus valójában? Akkor tudjuk igazán értékelni a testtétele csodáját, ha világos előttünk, hogy ki volt Jézus testtétele előtt. Ezzel a sokatmondó kérdéssel kezdődik egy ének szövege: „Nem tudom, miért szeretett úgy minket, kit hódoló angyalsereg imád, miért akart bűnös tévelygőket megkeresni, mint pásztor elveszett juhát.”

2 Miért nevezi Jézust egy messiási jövendölés „Örökkévalóság Atyjának” (Ésa 9,6)?

- „Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.” (Jn 1,3)
- „Egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is őbenne, és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.” (1Kor 8,6)

- „[Jézus] képe a láthatatlan Istennek, minden teremtmény előtt született. Mert őbenne teremtett minden, ami van a mennyben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyiszékek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmaságok, mindenek őáltala és őreá nézve teremtettek. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn.” (Kol 1,15–17)
- „Minekutána Isten sok rendben és sokféleképpen szólt hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólt nekünk Fia által, akit tett mindennek örökösévé, aki által a világokat is teremtette, aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalmas szavával fenntartja a mindenséget.” (Zsid 1,1–3)

(Emeljük ki az egyes igékből azokat a kifejezéseket, amelyek rámutatnak, hogy mi mindent teremtett Jézus a Földünkön és az embereken kívül is!)

.....

.....

.....

Szinte szédítő belegondolni: az a valaki lett testté, született meg Betlehemben kis csecsemőként, aki az összes égitestet, az angyalok seregeit, a „mennyei fejedelemségeket és hatalmasságokat” teremtette (Eféz 3,10) az Atya terve és akarata szerint. Mekkora megalázkodás! Mekkora kegyelem az elveszett ember iránt! Mintha csak így szólt volna Krisztus, amikor Földünkre jött: „Én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom.” (Ésa 46,4)

„Az elveszett juh példázatával (Lk 15,1–10) Krisztus nemcsak egyes bűnösöket ábrázol, hanem az Istentől elszakadt, büntől megrontott egyetlen világot is. Ez a világ csak egy atom abban a roppant mindenségben, amelyet Isten kormányoz... A menny

szeretett Parancsnoka mégis lehajolt a magasságból, félretette dicsőségét, hogy megmentse az egyetlen elveszett világot. Ezért hagyta el a magasságot, a büntelen világokat.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Az elveszett juh c. fejj.)

3 Milyen szerepet töltött be Jézus Földünk teremtésekor is?

- „Az Úr az ő útjának kezdetéül szerzett engem, az ő munkái előtt régen. Örök időktől fogva felkenettem, kezdetől, a föld kezdetétől fogva. Még amikor semmi mélységek nem voltak, születtem, még amikor semmi források vízzel teljesek nem voltak. Minekelőtte a hegyek leülepedtek volna, a halmoknak előtte születtem. Mikor még nem alkotta meg a földet és a mezőket, és a világ porának kezdetét. Ott voltam, amikor készítette az eget, amikor felvetette a mélységek színén a kerekésséget, amikor megerősítette a felhőket ott fenn, amikor erősekké lettek a mélységek forrásai, amikor felvetette a tenger határait, hogy a vizek át ne hágják az ő parancsolatát, amikor megállapította a föld fundamentumait. Mellette voltam mint kézműves, és gyönyörűségem voltam mindennap, játszva öleltem minden időben, játszva az ő földjének kerekességén, és gyönyörűségemetelve az emberek fiaiban.” (Péld 8,22–31)

(Ki az, aki itt szól? Vö. 1. vers. Miből tűnik ki, hogy ez a valaki azonos a Messiással? Melyik az a kulcsszó, amely tömören válaszol feltett kérdésünkre?)

.....

.....

Mekkora bölcsessége lehet annak a Valakinek, aki mindennek a teremtésében részt vett mint „kézműves”?

„Krisztus feltárhatta volna azokat a titkokat, amelyekhez az ember csak évszázadok fáradságos munkája és kutatásai által juthatott közelebb. Tehetett volna javaslatokat a tudományos kutatás számára, az idők végéig táplálhatta volna a gondolkodást, serkenthette volna a feltalálókat. De nem ezt tette. Semmit sem szólt a kíváncsiság felébresztésére vagy az önző becsvágy felkeltésére. Nem foglalkozott elvont elméletekkel, hanem csak azzal, ami lényeges az igaz jellem kifejtéséhez...

Tanítása magában foglalta a mulandó és az örökkévaló dolgokat, a láthatatlanokat a láthatókhöz való viszonyukban, a mindennapi élet eseményeit és az eljövendő élet ünnepléses kérdéseit... Az élet minden tényéből és tapasztalásából egyetlen tanítást tárt az emberek elé: az Istennel való közösség lehetőségét... A menny lejött az emberekhez, akik Krisztusban megismerték Istent, és Ő megnyitotta előttük az örökkévalóság tudományát. Így valóban elmondhatták: »Immánuel... velünk az Isten.«” (Ellen G. White: *Előtted az élet/Nevelés*, 79–80. o.)

4 Kiti tisztelünk tehát a szombat, a teremtés emlékünnepe megtartásával?

- „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt! Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dolgodat, de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja, semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van. Mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.” (2Móz 20,8–11)
- „Az embernek Fia a szombatnak is Ura.” (Mk 2,28)

(Miért volt olyan visszás, hogy Jézust mint szombatrontót akarták elítélni?)

.....

.....

„A szombatnak is Ura az embernek Fia.« (Mk 2,28) E szavak tanítást, vigasztalást jelentenek számunkra. A szombat az Úr napja, azaz Krisztusé, mert »minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett« (Jn 1,3). Mivel Krisztus teremtett mindent, Ő alkotta a szombatot is, s Ő különítette el a teremtés emlékünnepeként. A szombat Krisztusra mutat mint Teremtőre és Megszentelőre. Azt hirdeti, hogy égen-földön mindent Ő teremtett, és mindent fenntart. Jézus az egyház feje is, hatalma által békülhetünk meg Istennel. Izraelről szólva mondta Isten: »Adtam nékik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.« (Ezék 20,12) A szombat tehát Krisztus megszentelő hatalmának a jele. Örömük lesz mindazoknak, akik Krisztus teremtő és megváltó hatalma jeleként fogadják a szombatot. Krisztust látják szombatonként, Őbenne találnak boldogságot. A szombat a teremtés művére és Krisztus hatalmas, megváltó erejének a bizonyítékára mutat. Miközben felidézi az Éden elveszített békéjét, az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél. A természetben minden az Ő hívását ismétli: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én nyugalmat adok néktek.« (Mt 11,28)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 241–242. o.)

5 Ki volt az az isteni személy, aki mint az örök „Vagyok” mutatkozott be Mózesnek a Sínai-hegyen? Ki vezette Izraelt a pusztában, és szólt hozzájuk hosszú történelmük folyamán a próféták által?

- „»Ábrahám, a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat. Láta is, és örült.« Mondták azért néki a zsidók: »Még ötvenesztendő sem vagy, és Ábrahámot láttad?« Mondta nékik Jézus: »Bizony, bizony mondom néktek, mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.« Köveket ragadtak azért, hogy reá hajigálják. Jézus pedig elrejtőzködött, és kiment a templomból. Átmenvén közöttük, ilyen módon eltávozott.” (Jn 8,56–59)
- „Mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt.” (1Kor 10,4)
- „Amely üdvösség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek. Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelentette azt ki a Krisztusnak öbennük levő Lelke, aki előre bizonyágot tett a Krisztus szenvedéseiről és azok után való dicsőségéről.” (1Pt 1,10–11)

(Miért akarták megkövezni Jézust a Jn 8,58-ban foglalt kijelentése miatt? Mit értettek meg? Miért nevezetik Jézus „lelki kősziklának” 1Kor 10,4-ben? Ki érintkezett Izráel prófétáival is?)

.....

.....

.....

A keresztyények túlnyomó többsége úgy gondolja, hogy az Ószövetség Istene az Atya volt. Az Atya azonban nem érintkezik közvetlenül az emberekkel a bűneset óta (vö. Jn 1,18; 1Tim 6,15–16). Az Ószövetség Istene, Izráel Istene is Jézus volt.

„Saját szenvedése által Ábrahám láthatta és megérthette a Megváltó küldetését. Azonban Izráel népének tagjai nem voltak hajlandók megérteni azt, ami kellemetlen volt büszke szí-

vüknek. A farizeusok jelentéktelennek ítélték Jézus Ábrahámra vonatkozó szavait, kijelentésében csupán új lehetőséget láttak az áskálódásra. Csúfondárosan visszavágtak, mintha Jézus nem tudná, mit beszél: »Még ötvenesztendősem vagy, és Ábrahámot láttad?« (Jn 8,57) Ekkor Jézus ünnepélyes méltósággal válaszolt: »Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.« (Jn 8,58) Csend borult a hatalmas sokaságra. Isten nevét, amelyet Mózesnek kinyilatkoztatott az Úr, hogy kifejezze örökkévalóságát, örök jelenlétét, ez a galileai rabbi most magának igényelte. Kijelentette magáról, hogy Ő az az önmagában létező, aki megígértetett Izráel számára, »akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van« (Mik 5,2). A papok és a rabbik Jézust ismét istenkáromlónak kiáltották ki... Sokan, akik a papok és a rabbik oldalán álltak, köveket ragadtak, hogy rádobálják... A Világosság fénylett a sötétségben, de »a sötétség nem fogadta be azt« (Jn 1,5).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 407. o.)

6 Miért neveztetik tehát Jézus Isten Igéjének?

- „Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk, és láttuk az ő dicsőségét mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1,14)
- „Aki kezdettől fogva volt, akit hallottunk, akit szemünkkel láttunk, akit szemléltünk és kezünkkel illettünk... Tanúbizonyosságot teszünk az életnek Igéjéről, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk. (1Jn 1,1-2)
- „Láttam, hogy az ég megnyílt, és íme, volt egy fehér ló, és aki azon ült, hívatik hívnek és igaznak, aki igazságosan ítél és hadakozik. Szemei olyanok, mint a tűzláng... vérrel hintett ruhába volt öltöztetve, és a neve Isten Igéjének neveztetik.” (Jel 19,11-13)

„Ami a beszéd a gondolat számára, az Krisztus a láthatatlan Atya számára. Ő az Atya kinyilatkoztatása, ezért Isten Igéje a neve. Krisztus ismertette meg az Atya szavait és jellemét, hatalmát és dicsőségét, természetét és tulajdonságait. Ő testesítette meg Isten törvényét, amely az Atya jellemének tükré.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 145. o.)

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett
kiadványok és a kiadó működési költségeihez.*

Jézus testtétele

– titok és kinyilatkoztatott igazság

1 Hogyan tesz tanúságot az Írás arról, hogy Jézus testtétele az Atya elgondolása és terve szerint, ugyanakkor Jézus önkéntes akaratából történt?

- „Én Istentől származtam és jöttem, mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.” (Jn 8,42)
- „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt magamtól. Van hatalmam letenni, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” (Jn 10,17–18)

(Mi a jelentősége annak, hogy Jézus így fogalmaz: „Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól”, nem pedig így: „Ezt a parancsolatot kaptam az én Atyámtól”?)

.....

.....

„Az angyalok közül senki sem válhatott az emberiség kezésévé. Hiszen életük Istené, ezért nem teheték azt le... Ezzel szemben Krisztus Istennel egyenlő, örök és mindenható. Ő fizethette meg a váltságot értünk. Amikor Isten megkérdezte: »Kit küldjek el?«, a Fiú elkötelezhette magát, hogy az ember keze legyen, mert elmondhatta, amit a legfőbb angyal sem

mondhatott: Rendelkezem étellel, van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni. »Őbenne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.« (Jn 1,4) Nem a közönséges életről, hanem az örök életről van szó, amely kizárólag Isten tulajdona. Az Ige, aki Istennél volt és Isten volt, ilyen étellel rendelkezett. A testi életet mindenki kapja: nem örök és nem halhatatlan élet ez, mert Isten, az életadó, visszaveheti. De Krisztus nem kölcsönkapta életét, tőle senki sem vehette el. »Magamtól teszem le« – mondta. Őbenne élet volt, nem kölcsönzött, nem mástól nyert élet. Ilyen élet nincs az emberben. Nem tudjuk kiérdemelni, hanem ingyen, ajándékkul kapjuk, ha mint Üdvözítőnkben hiszünk Jézusban. »Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.«” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 148., 144. o.)

„»Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az étellemet, hogy újra felvegyem azt.« (Jn 10,17) Vagyis az én Atyám anynyira szeretett téged, hogy most még jobban szeret engem, mert étellemet adom a megváltásodért. Helyettesed és kezesed lettem: letettem az étellemet, felvettem tartozásaidat, vétkeidet, s így még drágább lettem Atyám szemében... Jézus az emberi család tagjaként halandó volt, Istenként azonban az élet forrása a világ számára.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 418. o.)

2 Mit tett le Jézus, amikor a Földre jött?

- „Amikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén fel, emberekhez hasonlónak lévén. Amikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2,6–8)

*(Mit jelent az, hogy Jézus nem tekintette „zsákmánynak” Isten-
nel való „egyenlőségét”? Mi tartozik vajon az „isteni formához”,
amelyet Jézus letett? Miért mondja az ige nem csupán azt, hogy Jé-
zus „megüresítette magát” az isteni formától, hanem azt is, hogy
emberi állapotában „engedelmes volt haláláig, mégpedig a kereszt-
fának haláláig”?)*

.....

.....

.....

Jézus Krisztus nem tekintette olyan előnynek istenségét, ame-
lyet a maga javára élvezhet, miközben mi, a teremtményei élvezet-
szünk. Ezzel szemben az ember a saját hasznára és élvezetére
akarja fordítani a megszerzett „zsákmányt”, nem törődve mások
ínségével. Az isteni formához tartozik a teremtő, mindenható ha-
talom, a halhatatlan élet és a mindenütt jelenvalóság. Ezekről az
egyedülálló isteni képességektől Jézus megüresítette magát, ami-
kor a Földre jött. Mivel önként tette le, bármikor vissza is vehette
volna, illetve élhetett volna vele. De Ő folyamatosan megalázta
maga földi életében, és az emberi lét keretei között maradt, a leg-
súlyosabb szenvedések elől sem kitérve. Mindvégig engedelmesen
teljesítette a megváltás tervét.

„Minden dologban hasonló volt hozzánk. Bár Isten volt,
nem nyilatkozott meg Istenként. Elfedezte istenségének meg-
nyilatkozásait, amelyek tiszteletet parancsolóak és csodálatra
méltóak voltak az egész világmindenségben. Megüresítette
maga az isteni formától, és emberi formát vett fel... Isteni sze-
mélyében ellene állhatott volna a halálnak, és visszautasíthat-
ta volna azt, hogy a hatalma alá kerüljön. Emberi természetbe
öltözött is megtehette volna, hogy ellenáll a betegség táma-
dásainak, azáltal, hogy isteni természete életerőt és ép energi-

át ad át az emberinek. De Ő önként letette isteni életét, hogy nekünk életet adjon, és elérhetővé tegye számunkra a halhatatlanságot.” (Ellen G. White, 141. kézirat, 1901)

„Nehéz feladat volt az élet Fejedelme számára megvalósítani azt a tervet, amelyet az ember megváltásáért vállalt: hogy istenségét emberi testbe öltözteti. A mennyei lények tisztelete vette körül, abszolút hatalommal rendelkezett. Olyan nehéz volt neki az emberi lény szintjén tartania magát, mint az embereknek megromlott természetük alacsony szintje fölé emelkedni és az isteni természet részesévé lenni.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1875. április 1.)

3 Hogyan cselekedett Jézus csodákat, ha az isteni formához tartozó teremtő hatalmát letette testtételekor, és földi életében soha nem vette igénybe?

- „Az Úr hatalmas volt övele, hogy gyógyítson.” (Lk 5,17)
- „Elvették azért a követ onnan, ahol a meghalt feküdt. Jézus pedig felemelte szemeit az égre, és mondta: »Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem, csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.« Amikor ezeket mondta, fennszóval kiáltott: »Lázár, jöjj ki!«” (Jn 11,41–43)
- „Bizony, bizony mondom néktek: aki hisz énbenem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem, és nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek.” (Jn 14,11–12)
- „Izraelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: A názáreti Jézust, azt a férfiút, aki Istentől bizonyosságot nyert előttetek erők, csodatételek és jelek által, amelyeket őáltala cselekedett Isten tiköztetek... megöltétek.” (Ap csel 2,22–23)

(Kinek a hatalmával gyógyított és cselekedett természetfeletti hatalommal Jézus a fenti igék szerint? Miért tartotta fontosnak legnagyobb csodája, Lázár feltámasztása előtt, hogy külön hangsúlyozza: az Atya cselekszik imája meghallgatásaképpen? Beteljesedett-e Jn 14,11–12 ígérete az apostoli korban?)

.....

.....

.....

„Amikor Jézust felkeltették a vihar miatt, egész lénye teljesen nyugodt volt. Nyoma sem volt a félelemnek sem szavában, sem tekintetében. Nem azért, mintha isteni hatalmának tudatában bízott volna. Nem a menny, a föld és a tenger Uraként őrizte nyugalmát. Ezt a hatalmát letette, mert ezt mondta: »Én semmit sem cselekedhetek magamtól...« (Jn 5,30) Egyedül Atyja hatalmában bízott. A hit volt az, ami nyugalmat adott neki... Szava, amely lecsendesítette a tengert, Isten hatalma volt (Mk 4,35–41). [...]

Jézus nyugodtan állt a sír előtt. Szent ünnepélyesség áradt minden jelenlővre. Krisztus közelebb lépett a sírhoz, és az égre tekintve így szólt: »Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem.« (Jn 11,41) (...) Krisztus minden tettében együttműködött Atyjával. Mindig hangsúlyozta, hogy nem önállóan munkálkodik, hanem hit és imádság által viszi véghez csodáit. Jézus Krisztus arra vágyott, hogy mindenki megismerje Atyjához fűződő kapcsolatát... Ez után a tanítványok és a nép a legmeggyőzőbb bizonyítékát kapták az Istennel való kapcsolatának. [...]

Isten kinyilvánította magát Krisztusban, hogy Ő is kinyilváníthassa magát a tanítványaiban. Jézus nem vett igénybe semmi olyan hatalmat, amelyet az emberek ne nyerhetnének el, ha hisznek Őbenne. Krisztus tökéletes ember volta az, ame-

lyet összes követője megszerezhet, ha Krisztushoz hasonlóan aláveti magát Istennek. »Nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek.« (Jn 14,12) Krisztus ezzel nem azt akarta mondani, hogy a tanítványok munkája jelentősebb lesz az Ő munkájánál, hanem azt, hogy nagyobb területre terjed ki. Nem csupán a csodatevésre utalt, hanem mindenre, amit a Szentlélek munkája által véghezvisznek majd.

A Megváltó tanítványainak adott ígérete egyházának is szól, az idők végezetéig. Isten nem úgy gondolta el, hogy az emberek megváltására készített csodálatos tervének végrehajtása csak jelentéktelen eredményeket érjen el. Mindazok, akik munkába akarnak állni – nem abban bízva, amit saját maguk meg tudnak tenni, hanem abban, amit Isten tud megtenni értük és általuk –, bizonyosan meg fogják látni Krisztus ígéretének beteljesedését: »Nagyobbakat is cselekszik azoknál – jelenti ki Krisztus –, mert én az én Atyámhoz megyek.« (Jn 14,12)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 286., 460–461., 582. o.)

4 Mit őrzött meg Jézus a testtételekor is?

- „Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyoságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok... Nemhogy az Atyát valaki látta, csak az, aki Istentől van, az látta az Atyát... És nem ismeritek őt, de én ismerem őt, és ha azt mondom, hogy nem ismerem őt, hozzátok hasonlóvá, hazuggá leszek. De ismerem őt, és az ő beszédét megtartom.” (Jn 5,37; 6,46; 8,55)
- „Őbenne [Jézusban] lakozik az istenségnek egész teljessége testileg.” (Kol 2,9)
- „Feelvén az angyal, mondta [Máriának]: A Szentlélek száll te-reád, és a Magasságos ereje árnyékoz meg téged, azért aki születik is, szentnek hívatik, Isten Fiának.” (Lk 1,35)

- **„Azonban Jézus nem bízta magát rájuk, amiatt, hogy ő ismer-
te mindnyájukat. És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bi-
zonyoságot tegyen az emberről, mert magától is tudta, mi volt
az emberben.”** (Jn 2,24–25)

(Mi tartozik a fenti igék szerint az „isteni formával” szemben az isteni lényeghez, amelyet Jézus megőrzött?)

.....

.....

Jézus csak az isteni létformát, azaz hatalmat tette le. Személyi-
ségének vagy belső emberének azonosságát, és ezzel együtt az is-
teni természet lelki-szellemi képességeit teljes mértékben meg-
őrizte emberi testbe öltözésekor is. Isten Fia volt földi, emberi éle-
tében is. Az életadó, teremtő Szentlélek volt a gyakorlati megva-
lósítója annak az emberi értelemmel felfoghatatlan csodának,
hogy Isten Fiának személye megfogant egy földi anya méhében,
és csecsemőként, emberi testben megszületett. Azután kisgyer-
mekként növekedett mind testileg, mind szellemileg. Mire felnőtt
ember lett, teljesen kibontakozott benne Isten Fia, aki a menny-
ből jött. Személyes ismeretei és emlékei voltak a mennyről.

„Senki sem mondhatta, aki látta a derűs gyermekarcot,
hogy Jézus éppen olyan, mint a többi gyermek. Ő Isten volt
emberi testben. Amikor társai valami rosszra készítették, az
isteni átvillant az emberi természetén, és határozottan nemet
mondott. Egy pillanatra volt szüksége csupán, hogy különb-
séget tegyen jó és rossz között, hogy a bűnt Isten parancso-
latainak a fényébe helyezze.” (Ellen G. White, *The Youth's Inst-
ructor*, 1895. november 21.)

„Krisztusban egyesült az isteni és az emberi – a teremtő és
a teremtmény. Isten természete, akinek a törvényét áthág-

ták, és Ádám természete, aki megszegte a törvényt, találkozott Jézusban, aki Isten Fia és ember Fia... Az Írás bemutatja nekünk két természetét: az istenit és az emberit.” (Ellen G. White, 141. kézirat, 1901)

5 Mit vett fel Jézus emberré válásakor?

- **„Szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lévén...”** (Fil 2,7)
- **„Nyilván nem angyalokét vette fel, hanem az Ábrahám magvát... Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen, és hű főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.”** (Zsid 2,16–18)
- **„Nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem aki megkísértetett mindenkiben hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt... Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban... aki képes együtt érezni a tudatlanokkal és a tévelygőkkel, mivelhogy maga is körül van véve erőtlenséggel.”** (Zsid 4,15; 5,1–2)
- **„Ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlen volt a test miatt, Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlóságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben.”** (Rm 8,3)

(Mire utal ez a kifejezés: „mindenestől fogva hasonlónak lett”? Hogyan fejeznék ki ezt más szavakkal? Milyen állapotában vette fel Jézus az emberi természetünket: a bűneset előtti vagy a bűneset utáni állapotában? Gyűjtsük ki azokat a kifejezéseket, amelyek választ adnak erre a kérdésre!)

„Krisztus emberi természetet vett magára, eljött, hogy egy legyen az emberiséggel, s ugyanakkor mennyei Atyánkat nyilvánítottassa a bűnös embernek. Mindenben olyan lett, mint testvérei. Testté lett, mint mi. Megéhezett, megszomjazott, elfáradt. Evett, hogy éljen, és aludt, hogy felfrissüljön.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII., 286. o.)

„A mi emberi természetünket felöltözve kellett Krisztusnak jóvátennie Ádám törvényszegéseit. Pedig Ádámot még nem terhelték a bűn átkos következményei, amikor a Kísértő megtámadta. Tökéletességben állt szemben a Gonosszal, teljes testi-lelki és szellemi erejében. Fenséges édeni környezetben élt, és naponta érintkezett mennyei lényekkel. Egészen más körülmények között vonult Jézus a pusztába, megmérkőzni a Sátánnal. Az emberiség már négyezer éven át fokozottan gyengült testileg, lelkileg és jellemében. Az Üdvözítő azonban mégis magára vette az elfajult emberiség minden gyengeségét. Amint Ádám leszármazottja, Ő is magára vette az átöröklés vasszabályait, minden kihatással együtt. Ilyen örökséggel terhelten osztozott az emberi lét mindennapi fáradalmaiban és kísértéseiben, hogy nekünk a büntelen, tiszta élet példáját adja... Sokan azt állítják, hogy az Üdvözítő a kísértésekben nem is eshetett volna el. Ez tévedés! Magára vette emberi természetünket minden gyengeségével együtt, sőt azzal a lehetőséggel is, hogy a kísértésekben elbukik. Minket nem terhelhet olyasmi, amit Krisztus el nem hordozott értünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 32., 49. o.)

A Római levél 1,3 felveti azt a kérdést, hogy miképpen lehetett Jézus „Dávid magvából való test szerint”, amikor nekünk úgy tűnik, hogy a Biblia csak József dávidi származásáról szól, ő pedig

csupán nevelőapja volt Jézusnak? Mária dávidi származásáról is beszél az ige. Lukács 1,27 a következőképpen is értelmezhető, mivel az eredeti szövegben nincsenek írásjelek: „Egy szűzhöz, aki Dávid házából való volt, és József nevű férfinak volt eljegyezve.” E mellett az értelmezés mellett szól az a tény, hogy Lukács 2,4 külön hangsúlyosan szól József dávidi származásáról. Az ismétlés szük-ségtelen, illetve szokatlan lenne a tömören fogalmazó bibliai le-írásban (ha 1,27-ben is József dávidi származásáról lenne szó). Ezenfelül Lukács 1,32-ben azt jelenti ki Gábiel Máriának, hogy születendő gyermeke „az Ő atyja, Dávid” trónját fogja megkapni Istentől. Ebből a kijelentésből feltétlenül az következik, hogy Má-ria is Dávid családjából való volt. Az angyal szava ugyanis egy ne-vezetes messiási ígéretre – 2Sám 7,12–16 – utalt, amely vonatko-zott Salamonra és az eljövendő Szabadítóra egyaránt, akik mind-ketten „Dávid ágyékából” származnak majd. Tehát nemcsak lelki értelemben, hanem testileg is Dávid fia kellett hogy legyen a Mes-siás e jövendölés szerint. És ennek az ígéretnek a beteljesedésére mutatott rá Gábiel Mária gyermekével kapcsolatban.

„Sokan azt mondják: Jézus nem olyan volt, mint mi, nem úgy volt a világban, mint mi, isteni volt, ezért mi nem győz-hetünk úgy, ahogyan Ő győzött. Ez nem igaz, mert Krisztus nem angyalok természetét vette magára, hanem Ábrahám magvának természetét... Maga is szenvedett, megkísértetvén, és ezért segíteni tud azoknak, akik megkísértetnek. Jézus Krisztus ismeri a bűnös megpróbáltatásait, ismeri kísértéseit. Magára vette a mi természetünket.

Amikor a pusztában a zsidók közül sokan meghaltak a kí-gyók marásától, Isten megparancsolta Mózesnek, hogy készít-sen rézkígyót, és tuzze azt fel egy oszlopra... Ahogyan a réz-kígyót a halált hozó kígyó képmására készítették, és azt az emberek gyógyulására felemelték, úgy kellett Krisztusnak is fölemeltetnie és »bűn testének hasonlatosságában« Megváltó-vá lennie.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 138–139. o.)

6 Megfertőződött-e Jézus a bűnnel azáltal, hogy magára vette a miénkhez minden tekintetben hasonló, „erőtlen” emberi természetet?

- „Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincs semmije.” (Jn 14,30)
- „Tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye, és őbenne nincsen bűn.” (1Jn 3,5)

(Mikor tette Jézus az első igében foglalt kijelentést? Ez a kijelentés érvényét veszítette-e halála pillanatáig? „Elvehetné”-e a mi bűneinket, ha Ő maga egyetlenegyszer is vétkezett volna?)

.....

.....

.....

Amiképpen Jézus rátette kezét a gyógyulásra vágyó leprás emberre (Mt 8,1–3), de Ő maga mégsem fertőződött meg, úgy vette magára a mi bűnre hajló természetünket: Ő maga nem fertőződött meg a bűnnel.

„Amikor ez az ember Jézushoz ment, »poklossággal teljes volt« (Lk 5,12). A tanítványok meg akarták akadályozni Mesterüket, hogy érintse őt, mert aki leprást érintett, az maga is tisztátalanná vált. Azonban Jézus nem kapta meg a fertőzést, amikor ráhelyezte kezét a leprásra.

Ugyanez a helyzet a bűn leprájával kapcsolatban is: mélyen gyökerező, halálos, emberi erővel lehetetlen megtisztulni belőle. »Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak.« (Ésa 1,6) De Jézus nem fertőződött meg azáltal, hogy eljött és emberi testben lakozott

közöttünk. Jelenléte gyógyító erő volt a bűnösök számára.”
(Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 70. o.)

„Erőtlenségeinkben Ő a mi testvérünk, de nem a bűnös szenvedélyeinkben. Az emberi szívben mindig talál Sátán annyi helyet, hogy megvethesse lábát... Krisztus azonban egyetlenegyszer sem lépett Sátán területére, nem nyújtott semmi előnyt a Kísértőnek... Gondolattal sem, az érzelemnek egy árnyalatával sem válaszolt a kísértésekre... A kísértések árja ostromolta, de rá nem vehette, hogy Isten iránti hűségét megszegje... Ő bűnt nem ismert, ő a szeplőtelen Bárány... Ő szentsége tökéletességének arányában szenvedett... Szent természete finom érzékeinek kimondhatatlan fájdalmat okozott a gonosszal való érintkezés...” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II., 508. o.)

„Soha ne kelts akár csak a legkisebb mértékben sem olyan benyomást az emberek gondolataiban, hogy a romlottság foltja vagy az iránta való vonzalom meglett volna Jézusban, vagy bármilyen úton is engedett volna a romlottságnak...” (Ellen G. White, 8. levél, 1895)

„Ő bűnt nem ismert. Ő volt a szeplőtlen Bárány. Ha Sátán bűnbe tudta volna vinni kísértéseivel, akár a legkisebb mértékben is, az Üdvözítő fejére taposott volna. Így azonban csak a sarkát mardoshatta. Ha Sátán Krisztus fejére taposott volna, az emberiség elveszett volna. Isten haragja hárult volna Jézusra éppúgy, mint Ádámra.” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*, 1898. június 9.)

„Krisztus bűntelen volt. Ha emberi testben élt élete nem lett volna ilyen, kereszthalála nem jelentene többet a kegyelem megszerzése szempontjából, mint bárki ember halála.” (Ellen G. White, 92. kézirat, 1899)

„Egyesek azt gondolhatják, leértékeljük Jézus Krisztus jellemét azáltal, hogy leszállítjuk a bűnös ember szintjére. Ellenkezőleg: magasztaljuk áldott Megváltónk isteni hatalmát, aki önként alá-szállt a bűnös ember szintjére azért, hogy fölemelhessen bennünket a maga szeplőtelen tisztaságához, amelyet a legellenségesebb körülmények között is megőrzött.” (Ellet J. Waggoner: *Krisztus és igazsága*, 29–30. o.)

Az e heti adomány a szekszárdi Comenius Általános Iskolát támogatja.

Jézus két természete, születésétől fogva

1 Hogyan ismerte fel Simeon a kis csecsemő Jézusban a megígért Megváltót?

- „Simeon... igaz és istenfélő volt, aki várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt őrajta. Kijelentetett néki a Szentlélek által, hogy addig halált nem lát, amíg meg nem látja az Úrnak Krisztusát. A Lélek indításából a templomba ment, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy őerte a törvény szokása szerint cselekedjenek, akkor karjaiba vette őt, áldotta az Istent, és mondta: Most bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben, mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, amelyet készítetted minden nép szemelátára, világosságul a pogányok megvilágosítására, és a te népnek, Izráelnek dicsőségére.” (Lk 2,25–32)

(Mi a magyarázata annak, hogy Simeon felismerte a gyermekben az Üdvözítőt, noha külsőleg olyan volt, mint a többi kisgyermek? Emeljük ki az erre vonatkozó részleteket, kifejezéseket!)

.....

.....

„A pap elvégezte a hivatalos szertartást. Aligha gondolt arra, hogy a karjában tartott kisdéd a mennyei Felség, a dicsőség Királya. Nem gondolt rá, hogy erről a gyermekről írta Mózes:

»Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek, a ti atyátokfiai közül, mint engem, azt hallgassátok mindenben, amit csak szól néktek!« (Ap csel 3,22) Ő volt az, aki VAGYOK-ként nyilatkozott meg Mózes előtt. Ő vezette Izráelt felhő- és tűzoszlopban. Róla jövendöltek régóta a próféták is. Ő volt a világ reménysége, »Dávid gyökere és ága, ama fényes és hajnali csillag« (Jel 22,16).

Amint Simeon belépett a templomba, látta, hogy a pap éppen egy család elsőszülöttjét mutatja be. A szülők megjelenése szerény volt, de Simeon megértette a Szentlélek belső bizonyágtételét, és áthatotta a meggyőződés, hogy az Úrnak most bemutatott kicsiny gyermek Izrael vigasztalása, az a valaki, akit látni vágyott... Anna próféta asszony is a templomba jött, és megerősítette Simeon bizonyágtételét Jézusról... Isten alázas hívei nemhiába tanulmányozták a próféciaikat. De a vezető pozíciót betöltő főemberek és papok Izraelben, bár előttük voltak a próféciaik becses kijelentései, nem jártak az Úr útján, és szemüket becsukva nem látták meg az élet Világosságát...

Simeon úgy jövendölt az Üdvözítőről, mint aki a világosság, és világosságot hoz a népeknek, de Ő lesz Izrael dicsősége is. Jövendüléséből kitűnt, hogy a Messiás útja ebben a világban nem lesz akadálytalan... Az Üdvözítő életének világosságában mindenkinek a gondolkodásmódja nyilvánvalóvá válik – a Teremtőtől a sötétség fejedelméig. Krisztus élete és halála napvilágra hozza az emberek gondolatait is.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 36–39. o.)

2 Miben volt Jézus kisgyermekként olyan, mint a többi gyermek?

- „A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, teljesedve bölcsességgel, és az Isten kegyelme volt őrajta... Jézus pedig gyarapodott bölcsességben és testének állapotában, s az Isten és emberek előtt való kedvességben.” (Lk 2,40.52)

(Milyen három vonatkozásban növekedett Jézus a többi gyermekhez hasonló módon?)

.....

.....

„Nagy jelentőségű a Jézus gyermekkorára vonatkozó rövid feljegyzés... Csodálatosan kiegyensúlyozott volt a jelleme, értelme és testi ereje fokozatosan fejlődött, növekedett a gyermekkor törvényszerűségei szerint... Élete összhangban volt Istennel. Amíg gyermek volt, gyermekként gondolkodott és beszélt, de a bűn egyetlen foltja sem torzította el a benne lévő isteni képmást. Amint növekedett bölcsességben és teste állapotában, úgy növekedett az Isten és az emberek előtti kedvességben is. Minden szív rokonszenvét megnyerte, mert képes volt együtt érezni mindenkivel...

Csendes, egyszerű élete, sőt az is, hogy a Szentírás hallgat első éveiről, fontos tanulságot hordoz. Minél csendesebb és egyszerűbb a gyermek élete, annál mentesebb a mesterséges izgalomtól, és minél inkább összhangban van a természettel, annál kedvezőbben fejlődik fizikai és értelmi képessége és lelkijére.

Jézus a mi példaképünk. Sokan érdeklődéssel időznek nyilvános szolgálatánál, miközben észrevétlenül elhaladnak első éveinek tanítása mellett. Pedig otthoni élete is példa minden gyermek és fiatal számára.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 48–53. o.)

3 Miben különbözött a gyermek Jézus a többi gyermektől?

- „Amikor tizenkét esztendős lett, fölmentek Jeruzsálembe az ünnep szokása szerint. Amikor elteltek a napok, és ők visszatértek, a gyermek Jézus visszamaradt Jeruzsálemben. Nem vették észre, sem József, sem az ő anyja, hanem azt gondol-

ták, hogy az úti társaságban van. Egynapi járőföldet mentek, és keresték őt a rokonok és az ismerősök között. Amikor nem találták őt, visszamentek Jeruzsálembe, hogy megkeressék. Harmadnapra megtalálták őt a templomban, a doktorok között ülve, amint hallgatta és kérdezgette őket. Mindnyájan, akik őt hallgatták, elálmélkodtak értelmén és feleletein. Meglátván őt, elcsodálkoztak, és mondta néki az anyja: »Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Íme atyád és én nagy bánattal kerestünk téged.« Ő pedig mondta nekik: »Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatosnak lennem, amelyek az én Atyám dolgai?« De ők nem értették e beszédet, amit nékik szólt. És aláment velük, s ment Názáretbe, és engedelmes volt nékik. Anyja pedig szívében tartotta mindezeket a dolgokat." (Lk 2,42–51)

(Mit tudott Jézus saját kilétéről, küldetéséről már tizenkét éves korában, és milyen képességeivel tűnt ki?)

.....

.....

.....

„Abban az időben a templommal összefüggő egyik csarnokot szent iskolának használták, a prófétaiskolák mintájára. A művelt rabbik itt gyűltek össze tanítványaikkal, és ide jött a gyermek Jézus is. Ő is a tanult férfiak lábához ült, és hallgatta a tanítást... A bölcs tanítók kérdésekkel fordultak hozzá, és elcsodálkoztak a válaszáin. Gyermeki alázattal ismételte az Írás szavait, és olyan mélységes jelentéstartalmat adott azoknak, melyekről a bölcseneknek eddig fogalmuk sem volt. Ha követték volna a feltárt igazságot, amelyre Jézus rámutatott, vallási reformációt indítottak volna el már abban az időben, s

mire Jézus elkezdte szolgálatát, már sokan felkészültek volna, hogy elfogadják Őt...

A rabbik tudták, hogy Jézus nem az ő iskoláikban tanult... Ebben a gondolkodó galileai fiúban nagyon ígéretes valakit sejtettek. Szerették volna megnyerni a tanítványuknak, hogy tanító lehessen Izráelben. Ők akarták irányítani a nevelését, mert úgy érezték, egy ilyen eredeti elmét nekik kell formálniuk és alakítaniuk. Jézus szavai úgy megindították szívüket, ahogyan emberi szavak még soha azelőtt. Isten világosságot akart adni Izráel vezetőinek, ezért azt az egyetlen eszközt használta, amellyel elérhette őket. Büszkeségükben méltóságukon alulinak tartották volna beismerni, hogy valakitől is tanítást fogadhatnának el. Ha Jézus úgy lépett volna fel, mint aki megpróbálja tanítani őket, meg sem hallgatják. De azzal hízelegtek maguknak, hogy ők tanítják Jézust, vagy legalábbis próbára teszik Írás-ismeretét. Jézus fiatalos szerénysége és kedvessége lefegyverezte előítéleteiket. Elméjük öntudatlanul is megnyílt Isten Igéje előtt, és a Szentlélek szólt szívükhöz... Egymástól kérdezték: »Honnan vette ez az ifjú az ismereteit, hiszen sohasem tanították?« [...]

József és Mária tanácstalanok és szomorúak voltak... Mindenütt keresték Jézust útítársaik között, de hiába... Visszatértek Jeruzsálembe... A rabbik iskolájában találtak Jézusra. Örömkellenére sem tudták elfelejteni bánatukat és aggodalmukat. Anyja hangjába neheztelés vegyült: »Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Íme atyád és én nagy bánattal kerestünk téged.« (Lk 2,48) ...Jézus szülei számára természetes volt, hogy úgy tekintettek rá, mint saját gyermekükre. Nap mint nap velük volt, élete is sok szempontból olyan volt, mint a többi gyermeké – nehezen értették meg, hogy Ő Isten Fia...

Édesanyjának adott válaszában Jézus először mutatta ki, hogy megértette Istennel való kapcsolatát... Ugyanakkor Jézus nem tagadta meg kapcsolatát a földi szüleivel sem. Velük tért haza Jeruzsálemből, és segített nekik fáradtságos munká-

jukban. Szívébe rejtette küldetése titkát, és engedelmesen várt a megjelölt időre, amikor munkáját elkezdheti. Miután felismerte, hogy Ő Isten Fia, még tizennyolc évig názáreti otthonában élt...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 57–60. o.)

Ez a rövid meghatározás: „és engedelmes volt” a szüleinek, abszolút kijelentésként hangzik. Ezzel az egy szóval össze lehet foglalni Jézus gyermek- és ifjúkori magatartását. Ebben a tekintetben is más volt, mint a többi gyermek.

4 Mi minden utalt Jézus személyének titkára a keresztségekor?

- „Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék őáltala. János azonban visszatartotta őt, mondván: »Nékem kell általad megkeresztelkednem, és te jössz énhozzám?» Jézus pedig felelve, mondta néki: »Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk.« Ekkor engedett néki. Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijött a vízből, és íme az egek megnyilatkoztak néki, és ő látta Isten Lelkét alájönni mint egy galambot, és őreá szállni. És íme egy égi hang ezt mondta: »Ez amaz én szeretett fiam, aki-ben én gyönyörködöm.«” (Mt 3,13–17)

(Mi vezethette Jánost arra a meggyőződésre, hogy a Messiás áll előtte, amikor Jézus általa kívánt megkeresztelkedni? Mit fejezett ki Jézus válasza? Mi volt a végső, abszolút megerősítés János számára Jézus kilétét illetően?)

.....

.....

.....

„Amikor Jézus eljött, hogy megkeresztelkedjék, János olyan jellemisztaságot ismert fel benne, amelyet még senkiben nem érzékelt. Jelenlétének légköre is szent és tiszteletet keltő volt. János a Jordánnál bűnök sokaságának terhe alatt meggörnyedt lelkekkel találkozott, de még sohasem került kapcsolatba olyan emberrel, akiből isteni befolyás áradt... Hogyan keresztelhetné meg ő, a bűnös a Bűntelent? Akinek egyáltalán nincs szüksége bűnbánatra, miért veti alá magát egy olyan szertartásnak, amely a bűnök megvallását és lemosását ábrázolja? János kérdésére Jézus határozottan, mégis szelíd hatalommal válaszolt: »Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk.« (Mt 3,15)

...Amint kijött a vízből, Jézus leborult imádkozni a folyóparton... Nagyon jól tudta, hogy a bűn mennyire megkeményítette az emberek szívét, s mennyire nehezen fogják küldetését megérteni és a megváltás ajándékát elfogadni. Az Atyához könyörgött erőért, hogy legyőzze hitetlenségüket... Maga az Atya válaszolt Fia kérésére. Dicsőségének fénysugarai közvetlenül a tróntól áradtak. Az egek megnyíltak, és a Megváltóra a legtisztább világosság szállt alá galamb alakban, mint a szelíd és alázatos Jézushoz legjobban illő jelkép.

A Jordánnál összesereglett tömegből Jánoson kívül csak néhányan érzékelték a mennyei látomást. Az isteni jelenlét ünnepélyessége mégis megérintette az összegyűlteket... Az egekből hang hallatszott: »Ez amaz én szeretett fiam, akiben én gyönyörködöm.« (Mt 3,17) Azért hangzottak el ezek a bizonyító szavak, hogy hitet ébresszenek a jelenlévőkben, és Jézust megerősítsék küldetésében. Noha a bűnös világ vétkei Krisztusra nehezdedtek, és megaláztatás volt számára, hogy elbukott természetünket magára vegye, a mennyei hang mégis örökkévaló Fiának jelentette ki Őt... Amikor Isten dicsősége körülvette Jézust, és a mennyei hang hallatszott, János felismerte a jelet, amelyet Isten megígért. Tudta, hogy a világ Üdvözítőjét keresztelte meg...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 82. o.)

5 Hogyan tett János bizonyosságot Jézus kilétéről a Jordán partján összegyűlt nagy tömeg előtt?

- „Másnap látta János Jézust őhöz menni, és mondta: Íme Istennek ama báránya, aki hordozza a világ bűneit! Ő az, akiről én ezt mondtam: Énutánam jön egy férfiú, aki előttem lett, mert előbb volt nálam. Én nem ismertem őt, de hogy megjelentessék Izraelnek, azért jöttem én, aki vízzel keresztelek. És bizonyosságot tett János, mondván: Láttam a Lelket leszállni az égből, mint egy galambot, és megnyugodott őrajta. És én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nékem: Akire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, ő az, aki keresztel Szentlélekkel. És én láttam, és bizonyosságot tettem, hogy ő az Isten Fia.” (Jn 1,29–34)

(Milyen kijelentésekkel tette egyértelművé János, hogy az egyszerű embernek tűnő Jézus, akit ott láttak a tömegben, valójában isteni személy? Hogyan hangzott a legmélyebb, legsokatmondóbb kijelentése Jézusról?)

.....

.....

.....

„Hallgatói közül senki, még Keresztelő János sem értette ez szavak fontosságát: »Isten ama Báránya.« A Mórija hegyén Ábrahám hallotta fia kérdését: »Atyám... hol van az égőáldozatra való bárány?« (1Móz 22,7) Az apa így felelt: »Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam.« (1Móz 22,8) A kosban, amelyről Isten gondoskodott Izsák helyett, Ábrahám annak a jelképét látta, aki majd meghal az emberek bűneiért. Ésaías is vázolja ezt a képet, amikor a Szentlélek által az Üdvözítőről jövendöl: »Mint bárány, amely mészárszék-

re vitetik... de az Úr mindnyájunk vétékét öreá vetette.« (Ésa 53,7.6) Izráel népe nem értette meg e tanítást. Sokan úgy tekintettek az áldozatokra, ahogyan a pogányok saját áldozataikra: ajándéknak szánták azokat, amelyekkel saját maguk engesztelhetik ki az istenséget. Isten arra vágyott, hogy megértesse velük: az Ő szeretetéből fakad az az ajándék, amely megbékélteti őket Teremtőjükkel.

»Ez amaz én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm« – ez az ige az egész emberiségnek szól. Isten Jézushoz mint képviselőnkhez szólt. Nem vet el bennünket értéktelenekként, bűneink és gyengeségeink ellenére sem... A föld elszakadt a mennytől a bűn miatt, és elidegenedett a mennyei közösségtől, de Jézus összekapcsolta az égi dicsőséggel... Az a világosság, amely a megnyílt kapukon az Üdvözítőre ragyogott, ránk is áradni fog, ha segítségért imádkozunk, hogy ellenálljunk a kísértésnek. A Jézus Krisztushoz szóló hang minden hívő lelket megszólít: »Ez amaz én szeretett fiam, akiben én gyönyörködöm.« Megváltónk megnyitotta az utat, amelyen a legbűnösebb, legszegényebb, legelnyomottabb és legmegvetettebb ember is az Atyához juthat.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 85. o.)

Később, a megdicsőülés hegyén még egyszer hallatszott az Atya szózata a mennyből: „Ez az én szeretett fiam, akiben én gyönyörködöm.” A három tanítvány, akit Jézus magával vitt a hegyre, tisztán hallotta, értette az égi szót, amely közvetlenül nekik is szólt, mert így fejeződött be: „Őt hallgassátok!”

Azok után hangzott el a szózat, hogy Jézus elváltozott, mennyei dicsőségébe öltözött és megjelent neki ugyancsak mennyei dicsőségben Mózes és Illés, akik ismerősként beszélgettek vele. A három tanítvány szívében mély nyomot hagyott ez a tapasztalat. Jézus valódi kiléte számukra ténykérdés volt. Péter apostol így hivatkozott erre sok év múlva, keresztény gyülekezeteknek írt levelében: „Mert nem mesterkéltem meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövetelét, hanem mint akik

szemléltői voltunk az ő nagyságának. Mert amikor az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: »Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm«, ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen.» (2Pt 1,16–18)

6 Milyen hasonlattal utalt Keresztelő János később is arra, hogy Jézus nagyobb nála?

- „Felelt János és mondta: Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott néki. Ti magatok vagytok a bizonyosságaim, hogy megmondtam: Nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy őelőtte küldtettem el. Akinek jegyese van, vőlegény az, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömem immár betelt. Annak növekednie kell, nékem pedig alább szállanom. Aki felülről jött, feljebb való mindenkinél. Aki a földről való, földi az és földieket szól; aki a mennyből jött, feljebbvaló mindenkinél. Arról tesz bizonyosságot, amit látott és hallott, és az ő bizonyosságtételét senki sem fogadja be. Aki az ő bizonyosságtételét befogadja, az megpecsételte, hogy Isten igaz. Mert akit Isten küldött, az Isten beszédeit szólja, mivelhogy Isten nem mérték szerint adja a Lelket. Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiúban, örök élete van, aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem Isten haragja marad rajta.” (Jn 3,27–36)

(Vegyük számba azokat a kifejezéseket, amelyek arról tanúskodnak, hogy Keresztelő Jánosnak egészen tiszta fogalma volt Jézus kilétéről, és erről nyíltan bizonyosságot is tett!)

.....

.....

„János olyan légkörben élt, amelyet nem szennyezett be az önzés és a becsvágy, s a féltékenységnek még a csirája sem volt benne... János Jézus barátjaként mutatkozott be, aki közvetítő a jegyesek között, és egyengeti az utat a házassághoz. Amikor a vőlegény egybekelt menyasszonyával, a barát küldetése beteljesedett... János hittel tekintett a Megváltóra... Nem arra vágyott, hogy magához vonzza az embereket, ő csupán egy hang volt, kiáltó szó a pusztában. Most örömmel vállalta a hallgatást és az ismeretlenséget, hogy minden szem az élet Világossága felé fordulhasson... A próféta éntől megüresített lelke betöltekezett isteni világossággal. Mivel látta a Megváltó dicsőségét, szavai szinte megfelelték azoknak, melyeket Krisztus fogalmazott meg a Nikodémussal folytatott beszélgetésében (Jn 3,11–13).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 143–144. o.)

Jézus megkísértése és győzelme

1 Mit mond az Írás Jézus megkísérthetőségéről? Hogyan hatottak rá a kísértések?

- „Nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem aki megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, de bűn nélkül [anélkül, hogy vétkezett volna].” (Zsid 4,15)
- „Amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid 2,18)
- „Krisztus sem önmagának kedvezett...” (Rm 15,3)

(Melyik kulcskifejezést emelnénk ki az első igéből, és melyiket a másodikból, választ keresve a feltett kérdésre? Ha Jézus Ádám büntelen természetében jött volna a világra, ha a romlatlan emberi természetet ölti magára – amint néhányan állítják –, szenvedésbe került volna-e neki visszahárítani a kísértést? Mi lett volna a kézenfekvő Jézus számára is a harmadik ige szerint? Mire kellett nemet mondania ahhoz, hogy győzhessen?)

.....

.....

„Vannak, akik azt állítják, hogy Jézus Krisztusnak nem lehetett ugyanolyan a természete, mint az embereknek, mert akkor eleshetett volna a hasonló kísértésekben. Ha nem volt em-

beri természete, akkor nem lehet a mi példaképünk. Ha nem lett volna részese a mi természetünknek, akkor nem kísértethetett volna meg úgy, mint mi, emberek. Ha nem volt lehetséges számára engednie a kísértésnek, akkor nem lehet a mi segítőnk. Ünnepeles valóság, hogy Krisztus eljött megharcolni a csatákat mint ember, az ember javára. Megkísértése és győzelme arról tesz bizonyoságot, hogy az emberiségnek pontosan követnie kell Őt, az isteni mintát, isteni természet részesévé kell válnia az embernek is..." (Ellen G. White: *Selected Messages/Válogatott üzenetek*, I., 408–409. o.)

„Emberi mivoltában Krisztus részese volt a mi bűnre hajló, elesett természetünknek. Ha nem így lett volna, akkor nem tétetett volna hasonlóná testvéreihez, nem kísértetett volna meg mindenben, hozzánk hasonlóan, nem győzött volna úgy, ahogy nekünk kell győznünk, ennél fogva nem lenne az a teljes és tökéletes Üdvözítő, akire az ember vágyakozik és akire szükségünk van, hogy megmeneküljünk. Az az eszme, hogy Krisztus egy makulátlan vagy büntelen anyától született,* aki nem örökölt semmiféle bűnre való hajlamot, s ennél fogva nem vétkezett, eltávolítja Krisztust az elesett világ köréből, arról a helyről, ahol szükség van a segítségére.” (Ellen G. White: *Bibliai olvasmányok a család számára*, 174. o.)

Az a kifejezés az igében, hogy Jézus „*mindenekben megkísértett*”, nem azt jelenti, hogy olyan közönséges dolgokkal, amelyekkel emberek – sajnos sok keresztény is – megkísérthetők. Jézus a

* A katolikus egyház Mária „szepőlöten fogantatásának” dogmáját vallja, amely szerint Mária kivétel volt az emberek között, mert ő az eredendő büntől, a bűnre való hajlamtól mentesen született. Ebben az értelemben fogantatott „szepőlötenül”. Így tehát semmiképpen sem örököthette át Jézusra a bűnre hajló emberi természetet. A római egyház tanítása tehát nemcsak az Emberfia Jézust veszi ki a bűnre hajló emberi természet törvénye alól, hanem már édesanyját, Máriát is.

maga erkölcsi nagyságához mért szinten kísértetett meg. (Megszentelt életu keresztények sem kísérthetők alacsonyrendu gondolatokkal.) Figyeljük meg majd kísértései mibenlétét. A kísértés törvényszerűsége mégis azonos volt Jézus esetében is: arra irányult, hogy önmagának „kedveskedjék” (kedvezzen). Sátán jól megválasztja a kísértéseit, csakis a sebezhető pontokon támadja a különböző embe-
reket, egyéni adottságaiknak és erkölcsi színvonaluknak megfelelően. A célja azonban mindig az, hogy az ember önmagának kedvezzen, az önzés, a bűn oldalára álljon. A törvényszerűség tehát azonos volt, noha az emberek különbözőképpen kísértetnek. Jézus minden földi embernél magasabb szinten kísértetett meg.

2 Mi volt az oka annak, hogy Sátán döntő támadást intézett kísértéseivel Jézus ellen, mindjárt a keresztsége és Messiásként való bemutatása után?

- „Amikor az egész nép megkeresztelkedett, Jézus is megkereszteltetett, és imádkozott. Ekkor megnyilatkozott az ég. Leszállt őreá a Szentlélek testi ábrázatban, mint egy galamb, és szózat hangzott a mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szeretett Fiam, tebenned gyönyörködöm!... Jézus pedig, Szentlélekkel telve, visszatért a Jordántól, és vitetett a Lélektől a pusztába.” (Lk 3,21–22; 4,2)
- „Miután [ott] negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végre megéhezett.” (Mt 4,2)

(Miért ment Jézus a pusztába? Mi indította Sátánt arra, hogy ekkor megkísértse Őt? Milyen körülményt ítélt kedvezőnek ehhez?)

.....

.....

.....

„Jézust Isten Lelke a pusztába vezette, ahol megkísértetett. Nem kereste a kísértést. Azért ment a pusztába, hogy egyedül legyen, küldetéséről és munkájáról elmélkedjen. Böjtöléssel és imádsággal vérezte fel magát a vérrel hintett útra, amelyen haladnia kell. Sátán tudta, hogy a pusztába ment, és úgy gondolta, ez a legjobb alkalom arra, hogy megkönyékezhessen.

Óriási volt a tét a világosság Fejedelme és a sötétség birodalmának vezére közötti küzdelemben. Sátán, miután bűnre csábította az embert, azt állította, hogy a Föld az övé, és a világ fejedelmének tekintette magát... Krisztus eljött, hogy Sátán állítását megcáfolja. Emberfiaként kellett hűségesnek maradnia Istenhez. Így mutatta meg, hogy Sátán nem szerezte meg a teljes uralmat az emberiség felett, és a világra vonatkozó igénye alaptalan. Mindazok, akik szabadulni szeretnének hatalmából, szabadokká is lesznek. Krisztus visszaszerzi azt az uralmat, amelyet Ádám a bűn miatt elveszített...

Krisztus születésekor Sátán tudta, hogy az jött el, akinek isteni megbízatása megdönteni az ő uralmát... Csodálattal és balsejtelemmel töltötte el, hogy Isten Fia emberként jön a Földre. Nem tudta megfejtani e nagy áldozat titkát. Önző lelke nem volt képes megérteni ilyen nagy szeretetet a becsapott emberiség iránt...

Kicsiny gyermekkorától kezdve állandóan ostromolta Jézust a gonosz. Isten képmása nyilvánult meg benne, és a sátni tanács elhatározta, hogy le kell győzni. Olyan ember még nem született erre a világra, aki megmenekült volna csábító hatalmától. A gonosz szövetség erői Jézus nyomába szegődtek, hogy felvegyék vele a harcot, és legyőzzék.

Az Üdvözítő keresztségekor Sátán a szemtanúk között volt. Látta, amint az Atya dicsősége beragyogja Fiát. Hallotta az Úr hangját, amint igazolja Jézus istenségét... Sátán tudta, hogy vagy győz, vagy legyőzetik. A küzdelem tétje túl nagy volt ahhoz, hogy szövetséges angyalaira bízza. Személyesen kellett vezetnie a harcot. A hitehagyás minden energiáját egybe-

gyűjtötte Isten Fia ellen. Krisztus a pokol minden fegyverének céltáblájává vált.

Sokan úgy tekintenek a Krisztus és Sátán közötti küzdelemre, mintha egyáltalán nem lenne hatása a saját életükre, ezért kevés érdeklődést tanúsítanak iránta. Ám ez a küzdelem minden egyes emberi szívben lejátszódik... Krisztus kiállta az étvágy, a világ szeretete és az elbizakodottsághoz vezető feltűnési vágy próbáját. Ezek a kísértések győzték le Ádámot és Évát, s ezek azok, amelyek oly könnyen legyűrnek minket is...

Amikor Jézus a pusztába ment, az Atya dicsősége övezte. Közösségben Istennel, elmélyedve, az emberi gyengeség fölé emelkedett. De a dicsőség eltávozott, és Jézus ott maradt, hogy megküzdjön a kísértéssel... Az éhségtől legyengülten és lesoványodva, lelki vívódástól meggyötörten és elkínzottan »rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaie volt« (Ésa 52,14). Ekkor Sátán azt remélte, hogy most legyőzheti Krisztust.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 87–90. o.)

3 Miből látható, hogy Sátán Jézus kettős természetére alapozta első kísértését?

- „Hozzámenvén a Kísértő, mondta néki: »Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké.« Ő pedig így felelt: »Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.«” (Mt 4,3–4)

(Mi mutatja: Sátán tisztában volt azzal, hogy az ember Jézus ténylegesen Isten Fia? Milyen kétélű vagy kétirányú kísértéssel támadta meg Jézust? Miképpen mért teljes vereséget Sátánra Jézus válasza?)

.....

.....

Gondoljuk végig, milyen kínzó lehetett az az éhség, amely negyven napi éhezés után Jézusra tört. Amíg elmerült a könyörgésben, a nagy belső lelki igénybevétel felülírta ezt a testi érzést. De amikor befejezte imaküzdelmét, „végre megéhezett” – olvastuk az Írásban. Sátán tehát egyrészt Jézus emberi természetére építette kísértését. Az embert minden ösztönös hajlama arra készíti, hogy önmagának kedvezzen, ezért nem tud ellenállni az étvágy kísértésének.

Másrészt azonban Jézus isteni természetére alapozta Sátán az első kísértést, azt akarta elérni, hogy Jézus teremtetői hatalma érvényesítésével segítsen magán. Ezt a hatalmat Jézus önként tette le, hogy a mi emberi helyzetünkben küzdje végig a földi életét, de bármikor szabadságában állt azt használni. Egyetlen akarati mozdulattal csillapíthatta volna a csontjait égető, kínzó éhséget.

Sátán még az önérzet kísértését is bevonta a kísértésébe. Provokálni, megalázni próbálta Jézust, rájátszva e tekintetben is emberi természetére: hátha felindul, hátha megelégedi arcátlanságát, és azért, hogy visszavájon neki és elhallgattassa, kinyilvánítja isteni hatalmát.

„Sátán mennyei angyalnak álcázva, Jézus imáira kapott válaszként lépett az Üdvözítőhöz. Azt állította, hogy Istentől kapott megbízatása közölni: Krisztus börtönte véget ért... A Megváltó gyenge volt az éhségtől, sóvárgott a táplálék után, amikor Sátán hirtelen megjelent előtte... Bár a világosság angyalaként jelent meg, már első szavai elárulták jellemét: »Ha Isten Fia vagy...« (Mt 4,3) Ravaszággal akart bizalmatlanságot kelteni. Ha Jézus megtenné, amit Sátán javasol, az a kétely elfogadását jelentené... A mennyei szavak – »Ez amaz én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm« (Mt 3,17) – még Sátán fülében csengtek... Az volt a célja, hogy kételyt ébresszen e kijelentés iránt. Tudta, hogy ha Jézus Istenbe vetett bizalma megrendül, akkor elveszíti a küzdelmet. Így a kísértő legyőzhetné Őt. Azt remélte, a reményvesztettség és a rendkívüli éhezés állapotában Krisztus elveszíti Atyjába vetett bizalmát, és csodát

tesz a saját érdekében. Ha ezt megcselekszi, a megváltás terve meghiúsul... Sátán a végsőkig ki akarta használni feltételezett előnyét. Az egyik leghatalmasabb angyalt számúzták a mennyből – mondta. Jézus megjelenése jelzi, hogy ő a bukott angyal, akit Isten és ember egyaránt elhagyott. Ha isteni lény lenne, képes volna arra, hogy állítását csodatétellel támassza alá. »Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké.« (Mt 4,3) A teremtő erő ilyen megnyilvánulása – unszolta Sátán – az istenség döntő bizonyítéka lenne... Jézus nem tudta belső küzdelem nélkül végighallgatni az őscalót. De Isten Fiának nem volt oka arra, hogy istenségét bizonyítsa Sátán előtt, vagy megalázkodásának okát megmagyarázza...

Krisztus nem akarta a saját érdekében gyakorolni isteni hatalmát. Azért jött, hogy úgy állja ki a próbát, ahogy nekünk kell, a hit és az engedelmesség példáját mutatta be. Sem ekkor, sem más alkalommal földi élete során, nem tett csodát a saját érdekében. Csodálatos tettei mindig mások javát szolgálták. Bár kezdettől fogva felismerte Sátánt, nem engedett a kihívásnak, vitába sem bocsátkozott. Megerősödve a mennyei hang emlékével, megnyugodott az Atya szeretetében. Nem egyezkedett a Kísértővel. Az Írás szavaival válaszolt Sátánnak (Mt 4,4). Az »Így szól az Úr« kijelentésbe vetett szilárd bizalom minden csodánál nagyobb jel volt, amellyel nem lehetett vitába szállni. Amíg Krisztus fenntartotta ezt az álláspontot, a Kísértő nem juthatott előnyhöz.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 90–92. o.)

„Krisztus tudta, hogy Atyja gondoskodni fog táplálékról, amikor az a javát szolgálja. A súlyos gyötrelemben, amikor az éhség mértéken felül szorongatta, árnyalatnyival sem akarta enyhíteni a kiszabott próbát saját isteni hatalma igénybevételével...

Keresztsegekor a mennyből hallatszott szavak igen becsek voltak számára... Az ég megnyitása, a galamb leszállása

biztató bizonyítékok voltak: Atyja a mennyből küld segítséget, hogy kiszabadítsa az embert Sátán uralma alól. És azt is bizonyították, hogy Isten elfogadta erőfeszítését, hogy a földet a mennyel, a véges embert a végtelen Istennel kapcsolja össze. Ezek az Atyjától kapott jelek igen-igen becsesek voltak Isten Fia számára súlyos szenvedései során, és a legfőbb lázadóval vívott borzalmas tusája alatt... Jézus megmondta Sátánnak, hogy az élet meghosszabbítása szemszögéből az Isten követelményei iránti engedelmesség fontosabb, mint a testi eledel, a táplálék. Ha akár a legkisebb mértékben is, de eltérünk Isten szándékától, az súlyosabb szerencsétlenség, mint az éhség vagy a halál.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 113–114. o.)

4 Hogyan függött össze a második megkísértés az elsővel? Milyen mértékig gyakorolhatott Sátán hatalmat az emberré lett Isten Fia felett?

- „Ekkor vitte őt az ördög a szent városba, és odahelyezte a templom tetejére. Ezt mondta neki: »Ha Isten fia vagy, vesd alá magad, mert meg van írva: az ő angyalainak parancsol feleled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.« Mondta neki Jézus: »Viszont meg van írva: Ne kísérsd az Urat, a te Istenedet.«” (Mt 4,5–7)

(Az első megkísértéshez képest milyen újabb, más oldalról kérdőjelezte meg most Sátán Jézus istenfiúságát? Melyik ószövetségi igét idézte Jézusnak, és korrekt módon idézte-e? Hogyan leplezte le Jézus válasza azt, hogy mire akarja őt rávenni valójában a Kísértő, kegyesen álcázott módon?)

.....

.....

Mintha csak ezt mondta volna Sátán: Ha annyira bízol Isten igéjében, akkor lássuk, valóban úgy van-e. Mutasd meg, mennyire bízol Isten szavában! Ha nem bizonyítottad istenfiúságotad teremtő hatalmad kinyilvánításával, bizonyítsd azzal, hogy aláveted magad, mert ezzel megmutatod abszolút bizalmadat Atyád ígéretében. Gondoljuk meg, milyen megalázó volt Krisztus számára, hogy Sátán fizikailag mintegy a hatalmában tartotta. Sátán megtehetette, hogy fizikailag uralkodjon felette: megragadta és felvitte a templom tetejére. Milyen borzalmas lehetett Jézus számára Sátán tisztátalan, cinikus lényének a közvetlen közelsége! Mennyire kívánatos lett volna ebből a helyzetből azonnal kiszabadulnia úgy, hogy leveti magát. Mennyire kísérthette, hogy ezt mondja: Atyám, ments meg engem! Gondoljuk meg, hogy közben még kínzó éhség is gyötörte. Milyen könnyen megbillenhetett volna, ha nincs abszolút bizalma az Atyában, és nem viszonyul engedelmességgel Őhozzá.

„Sátán azt gondolta, a saját térfelén fogta meg Krisztust. A ravasz ellenség azokra az igékre hivatkozott, amelyek Isten szájából származnak. Még mindig a világosság angyalának mutatkozott, s nyilvánvalóvá tette, hogy ismeri az Írásokat, és érti azok mondanivalóját... Azt állította, csak Jézus hűségét tette próbára, és most dicséri állhatatosságát. Minthogy az Üdvözítő kinyilvánította Istenbe vetett bizalmát, Sátán arra ösztönözte, hogy adja hite újabb bizonyítékát. Ám a kísértést újra bizalmatlanságot keltő célzás vezette be: »Ha Isten Fia vagy...« Krisztust arra akarta rávenni, hogy válaszoljon a »ha« szóra... A Kísértő azt gondolta, kihasználhatja Krisztus emberi természetét, és kételkedésre készítheti. Sátán csábíthat ugyan, de nem kényszeríthet a bűnre: »Vesd alá magad!« – mondta Jézusnak. Jézust sem kényszeríthette arra, hogy levesse magát... Amikor idézte az ígéretet: »Az ő angyalainak parancsol felőled«, kihagyott belőle egy részt: »hogy őrizzenek téged minden utadban« (Zsolt 91,11) – vagyis minden olyan úton, amelyet Isten választ. Jézus nem volt hajlandó letérni az enge-

delmesség útjáról... Kijelentette Sátánnak: »Viszont meg van írva: Ne kísérsd az Urat, a te Istenedet!« (Mt 4,7) Ezeket a szavakat Mózes mondta Izráel gyermekeinek, amikor szomjaztak a pusztában, és vizet követeltek Mózesétől. Ezt kiáltották: »Vajon köztünk van-é az Úr, vagy nincsen?« (2Móz 17,7) Isten csodálatosan munkálkodott értük, a bajban mégis kételkedtek benne, és bizonyítékot követeltek arra, hogy velük van. Hitelenségükben próbára akarták tenni. Sátán arra ösztönözte Krisztust, hogy ugyanezt tegye. Isten már tanúsította, hogy Jézus az Ő Fia. Ez után bizonyítékot kérni, hogy valóban az-e, Isten szavának próbára tétele, istenkísértés lett volna...

Ha Sátánnak nem sikerül bizalmatlanságot kelteni bennünk, akkor gyakran elbizakodottságot ébreszt. Ha rávehet arra, hogy szükségtelenül kitegyük magunkat a kísértésnek, tudja: a győzelem az övé. Isten mindenkit megőriz, aki az engedelmesség ösvényén jár, de arról letérni azt jelenti, hogy Sátán területére merészkedünk. Ott pedig biztosan elbukunk..." (Ellen G. White: *Jézus élete*, 97–99. o.)

5 A harmadik kísértés a legérzékenyebb pontot érintette. Az evilági hatalommal kísértette-e meg Sátán Jézust, vagy ennél mélyebb kérdéstről volt szó?

- „Ismét vitte őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatta neki a világ minden országát, azok dicsőségét, és mondta neki: »Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem.« Ekkor mondta neki Jézus: »Eredj el, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.«" (Mt 4,8–10)

(Minek akarta elismertetni magát Sátán, és mit adott volna ezért cserébe? Miért nevezte Jézus ezúttal néven kísértőjét, és parancsolta meg neki a távozást?)

.....

.....

Sátán mintegy felajánlotta, hogy bár az emberek most az ő tulajdonai, ő félreáll, semmiben nem akadályozza Jézus munkáját: tanítsa, gyógyítsa, boldogítsa a Föld lakóit, ahogyan jónak látja. Egyet kér csak cserébe: ismerje el fennhatóságát a világ fölött. Azt ajánlotta Jézusnak, hogy szenvedés és kereszt nélkül valósítsa meg az elveszett ember fölemelését.

A hatalomvágy Krisztusnak nem jelentett kísértést, az Ő jellemétől ez idegen volt. Ezenkívül övé volt minden hatalom mennyen és földön, amit bármikor magához vehetett és érvényesíthetett volna. Sátán valójában egy alternatív megoldást kínált ekkor a megváltásra. Egy földi „Isten országa” alapítását javasolta Jézus uralmával, de Sátán engedélyével, főhatalma alatt. Ezúttal igyekezett kihasználni az emberi természet félelmét, visszariadását a szenvedéstől.

„Sátán azt mondta Krisztusnak, hogy csak rá kellett lépnie, de nem kell végigjárnia a véráztatta ösvényt. Akárcsak Ábrahámot, Őt is azért tette próbára az Atya, hogy bebizonyítsa tökéletes engedelmességét... Miután Jézus győzött a második kísértésben is, Sátán kimutatta igazi jellemét... A lázadás vezérének és e világ istenének vallotta magát. Felvitte Krisztust egy magas hegyre, és körképszerűen eléje tárta a világ országait, teljes dicsőségükben. A napfény beragyogta a templomokkal ékes városokat, a márványpalotákat, a termékeny földeket és a gyümölcsökkel teli szőlőskerteket. A bűn nyomai rejtve maradtak. Jézust – aki az utóbbi időben csak homályt és pusztulást látott – ekkor lenyűgözte a felülmúlhatatlan szépség és virágzás. Azután a Kisértő hangja hallatszott: »Néked adom mindezt a hatalmat és ezek dicsőségét, mert nékem adadt, és annak adom, akinek akarom. Azért ha engem imádsz, mindez a tiéd lesz.« (Lk 4,6–7) Krisztus csak szenvedés által

tölthette be küldetését. Nehézségekkel, küzdelmekkel teli élet és szégyenteljes halál állt előtte. Hordoznia kellett az egész világ bűneit. El kellett viselnie, hogy elszakad Atyja szeretetétől. A Kísértő felajánlotta: lemond bitorolt hatalmáról Jézus javára. Krisztus megszabadíthatná magát a szörnyű jövőtől, ha elismeri Sátán felsőbbségét. Ám ha megteszi ezt, átengedi a győzelmet a nagy küzdelemben. Sátán vétkezett a mennyben, mert magát Isten Fia fölé akarta emelni. Ha ez most sikerül, az a lázadás diadala lenne...

Amikor a Kísértő felajánlotta Krisztusnak a világ országait és dicsőségét, azt javasolta, hogy Krisztus, a valódi király mondjon le a világ feletti hatalmáról, és Sátán alattvalójaként uralkodjon. Ugyanígyen uralmat reméltek a zsidók is. Evilági királyságokra vágyakoztak. Ha Krisztus ilyen királyságot ajánlj fel nekik, örömmel fogadták volna Őt... Jézus azonban nem volt megvásárolható. Azért jött el, hogy megalapítsa az igazságosság országát, és nem adta fel küldetését. Sátán megkérdőjelezte, hogy Isten Fia-e. De Krisztus olyan bizonyítékot adott, amelyet Sátán nem tagadhatott. Az istenség átvillant a szenvedő emberen. Sátánnak nem volt ereje ellenállni a parancsnak. A megalázottságtól és a dühtől meggörnyedten kényszerült visszavonulni a világ Megváltójának közelségéből. Krisztus diadala olyan teljes volt, mint Ádám bukása.” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 113–114. o.)

„A Kísértő Jézus elé állította a világ országait. Sátán szemében ezek csillogóak, dicsőségesek voltak. Krisztus azonban más szemszögből látta őket, pontosan olyannak, amilyenek voltak – zsarnokok uralma alatt nyögő földi birodalmaknak. Látta az emberiséget tele bajokkal, Sátán elnyomó hatalma alatt szenvedve. Látta a gyűlölet, bosszúállás, rosszindulat, bűnös kívánságok és gyilkosságok által beszennyezett földet. Látta, hogy démonok bitorolják az emberek testét-lelkét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 99–101. o.)

6 Mi lett a következménye Jézus fényes győzelmének?

- **„Ekkor elhagyta őt az ördög. És íme angyalok jöttek hozzá, és szolgáltak neki.”** (Mt 4,11)
 - **„Elvégezván minden kísértést az ördög, eltávozott tőle egy időre.”** (Lk 4,13)
-
-
-

„Miatán az ellenség eltávozott, Jézus kimerülten, halálsápadtan zuhant a földre. Mennyei angyalok figyelték a küzdelmet, látták szeretett Parancsnokukat, amint kimondhatatlan szenvedések árán szabadulásunk útját készíti. Nagyobb próbát állt ki, mint amelyet nekünk valaha is ki kell állnunk. Isten haldoklóként fekvő Fiának angyalok szolgáltak. Étellel erősítették, az Atya szeretetének üzenetével vigasztalták. Biztosították, hogy győzelme által az egész menny diadalmaskodott.

Jézus ereje visszatért, szíve részvétellel telt meg az ember iránt, és elindult, hogy bevégezze az elkezdett munkát. Nem nyugodhat addig, amíg az ellenség le nem győzetik, és az elbukott emberiség meg nem menekül.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 101–102. o.)

Sátán csak „egy időre” távozott el Jézustól. Új tervet készített, új stratégiát dolgozott ki, hogy elejtse az emberiség Megváltóját.

„Sátán, noha legtüzetesebb kísértéseivel sem érte el célját, mégsem adta fel a reményt, hogy később sikerrel járhatnak erőfeszítései... Zavartan és legyőzötten bár, de mégis, mihelyt visszavonult a tusa helyéről, máris terveket forralt az Isten ak-

kori népe gondolkodásának elvakítására, hogy ne ismerjék fel Krisztusban a világ Megváltóját. Elhatározta, hogy irigységgel, féltékenységgel és gyűlölettel tölti meg szívüket Isten Fia ellen, hogy ne fogadják el Őt, hanem a lehető legkeserűbbé tegyék az életét.

Tanácsot tartott angyalaival, miként akadályozzák meg, hogy a nép higgyen Krisztusban mint a rég óhajtott Messiásban. Csalódott és dühödött volt, hogy semmire sem ment Jézussal, sokoldalú kísértései dacára. Most arra gondolt, ha hitelenséget tudna kelteni Krisztus mint a megígért Szabadító iránt, akkor talán el tudná csüggeszteni az Üdvözítőt...

Finom, szövevényes munkába kezdett tehát, hosszú távú tervezgetéssel igyekezett elérni azt, ami közvetlen, személyes beavatkozással nem sikerült.” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 114. o.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Jézus tökéletes győzelme a bűn felett földi szolgálata folyamán

1 Milyen egyértelmű kijelentéseket találunk az Írásban arra vonatkozóan, hogy Sátán egyetleneszer sem tudta legyőzni Jézust a kísértéseivel?

- „Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme, és énbennem nincs semmije.” (Jn 14,30)
- „Nem oly főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenséginken, hanem aki megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, de bűn nélkül [anélkül, hogy vétkezett volna].” (Zsid 4,15)
- „Tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye, és őbenne nincsen bűn.” (1Jn 3,5)
- „Ő mindenképpen üdvözítheti azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy esedezzék érettük. Mert ilyen főpap illet minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és aki az egeknél magasságosabb lett, akinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot...” (Zsid 7,25–27)

(Mikor hangzott el az elsőként idézett kijelentés? Milyen válaszokat találunk kérdésünkre a többi igében? Megszabadíthatna-e minket Jézus a bűneinktől, ha Ő maga vétkezett volna? Lehetne-e közbenjárónk Istennél?)

„Bár Jézus az emberi természetet bukott állapotában öltötte magára, a legkevésbé sem vett részt az ember bűnében. Alá volt vetve az embert körülvevő betegségeknek és gyöngeségeknek, hogy beteljesedjék, amit Ésaías mondott: »Betegségeinket ő viselte, fájdalmainkat ő hordozta.« Gyöngeségünk tudata megindította, és mindenben kísértést szenvedett, mint mi. Mégsem ismert bűnt. Ő volt a szeplőtlen, hibátlan Bárány. Ha a Sátán akár a legkisebb dologban is bűnre tudta volna csábítani Krisztust, az ember reménysége elvész. Ne aggódjék, ne kételkedjék senki Krisztus emberi természetének tökéletes büntelenségét illetően... Teljes bizalommal tekintsünk Jézusra, teljes, tökéletes elfedező áldozatára.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 145. o.)

Jézus nem csak a cselekedetek szintjén maradt büntelen, a belső embere sem fertőződött meg soha a bűnnel, a legkisebb mértékben sem. Nem lett »áttétes« benne a bűnre való hajlam, nem tevődött át a tagokból a »belső emberre«, ahol az már tényleges bűnné válik. A bűnre való hajlam eredeti, öröklött állapotában maradt meg benne (ami nem számít bűnnek, hanem »erőtlenségnek«), mivel a kísértés egyetlenegyszer sem »foghatott meg« (Jak 1,15). A bűnre való hajlam benne sohasem fejlődött tovább, nem lett az engedés, beleegyezés, a szokás törvénye folytán bűnös hajlandósággá, szenvedélyes, romlott kívánsággá, mint ahogy ez bennünk sajnos megtörténik.

„Erőtlenségeinkben Jézus a testvérünk, de nem az a bűnös szenvedélyeinkben. Az emberi szívben Sátán mindig talál annyi helyet, hogy megvethesse a lábát... Krisztus azonban egyetlenegyszer sem lépett Sátán területére... Gondolattal

sem, az érzelemnek egy árnyalatával sem válaszolt a kísértésekre... A kísértések árja ostromolta, de nem tudta őt rávenni arra, hogy hűtlen legyen Isten iránt... Ő bűnt nem ismert, Ő a szeplőtlen Bárány... Jézus szentsége tökéletességének arányában szenvedett... Szent természete finom érzékeinek kimondhatatlan fájdalmat okozott a gonosszal való érintkezés..." (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II., 508. o.)

2 Mi volt Jézus győzelmének egyik titka?

- „A Fiúról így [szól az ószövetségi kijelentés]: A te királyi széked, ó, Isten, örökkön-örökké. Igazságnak pálcája a te országodnak pálcája. Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamiságot, ezért felkent téged Isten, a te Istened, örömmek olajával társaid felett.” (Zsid 1,8–9; vö. Zsolt 45,7–8)
- „Akkor azt mondtam: Íme jövök, a könyvtekercsben írva van felőlem, hogy teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40,8–9)
- „Hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nékem...” (Jn 14,31)

(Földi életében fejlődött ki ez az erkölcsi magatartás Jézusban, vagy magával hozta testtételekor?)

.....

.....

„Krisztusnak emberi mivolta gyengeségében kellett szembeállnia Sátán hatalmával, aki még annál is felsőbbrendű hatalommal rendelkezett, mint amelyet Isten az angyalok családjának adott. Krisztus emberi lényé azonban isteni természetével egyesült, és ezzel az erővel el tudta viselni Sátán ösz-

szes ellene intézett kísértését, meg tudta őrizni lelkét úgy, hogy a bűn a legkisebb mértékben sem fertőzhetette meg.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1909. január 28.)

Jézus teljes lelkiismereti világossággal rendelkezett szent, tökéletes isteni természete révén. Azonnal átlátta az igazság és a bűn közötti különbséget. És nemcsak látta a különbséget, hanem teljes szívvel szerette az igazságot, és lelke mélyéből gyűlölte a hamisságot. Az Atya akarata neki mindennél értékesebb volt. A bűn a „halállal” volt egyenlő számára. Úgy irtózott tőle, mint egy visszataszító, gyilkos hatalomtól.

3 Mi volt Jézus győzelmének másik titka? Milyen mértékben támaszkodott földi életében az Atyára?

- „**Én semmit sem cselekedhetem magamtól, amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.**” (Jn 5,30)
- „**Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek.**” (Jn 6,57)
- „**Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi e dolgokat.**” (Jn 14,10)
- „**Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.**” (Jn 8,29)

(Emeljük ki a kulcskifejezéseket ezekből az igékből!)

.....

„Jézus magára vette az emberi természetet erőtlenségeivel, hajlamaival és kísértéseivel... Nem használt fel a maga érdekében semmi olyan hatalmat, amivel ne élhetne az ember is. Emberként találkozott a kísértéssel, és Istentől nyert erővel győzött. Ő a tökéletes engedelmesség példaképe számunkra... Emberi mivoltában Jézus éppúgy az isteni hatalomtól függött Isten akaratának cselekvését illetően, mint bármely ember. Nem használt fel a szent élet eléréséhez olyan eszközöket, amelyek ne volnának elérhetőek minden emberi lény számára is...” (Ellen G. White, 141. kézirat, 1901)

4 Hogyan tartott fenn Jézus ilyen szoros, folyamatos kapcsolatot az Atyával?

- **„Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiment, és elment egy puszta helyre, és ott imádkozott.”** (Mk 1,35)
- **„Azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el.”** (Lk 6,12)
- **„Amikor imádkozott egy helyen, minekutána elvégezte, mondta néki egy a tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképpen János is tanította a tanítványait.”** (Lk 11,1)

(Munkás élete volt-e Jézusnak földi élete folyamán? Milyen időszakokban talált mégis módot a komoly, elmélyült imádságra? Vajon hogyan imádkozott: csak magában, gondolatban, vagy kimondott szavakkal?)

.....

.....

„A tanítványok rövid ideig távol voltak Uruktól, s amikor visszatértek, imába merülve találták Őt. Jézus látszólag nem vette észre jelenlétüket, s hangosan tovább imádkozott. Arcát

mennyei fény ragyogta be. Mintha a láthatatlan Isten jelenlétében lenne, szavaiban erő, hatalom volt, mint annak a szavaiban, aki Istennel beszél. Krisztus imája mélyen megérintette a tanítványok szívét.

Jézussal együtt járva figyeltek rá, hogy Üdvözítőnk milyen gyakran tölt hosszú órákat Atyjával való közösségben. Napjait a körülötte sürgő sokaság szolgálatával és a rabbik veszedelmes álokoskodásainak leleplezésével töltötte. Ez a szakadatlan túlfeszítettség teljesen kimerítette, olyannyira, hogy anyja és a tanítványok is attól tartottak, mindez az életébe kerül majd. Mégis, amikor a kimerítő napokat követő, imában eltöltött órák után visszatért, észrevették, hogy arcán béke ül, és látták, hogy felfrissült. Reggelről reggelre, az Istennel töltött idő után visszatérve, magával hozta az emberek számára a menny világosságát.

A tanítványok idő múltával felismerték, hogy Krisztus szavainak és cselekedeteinek ereje az ima óráival függ össze. Most, amint könyörgését hallgatták, szívük csodálattal és alázattal telt meg. Amikor Jézus befejezte imáját, a tanítványok szükségletüket mélységesen átérezve kiáltottak fel: »Urunk, taníts minket imádkozni!« (Lk 11,1) (Ellen G. White: *The Gospel Herald*, 105–106. o.)

„Imádkozni annyit jelent, hogy megnyitjuk szívünket Isten előtt mint barátunk előtt. Nem azért van erre szükség, hogy Isten megtudja, kik vagyunk, hanem azért, hogy alkalmassá váljunk tanácsai befogadására. Az imádság nem Istent hozza le hozzánk, hanem minket emel fel Őhozzá... Jézus gyakran imádkozott földi élete folyamán... Azért esedezett és könyörgött, hogy új erőt nyerjen Atyjától, s így felvértezve léphessen a kötelességteljesítés és a próbák mezejére...

Emberi mivolta szükségletté és kiváltsággá tette számára az imádkozást. Vigasztalást és örömet talált az Atyjával való közösségben. Ha az emberiség Megváltója, Isten Fia elen-

gedhetetlennek érezte az imát, mennyivel nagyobb szükségünk van nekünk, erőtlen, bűnre hajló embereknek az állandó, kitartó imádkozásra...” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 80–81. o.)

5 Mi volt a szerepük Jézus személyes döntéseinek? Könnyedén vagy küzdelem árán hozta-e meg ezeket a döntéseket?

- „Testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet, és tökéletességre jutva, örök üdvösség szerzője lett mindazok számára, akik neki engedelmeskednek.” (Zsid 5,7–9)

(Mit jelent az, hogy „testének napjaiban”? Ritka vagy gyakori volt-e az ilyenfajta imaküzdelem Jézus életében? Miért, mihez kért kegyelmet, égi segítséget? Mit jelent az, hogy az „istenfélelméért hallgattatott meg”? Nem megdöbbenő-e, hogy Jézus Krisztusnak is tanulnia kellett az engedelmességet? Milyen szerepe volt tehát „tökéletességre jutásában” a személyes döntéseinek?)

.....

.....

.....

Jézus „testének napjaiban” gyakorolta a küzdő imádságot. Az evangéliumok csak egyetlen imaküzdelmét örökítették meg részletesebb leírással, a Getsemáne-kertben való, haláltusáig tartó esedezését. Az idézett kifejezés azonban arra mutat, hogy magányos

imádságaiban – emberi szemek elől rejtetten – gyakran imádkozott így Jézus. A *test* (görög szövegben: *sarr*) szó használata jelentőségteljes itt. Átvitt értelemben a romlott, elesett emberi természetet jelöli ez a szó a Szentírásban. Arra következtethetünk tehát, hogy Jézusnak azért kellett küzdő imádsággal folyamodnia az Atyához földi életében, mert „testté lett”, születéstől fogva a mi „erőtlen” természetünket viselte, amely megfogyatkozott erkölcsi erejében: erőtlenné lett engedelmeskedni az igazságnak, és erőtlenné ellenállni a gonosznak. „Ámbár Fiú” volt, e miatt a természet miatt ilyen imádkozásra volt szüksége. Mindenekelőtt tehát azt tanulhatjuk meg Jézustól, hogy megromlott, erkölcsileg erőtlen természetünk miatt – amely egyetemes emberi örökség – van szükségünk a küzdő imádságra.

Azt olvassuk ezután az igében, hogy Jézus azzal a bizalommal járult az Atyához, hogy Ő „meg tudja szabadítani a halálból”. Miért félt Jézus a haláltól, miért küzdött vele, ellene, amikor soha nem vétkezett földi életében? Belső emberét a legkisebb mértékben sem fertőzte meg a bűn. A halál pedig a „bűn zsoldja”, és csak annak kell félnie tőle, aki vétkezik. Jézus annyira ismerte a bűn természetét és hatalmát, hogy számára már a „bűn szelének” érintése is – vagyis a kísértés, a kísértésben való megingás lehetősége is – egyenlő volt a halállal! És tudta, hogy akár egyetlen vereség is mérhetetlenül tragikus következményeket hordoz magában, különösképpen az Ő esetében. Bárcsak ilyen világosan gondolkodnánk mi is, és így irtóznánk a bűntől!

Meg kell értenünk, hogy a bűnt csírájában kell elfojtani, a gyökerét kell kitépni, s parányi szikráját is el kell taposni magunkban. Bárcsak számunkra is maga a halál lenne a bűnnel való fertőződés, és teljes szívből küzdenénk ellene imádságban! Hiszen nem egyszerűen kívülről jön a kísértés, hanem „csalárd szívünk” (Jer 17,9) rejtelmien keresztül: belülről támad, a saját lelkünkben tör fel, hogy elejtsen bennünket.

Azt találjuk továbbá ebben az igeszakaszban, hogy Jézus „meghallgattatott az ő istenfélelméért”. Döntő meghatározása ez annak

a lelki magatartásnak, amely nélkülözhetetlen személyes állásfoglalás a mi részünkről, emberek részéről, amit nem adhat meg nekünk Isten kegyelméből, de aminek az alapján adhat elegendő kegyelmet, erőt akár a leggyengébbnek vagy legbűnösebbnek is. Az „istenfélelem” rövid meghatározása így hangzik a Szentírásban: „Az Úrnak félelme: a gonosznak gyűlölése.” (Péld 8,13) Érdekes, hogy nem az igazság szeretetét említi, ami pedig mindig együtt jár a bűngyűlölettel, illetve annak alapja és előzménye is minden esetben. Egy messiási prófécia is így, együtt mondja Krisztusról: „Szereted az igazságot, gyűlölöd a hamisságot...” (Zsolt 45,89) Bizonyára azért szerepel a bűngyűlölet a meghatározásban mégis, mert ez az igazi vízvázasztó. Sokszor szeretjük az igazságot, de nem annyira és nem olyan teljes egyértelműséggel, hogy ellentétét, a bűnt egyenesen gyűljük. Nyilvánvaló viszont, hogy a szabad választás törvénye miatt Isten csak akkor adhat hatalmat a bűn legyőzéséhez, illetve csak attól a bűntől szabadíthat meg, amit lelkünkben gyűlölünk, vagyis teljes mértékben szembefordultunk, szakítottunk vele. Vagyis így fogalmazhatunk: Isten akkor hallgathatja meg a bűntől való szabadulást kérő imánkat, ha annyira szeretjük az igazságot és Istent, hogy semmiféle megalkuvást nem akarunk már az adott bűnnel, amelyet az igazság ellentétének és Isten ellenségének ismertünk fel. Jézus lelkében mindig egyértelmű volt az állásfoglalás, ezért hallgathatta meg Őt Isten, és ruházhatta fel hatalommal a kísértésekkel szemben.

Nyitva marad azonban az a kérdés, hogy vajon Jézusban, az emberré lett Isten Fiában eleve mindig kész és teljes volt-e az istenfélelem, vagy imádságának is szerepe volt abban, hogy olyan jellemzővé és acélosan szilárdá lett életében ez a lelki magatartás?

Azt olvassuk végezetül, hogy Jézus „engedelmességet tanult”, imádságban vívott küzdelmei által. Ez arra tanít minket, hogy az imádság az engedelmesség tanulásának eszköze. Az Isten akarata, törvénye iránti önkéntes és teljes engedelmesség pedig a legnehezebb lecke számunkra, megromlott természetünk miatt, de egyben a legfontosabb is üdvösségünk szempontjából.

„Krisztus győzelme és engedelmessége a valóságos ember győzelme és engedelmessége. Következtetéseinkben számos hibát követhetünk el, mivel téves nézetünk van Urunk emberi természetéről. Amikor olyan erőt tulajdonítunk emberi természetének, amellyel a Sátánnal vívott küzdelemben az ember nem rendelkezhet, akkor semmibe vesszük ember voltának teljességét.” (Ellen G. White, 1. kézirat, 1892)

6 Milyen kapcsolat van Krisztus győzelme és a mi bűn feletti győzelmünk között?

- **„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszekembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszekében.”** (Jel 3,21)

.....

.....

.....

Úgy győzni, amint Jézus győzött, azt jelenti, hogy Isten hit által elnyert ereje, a Szentlélek segítségével által győzni, mert Jézus is így győzött földi életében. Azoknak, akik így győznek, Krisztus azt az ígéretet teszi, hogy megosztja velük a trónját, amiképpen az Atya is jobbjára ültette Jézust a győzelme után. Hallatlan ígéret! *„Isten-nel együtt minden lehetséges”*, az is, ami egyébként „embereknél lehetetlen” – tanította Jézus földi életében (Mt 19,26). Krisztus és az ember személyes, belső közösségének eredménye az, hogy győzhünk, amiként Ő is győzött. A Krisztussal való folytonos együttműködés révén az Ő élete és győzelme mintegy átplántáltatik tanítványai életébe.

A Krisztus trónjára ülés azt jelenti, hogy a győztesek osztozni fognak Vele végső győzelmének örömeiben és az újjáteremtett Föld

feletti királyi uralmában (vö. Dn 7,13–14.18.27). Azt is megmutatja ez az ígéret, hogy milyen nagyra értékeli Krisztus a benne őszintén hívő, vele teljes szívből együttműködő emberek győzelmét. Bár az Atya a szerzője a megváltási tervnek, Krisztus a történelmi megváltósítója, a Szentlélek pedig a belső munkálója az emberi szívekben, mégis a gyenge emberi szövetségese hite, szeretete, odaadása is hallatlanul értékes. Noha az Atya és Krisztus hozott „kimondhatatlan áldozatot” az ember megmentéséért (2Kor 9,15), az ember hálás szeretetből fakadó viszontáldozata, önmegtagadása is igen becses Isten szemében.

Az e heti adomány az ifjúsági osztályt támogatja.

Jézus végső győzelme a Kísértő felett

1 Mi utal az Írásban arra, hogy Jézus tudatosan haladt a kereszt felé, és mind nagyobb lelki küzdelmet jelentett számára kitartani ezen az úton?

- „Amikor az idő elközelgett, hogy ő felvitessék, elhatározta magát, hogy Jeruzsálembe megy...” (Lk 9,51)
- „Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak. És mit akarok, ha az immár meggerjedt? De keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem, és mely igen szorongattatom, míglen az elvégeztetik.” (Lk 12,49–50)
- „Most az én lelkem háborog [visszariad, tiltakozik*], és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától! De ezért az óráért jöttem e világra.” (Jn 12,27)

(Milyen „tűzre” utalt Jézus a Lk 12,49-ben foglalt kijelentéssel? Vö. 1Pt 1,7; 4,12–13. Mi volt az előzménye Jézus Jn 12,27-ben megörökített vallomásának, amely mintegy a rejtett lelki küzdelmeibe enged bepillantást?)

.....

.....

.....

* Az eredeti görög szó ezt a jelentést is magában foglalja.

„Isten tervében ki volt jelölve az óra, amikor [a Megváltó] felajánlja majd magát az emberek bűneiért, és ez az idő gyorsan közeledett. Jézus nem csüggedt el, nem ingadozott. Elindult Jeruzsálem felé, ahol ellenségei régóta el akarták veszíteni, és ahol majd leteszi életét. Elszántan indult az üldöztetésbe, a megtagadtatásba, az elvettetésbe, az elítéltetésbe és a halálba.

A görögök üzenete – amely előrevetítette a pogányoknak az Isten népéhez való gyűjtését – Jézust küldetésére emlékeztette (Jn 12,20–23). Elvonult előtte az egész megváltási terv, attól kezdve, hogy a mennyben elkészült, egészen a haláláig, amely oly közel volt. Titokzatos felhő borította be Isten Fiát, homályát érezték a hozzá közel állók. Jézus gondolataiba merülve ült. Végül gyászos hangja törte meg a csendet: »Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától.« (Jn 12,27)

Krisztus a jövőbe tekintve már itta is a keserű poharat. Ember volta megborzongott az elhagyatás órájától, amikor látszólag még Isten is elhagyja, és mindenki látja majd ostromoztatni, verettetni és kínoztatni. Visszaretent a nyilvános megszégyenítéstől, a bűnösnek járó bánásmódtól, a szégyenletes és gyalázatos haláltól. Jézus lelke elalélt, arca halálsápadt lett a sötétség erőivel vívott küzdelmének előérzete miatt, s mert átérezte az emberi törvényszegés szörnyű terhét.

Azonban mégis alávetette magát Atyja akaratának: »De ezért az óráért jöttem e világra, Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet!« (Jn 12,27–28) Sátán uralmát egyedül Jézus Krisztus halála által lehetett megtörni. Csak így lehetett megváltani az embert, megdicsőíteni Istent. Jézus beleegyezett a haláltusába, vállalta az áldozatot. A mennyei Felség beleegyezett, hogy a bűnök hordozójaként szenvedjen. »Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet!« – mondta. Ahogyan Krisztus kiejtette e szavakat, válasz hallatszott a feje fölött lebegő felhőből:

»Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.« (Jn 12,28) Krisztus egész élete, a jászoltól kezdve addig, míg ezek a szavak elhangzottak, Istent dicsőítette, és isteni-emberi szenvedései az ez után következő próbákban is valóban megdicsőítik Atyja nevét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 420. o.)

2 Mi jelentett súlyos kísértést Jézus számára a Getsemánékertben?

- „Mentek ama helyre, amelynek Getsemáne a neve, és mondta a tanítványainak: »Üljetek le itt, amíg imádkozom.« Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, s kezdett rettegni és gyötrődni. Mondta nékik: »Szomorú az én lelkem mindhalálig. Maradjatok itt, és vigyázzatok!« Egy kissé előrement, és a földre esve imádkozott, hogy ha lehetséges, múltjék el tőle ez az óra. Ezt mondta: »Abba, Atyám! Minden lehetséges néked! Vidd el tőlem ezt a poharat. Mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied!«” (Mk 14,32–36)
- „Kissé előremenne arcra borult, könyörögven és mondván: »Atyám! Ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár! Mindazonáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.« Akkor ment a tanítványokhoz, és alva találta őket. Mondta Péternek: »Így nem tudtatok vigyázni velem egy óráig sem!? Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlen.« Ismét elment másodszor is, és könyörgött, mondván: Atyám, ha el nem múlhat tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratom! Amikor visszatért, ismét alva találta őket, mert megneheztedtek a szemek. Ekkor otthagya őket, ismét elment és imádkozott harmadszor is, ugyanazon beszéddel szólván. Azután ment az ő tanítványaihoz, és mondta nékik: »Aludjatok immár és nyugodjatok. Íme, elközelgett az óra, és az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik.«” (Mt 26,39–45)

(Vétkezett volna-e Jézus, ha végül mégsem tudta volna teljesíteni a korábban vállalt önkéntes áldozatot?)

.....

.....

A Getsemáne-kertben kezdődött Jézus különleges helyettes szerepe, Isten ettől kezdve magára hagyta, mert a „bűnösök közé számláltatott” mint bűneink hordozója. Jézus azért kezdett félni, mert kezdte megízlelni ezt az új állapotot. Az isteni és az emberi természet egymásra hatása tragikusan súlyos szenvedést jelentett most Jézusnak. Isteni természete által ugyanis pontosan tudta, hogy milyen lelki és testi szenvedéseket jelent számára a „bűnösök közé számláltatás”, a bűn gyalázatának elhordozása és a kárhozat büntetésének átélése. Világosan látta azt is, hogy milyen félelmetesen nehéz lesz neki egyedül – folyamatos mennyei segítség nélkül – kitarítani ebben az önkéntes áldozatvállalásban. Tudta, milyen borzalmasan nagy a tét, milyen következménye lenne, ha elvesztené a csatát.

Az emberi természet viszont nagyon tud félni, visszariadni, irtózni a szenvedéstől és az önmegtagadástól. Ezért amennyire tisztán látta magárahagyatottsága valóságát, a rá váró szenvedések és a próba súlyosságát, valamint a csata tétjének nagyságát, annál inkább félt és tiltakozott emberi természete. Ez a belső meghasonlás, emberi természetének heveny tiltakozása, Isten akaratától elválni akaró, követelő igénye pedig végtelen fájdalmat és nagy lelki félelmet okozott neki, mert legbensőbb énje, saját szabad választása szerint feltétlenül a megváltási tervet akarta teljesíteni. Mindezeket meggondolva nem csodálkozhatunk azon, hogy Jézus küzdelme akkora volt, hogy fizikai haláltusát idézett elő szervezetében.

„Semmilyen fájdalom, semmilyen lelki haláltusa sem hasonlítható ahhoz, amit Isten Fia kiállt... Az emberi természet korlátozott mennyiségű szenvedést és megpróbáltatást tud hozni. A véges csak véges mértékben tudja elviselni ezeket,

mert az emberi természet összeomlik. Krisztus természetének azonban nagyobb képessége volt a szenvedés elviselésére, mert emberi természete isteni természettel egyesült, és ez megnövelte a szenvedés elhordozására való képességét, hogy elviselhesse az elveszett világ bűnei miatt reá háruló következményeket.” (Ellen G. White, 35. kézirat, 1895)

„Isten Fiának emberi természete remegett a szörnyű megpróbáltatás órájában. Ekkor nem a tanítványaiért imádkozott, hogy hitük ne inogjon meg, hanem a saját megkísértett, szenvedő lelkéért könyörgött. Elérkezett a rettenetes pillanat, az a pillanat, amelynek el kellett döntenie a világ sorsát. Az emberiség sorsa még függőben volt. Krisztus még ekkor is megtagadhatta volna a bűnös emberi nemzetségért a pohár kiivását...

Még nem volt túl késő. Jézus még letörölhette volna arcáról a véres verejtékcseppeket, és hagyhatta volna, hogy az emberek vesszenek el bűneikben. Azt mondhatta volna: a bűnös hadd kapja meg bűneiért a büntetést, én pedig visszamegyek az én Atyámhoz... Kiissza-e Isten Fia a megaláztatás és a gyötrelém keserű poharát? Elszenvedi-e az ártatlan a bűn átkának következményét, hogy megmentse a bűnöst? Remegve hagyták el a szavak Jézus halvány ajkát: »Atyám, ha el nem múlhat tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a Te akaratod.« (Mt 26,42)

Jézus háromszor mondta el ezt az imádságot. Emberi lényé háromszor riadt vissza ettől az utolsó, minden eddigit megkoronázó áldozattól. Lélekben még egyszer elvonult az emberi nemzetség egész története a világ Megmentőjének szeme előtt. Látta, hogy a törvény megszegőinek el kell veszniük, ha magukra hagyja őket. Látta az emberek tehetetlenségét. Látta a bűn hatalmát. Az elkárhozott világ jajkiáltásai és panaszai a szíve mélyéig hatoltak. Látta a világ fenyegető végzetét, és meghozta döntését. Megmenti az embereket a kárhozattól, bármibe kerül is ez neki!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 604–605. o.)

A Getsemáne-kertben – ahol Jézus a legsúlyosabb harcot vívta önmagával – nem a bűn kísértette Őt. Az volt a tét, hogy vajon a kárhozat ítéletét, ennek lelki szenvedéseit vállalja-e önként az ember helyett. Ebben Jézus szabad volt, mert itt többről volt szó, mint a szeretettörvény betöltéséről. Ez egy „kimondhatatlan áldozat” volt (2Kor 9,15), amelyet Jézus bűn elkövetése nélkül utasíthatott volna vissza.

3 Mi jelentett súlyos kísértést Jézus számára a kihallgatásai során?

- „Vitték őt először Annáshoz, mert ez ipa volt Kajafásnak, aki abban az esztendőben főpap volt... A főpap azért kérdezte Jézust a tanítványai felől és a tudománya felől. Felelt néki Jézus: »Én nyilvánosan szoltam a világnak, mindenkor tanítottam a zsinagógában és a templomban, ahol a zsidók mindenünnen összegyülekeznek, titkon semmit sem szoltam. Miért kérdezel engem? Kérdezd azokat, akik hallották, mit szoltam nékik: íme ők tudják, amiket nékik szoltam.« Amikor pedig ő ezeket mondta, egy a poroszlók közül, aki ott állt, arcul ütötte Jézust, mondván: »Így felelsz-e a főpaphoz?« Felelt néki Jézus: »Ha gonoszul szoltam, tégy bizonytságot a gonoszságról, ha pedig jól, miért versz engem.« Elküldte őt Annás megköttözve Kajafáshoz, a főpaphoz.” (Jn 18,13.19–24)
- „Felkelvén a főpap, mondta néki: »Semmit sem felelsz-e? Micsoda tanúbizonytságot tesznek ezek ellened?« Jézus pedig hallgatott.” (Mt 26,62–63)
- „Pilátus pedig Galileát hallván megkérdezte, vajon galileai ember-e ő? És amikor megtudta, hogy ő a Heródes hatósága alá tartozik, Heródeshez küldte, mivelhogy ő is Jeruzsálemben volt azokban a napokban. Heródes pedig Jézust látván igen megörült, mert sok időtől fogva kívánta őt látni, mivelhogy sokat hallott őfelőle, és remélte, hogy majd valami csodát lát,

amelyet ő tesz. Kérdezte pedig őt sok beszéddel, de ő semmit nem felelt néki. Ott álltak pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vádolván őt. Heródes pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, minekutána felöltöztette fényes ruhába, visszaküldte Pilátushoz." (Lk 23,6–11)

- „Pilátus pedig eleget akarván tenni a sokaságnak, elbocsátotta nékik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatván, kezükbe adta, hogy megfeszítsék. A vitézek pedig elvitték őt az udvar belső részébe, ami az őrház, és összehívták az egész csapatot. Bíborba öltöztették őt, tövisből font koszorút tettek a fejére, és elkezdték őt köszönteni: »Üdvöz légy, zsidók királya!« És verték a fejét nádszállal, meg köpdösték őt, és térdet hajtva tisztelték." (Mk 15,15–19)
- „Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, amely mézsárszékre vitetik, és mint juh, amely megnémul az őt nyírók előtt, és száját nem nyitotta meg!" (Ésa 53,7)

(Miért volt olyan jelentőségteljes, hogy Jézus nem felelt a vádakra, nem tiltakozott a bántalmazások ellen?)

Jézus csak annyit szólt, amennyit bírái és bántalmazói érdekében kellett mondania, tanúbizonyságul nekik. De a maga ártatlanságát nem bizonygatta, a vádakkal szemben egyáltalán nem védekezett, hanem valódi helyettesítésként elviselte ezeket, tiltakozás nélkül. A kárhozat büntetésének igen súlyos része az Isten törvényszéke előtti megállás, a feltárult bűnök szégyenének viselése és az ítélethirdetés meghallgatása (lásd Jel 20,11–13). Ettől mentette meg Jézus mindazokat, akik benne bíznak, azáltal, hogy

ártatlanul elviselte a kihallgatások és az ítélethirdetés borzalmas lelki-testi terhét – némán, tudatos helyettesítésként. Csakis az elveszett ember iránti szeretet adhatott erőt neki ehhez az ámulatra méltó magatartáshoz, ahhoz, hogy a vérlázítóan aljas hazugságokat és igazságtalanságokat némán elviselje. Az a tudat erősítette Jézust mindezek elhordozásában, hogy ezáltal megment minket ugyanezeketől a szenvedésektől, teljesítve a megváltás tervét, Atyja akarata szerint.

„Az Üdvözítő nem viszonozta éles szavakkal a szolga durvaságát, hanem megtartotta nyugodt, türelmes, nemes modorát, azonban nagyon szenvedett a bántalmak és a sértések miatt. Kétszeresen fájt neki, hogy azok, akiket teremtett, és akikért feláldozta magát, méltatlanul bántják. Amennyire igazsága felette állt az emberi bűnök nagyságának, szenvedései is annyival múlták felül az emberi szenvedéseket. Olyan emberek hallgatták ki, akik Sátánhoz hasonlóan viselkedtek. Az a gondolat, hogy isteni hatalmával azonnal elpusztíthatná kínzóit, csak fokozta súlyos megpróbáltatásait.”

„Gúny és szidalom, durva átkok és káromkodás. Egyszerű származását és életét gúnyolták. Azt az állítását, hogy Ő Isten Fia, kinevették. Közönséges tréfák, sértő támadások zajongtak körülötte. Sátán irányította a fellázított tömeget. Az Üdvözítőt ellenállásra akarta ingerelni, vagy csodatettre készíteni, hogy kiszabadítsa magát. Ez az egész megváltási tervet meg hiúsította volna. Egyetlen árnyék, amely Jézus emberi mivoltára, életére esett volna, elegendő lett volna, hogy tökéletlenné tegye Isten Bárányának áldozatát, és eredménytelenné a megváltás tervét...Ő azonban, aki egyetlen parancsával mennyei seregeket rendelhetett volna saját védelmére – Ő, aki rémületbe kergethette volna a csöcseléket, és eltávolíthatta volna szemei elől isteni fensége felvillantásával –, tökéletes higgadsággal viselte el a legdurvább sértéseket és erőszakosságokat

is. Jézus Krisztus ellenségei csodát követeltek istensége bizonyítékaként. Sokkal nagyobb bizonyítékban volt részük, mint amekkorát bármelyikük is várt. Amiképpen Krisztus kínzóit kegyetlenségük az emberiesség szintje alá, Sátán hasonlóságára aljasította le, úgy emelte fel Krisztust szelidsége és türelme az emberi nemzetség fölé, és bizonyította Istennel való rokonságát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 612., 646. o.)

4 Milyen magatartást tanúsított Jézus a kereszten? Milyen kísértésnek állt ellent?

- „Az arra menők pedig szidalmazták őt, fejüket hajtogatván és mondván: Hah! Aki lerontod a templomot, és három nap alatt fölépítéd, szabadítsd meg magadat, és szállj le a keresztről! Hasonlóképpen a főpapok is, csúfolódván egymás között az írástudókkal együtt, mondták: Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani! A Krisztus, az Izráel királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higgyünk! Akiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazták őt.” (Mk 15,29–32)
- „Hasonlóképpen a főpapok is, csúfolódván az írástudókkal és a vénekkel egyetemben, ezt mondták: ...Bízott az Istenben, mentse meg most őt, ha akarja, mert azt mondta: »Isten Fia vagyok.« Akiket vele együtt feszítettek meg, a latrok is ugyanazt hányták szemére.” (Mt 27,41.43–44)
- „Szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre.” (1Pt 2,23)
- „Amikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2,8)

(Milyen azonnal látható hatása volt Jézus csodálatos magatartásának? Lásd Lk 23,39–42.)

„Isten Fia megkezdte az ember üdvösségéért alkotott terv végrehajtását, tudva minden lépést, amelyet meg kell tennie, és mind lejjebb szállva annak érdekében, hogy engesztelést szerezzen a bűnei miatt megterhelt, nyögve sóhajtozó világnak. Micsoda megalázkodás! Ámulatba ejtette az angyalokat. Nyelv nem írhatja le, a képzelet nem ragadhatja meg: az örök Ige beleegyezett abba, hogy testté legyen. Isten emberré lett.

De még ennél is alább szállt: mint embernek meg kellett aláznia magát, hogy elviselje a sértést, a szidalmazást, a szégyenletes vádak és a durva bántalmazást. Nem volt elegendő meghalnia, szembetalálkoznia a megszegett törvény ítéletével, szükséges volt szégyenletes halállal meghalnia. Ön maga felől mondta a próféta által: »Nem fedeztem be arcomat a gyalázat és a köpdösés elől.« (Ésa 50,6) Az ember helyére állt, aki árulóként és lázadóként kerül a törvény ítélete alá. Ennél fogva Krisztus helyettesként, gonosztevőként halt meg a hit-szegők helyett, úgy, hogy isteni lelkére halmozódott azoknak minden bűne. »A bűnösök közé számláltatott...« (Ésa 53,12)

A bűnös, elítélt emberért történt a menny Fenségének minden megalázkodása. Lejjebb és lejjebb szállt megalázottságában, hogy kiemelje az embert erkölcsi lealacsonyodottságából, míg végül már nem volt nagyobb mélység, amit elérhetett volna.” (Ellen G. White, 141. kézirat, 1901)

„A dicsőség Ura haldoklott – váltságként az emberiségért. Krisztust – mialatt odaadta drága életét – nem lelkesítette diadalmas öröm. Nyomasztó homály telepedett rá, de ez nem a halálfélelem volt. Nem a kereszt fájdalma és szégyene okozta kimondhatatlan kínjait. Jézus a szenvedők fejedelme volt, szenvedései azonban a bűn gonoszságának tudatából eredtek,

abból az ismeretből, hogy a gonosszal való érintkezés során az emberek vakok lettek a bűn borzalmaival szemben. Krisztus látta, hogy a bűn mennyire mélyen gyökerezik az emberek szívében, s milyen kevesen készek kitörni a bűn hatalmából. Tudta, hogy Isten segítsége nélkül az emberiségnek el kell pusztulnia, és látta, miként pusztulnak el tömegek, miközben a bőséges segítség csak egy karnyújtásnyira van tőlük.

Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. A bűnösök közé számláltatott, hogy megválthasson minket a törvény kárhóztatásától. Ádám minden leszármazottjának bűne az Ő szívére nehezedett. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a gonoszság miatt rettenettel töltötte el Fia szívét.”

„A szenvedő és haldokló Jézus hallott minden szót, amikor a papok ezt mondták: »Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki.« (Mt 27,42) Krisztus le tudott volna jönni a keresztről, de éppen azért, mert nem önmagát akarta megmenteni, reménykedhet a bűnös bűnei bocsánatában, és abban, hogy kegyelmet talál Istennél.”

„A haláltusa hosszú órái alatt a becsmélés és gúnyolódás szavai jutottak Jézus fülébe. Miközben ott függött a kereszten, még mindig csúfolódások és átkok hangjai szálltak fel hozzá. Vágyakozó szívvel figyelte, hogy nem hangzik-e el a hit kifejezése tanítványai részéről. De csak a csüggedt szavakat hallotta: »Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani Izráelt.« (Lk 24,21) Milyen üdítőek voltak azért a Megváltó számára a hit és a szeretet kifejezései, amelyeket a haldokló tolvaj mondott! Mialatt a zsidó vezetők megtagadták Jézust, és még a tanítványok is kételkedtek istenségében, a szegény tolvaj az örökkévalóság küszöbén Úrnak szólította. Sokan készek voltak Úrnak mondani Jézust, amikor csodákat tett, és miután feltámadt a sírból, de senki nem ismerte el Úrnak, ami-

kor haldokolva függött a kereszten, kivéve a bűnbánó tolvajt, aki az utolsó órában menekült meg az örök haláltól... Az angyalok álmélkodva szemlélték Jézus végtelen szeretetét, aki – mialatt a legsúlyosabb testi és lelki kínokat szenvedte el – csak másokra gondolt, és a bűnbánó lelket hitre buzdította.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 663–664., 659., 661–662. o.)

5 Milyen hatalmas hitbeli győzelmet aratott Jézus a halála előtti pillanatokban? Mi kísértette Őt ekkor?

- „Kilenc óra körül pedig nagy fenszóval kiáltott Jézus, mondván: »Eli, Eli! Lamma Sabaktáni?« Azaz: »Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?«” (Mt 27,46)
- „Amikor azért elvette Jézus az ecetet, mondta: »Elvégeztetett!« És lehajtván fejét, kibocsátotta lelkét.” (Jn 19,30)
- „Kiáltván Jézus, nagy szóval, mondta: »Atyám, a te kezembe teszem le az én lelkemet.« És ezeket mondván, meghalt.” (Lk 23,46)

(Sok idő telt el Jézus felkiáltásai között? Figyeljük meg az evangélium leírását ebből a szempontból. Az „elvégeztetett”-nek fordított kiáltás inkább „beteljesedett”-nek fordítható. A halállal szembeni megadást fejezte-e ki Jézusnak ez a megszólalása, vagy diadalkiáltás volt?)

.....

.....

Jézus tőlünk eltérő módon, kifejezhetetlenül súlyosabban élte át a halált. Míg az igaz emberek és a mártírok Isten jelenlétében és jóváhagyásában nyertek és nyernek vigasztalást, reménységet a halállal szemben, neki ezzel ellenkező tapasztalaton kellett áthaladnia. Az Atya valósággal elhagyta Őt kinszenvedései és halála ide-

jén. Isten kárhoztató ítélete alatt kellett szembenéznie a semmivel, a „külső sötétséggel”. Nem egyszerűen azt az első halált élte át, amellyel mi mindnyájan meghalunk, és amelyet a megigazult hívők diadalmasan biztos reménységgel élnek át. Bármennyire tudta Jézus a feltámadásra vonatkozó prófétikus ígéretek, ezekben a pillanatokban teljesen körülfogta a sötét tények kizárólagos valósága. A második halál lelki gyötrelmeit szenvedte el helyettünk.

„Krisztus egész életén át hirdette az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének örömeit az elbukott világnak... És most, a kereszten, nehéz haláltusájában, nem láthatta az Atya megnyugtató arcát, mert Isten elfordult tőle a legrettegetesebb szenvedés órájában. Ezért szívét olyan mérhetetlen fájdalom járta át, amelynek nagyságát az ember felfogni nem képes, és megérteni sem tud.

Sátán kegyetlen kísértéseivel kínozza Jézus szívét. Megváltónk nem tudott átlátni a sír kapuin túlra. A reménység nem tárta Krisztus elé a képet, amint győztesként jön elő a sírból, nem beszélt neki arról, hogy az Atya majd elfogadja áldozatát. Attól félt, a bűn oly súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Krisztus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a bűnös nemzetségért. Az Atya a bűn feletti haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, s a bűnnek ez az érzete oly keserűvé tette azt a poharat, amit Isten Fia kiivott, hogy összetörte szívét.”

„A sötét homály hirtelen felemelkedett a keresztről, és tiszta trombitaszóhoz hasonló hangon, amely mintha az egész teremtett világmindenségen áthangzott volna, Jézus így kiáltott fel: »Elvégeztetett!« (Jn 19,30) »Atyám, a Te kezébe teszem le az én lelkemet.« (Lk 23,46)

Fényesség vette körül a keresztet, és a Megváltó arca a nap fényéhez hasonló dicsőséggel ragyogott fel. Azután lehajtotta fejét, és meghalt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 664., 667. o.)

6 Mi volt a jelentősége Jézus „Elvégeztetett!” kiáltásának?

- „Hallottam nagy szózatot az égben, amely ezt mondta: Most lett meg az üdvösség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma, mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, aki vádolta őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.” (Jel 12,10)

(Mikor lehetett ez a „most”? Mikor hangozhatott fel ez a menyeyei seregek ajkán?)

.....

.....

.....

„Krisztus így kiáltott fel: »Elvégeztetett!« (...) Győztesként tűzte ki zászlaját örökkévaló magaslatokra... Az angyalok és az el nem bukott világok számára az »Elvégeztetett!« kiáltásnak nagy jelentősége volt. Azt jelentette számukra, éppen úgy, mint a mi számunkra is, hogy a megváltás nagy műve befejeződött. Velünk együtt ők is részesülnek Krisztus győzelme gyümölcseiből.

Ha akár egyetlen bűn is találtatott volna Krisztusban, ha a legkisebb mértékben is enged Sátánnak, hogy megmeneküljön az irtózatos kínzástól, akkor az Isten és az ember ellensége diadalmaskodott volna. Jézus lehajtotta a fejét és meghalt, de rendíthetetlenül megtartotta hitét és Isten iránti engedelmességét. »És hallottam nagy szózatot az égben, amely ezt mondja: Most lett meg az üdvösség és az erő, a mi Istenünk országa, és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, aki vádolja őket éjjel és nappal Istenünk előtt.« (Jel 12,10) Jézus Krisztus tökéletesen

tudatában volt a Golgotán meghozott áldozata következményeinek. Mindezekre előre tekintett, amikor a kereszten így kiáltott fel: »Elvégeztetett! Beteljesedett!« (Jn 19,30)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 669., 672., 676. o.)

Az e heti adomány a szociális osztály munkáját támogatja.

A feltámadt, mennybe ment Jézus mint Közbenjárónk, Bíránk és dicsőségben visszatérő Szabadítónk

1 Milyen testben támadt fel Jézus? Megőrizte-e emberi személyiségét megdicsőült testében is?

- „[Mária Magdaléna] hátrafordult, és látta Jézust ott állni, de nem tudta, hogy ő az. Mondta néki Jézus: »Asszony, miért sírsz? Kit keresel?« Ő pedig azt gondolván, hogy a keretész az, mondta néki: »Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted, és én elviszem őt.« Mondta néki Jézus: »Mária!« Ő megfordulván, mondta néki: »Rabbóni!« (Ami azt teszi: »Mester!«)" (Jn 20,14–16)
- „Íme közülük ketten mentek ugyanazon a napon egy faluba, amely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira volt, melynek neve Emmaus. Beszélgettek maguk közt mindazokról, amik történtek. Amint beszélgettek és egymástól kérdezősködtek, maga Jézus hozzájuk menvén, velük együtt ment az úton. De szemeik visszatartóztattak, hogy őt meg ne ismerjék... Elközelítettek pedig a faluhoz, amelybe mentek, és Ő úgy tett, mintha továbbmenne. De kényszerítették őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beesteledett, és a nap lehanyatlott! Bement azért, hogy velük maradjon. Amikor leült velük, a kenyeret vévén, megáldotta, és megszegvén, nekik adta. Ek-

kor megnyilatkoztak szemeik, és megismerték őt, de ő eltűnt előlük." (Lk 24,13–16.28–31)

- „Amikor este volt azon a napon, a hétnek első napján, és amikor az ajtók zárva voltak, ahol egybegyűltek a tanítványok a zsidóktól való félelem miatt, eljött Jézus, megállt a közepén, és mondta nékik: »Békesség néktek!« Ezt mondván, megmutatta nékik kezeit és oldalát. Örvendeztek azért a tanítványok, hogy látják az Urat." (Jn 20,19–20)

(Mi minden mutat az idézett igékben arra, hogy a tanítványok számára meggyőző volt a feltámadott Jézus személyazonossága?)

.....

.....

„Mária azt gondolta, hogy találnia kell valakit, aki elmondhatná neki, mi történt Jézus testével. Ekkor egy másik hang szólította meg: »Asszony, mit sírsz? Kit keresel?« Könnyektől fátyolos szemmel egy férfi alakját látta, és azt gondolta, hogy a kertész szól hozzá. Mária ezt mondta neki: »Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted, és én elviszem őt.« (Jn 20,15) Mária azt gondolta, hogy ha ez a sírbolt, amely egy gazdag emberé, túl tiszteletre méltó hely volna Jézus számára, akkor majd ő maga gondoskodik egy másik helyről... Most azonban meghallotta Jézus ismerős hangját: »Mária!« Azonnal felismerte, hogy nem egy idegen szólította meg. Megfordult, és meglátta az élő Krisztust, amint ott állt előtte.

Ha az emmausi tanítványok nem kérlelik, hogy Krisztus fogadja el a meghívásukat, akkor nem tudták volna meg: a feltámadott Úr volt az útitársuk... Hamar elkészült az egyszerű vacsora. A vendég elé tették a kenyeret, aki az asztalfőn foglalt helyet. Kinyújtotta kezét, hogy megáldja az ételt. A tanítványok megdöbbenek. Útitársuk pontosan úgy emelte fel kezeit, ahogyan Mesterük szokta tenni. Ismét rátekintettek, és

íme, meglátták kezein a szegek helyét. Egyszerre kiáltottak fel: »Ez az Úr Jézus! Feltámadott a halottak közül!« Felugrottak helyükről, hogy az Úr lábához boruljanak, és imádják Őt, de eltűnt előlük... Szívük öröme határtalan volt. Mintha egy új világban lennének. Krisztus élő Megváltó! Nem siratták többé mint halottat. Krisztus feltámadt! – újra és újra ezt ismételték. Ezt az üzenetet vitték a bánkódóknak.

A tanítványok izgatottan vették körül az Emmausból érkezőket... Még kifulladásra a sietségtől, elmondták a csodálatos történetet arról, miként jelent meg nekik Jézus. Éppen befejezték beszámolójukat, s néhányan azt mondogatták, hogy nem tudják elhinni, mert túlságosan szép, amikor íme, újabb valaki állt meg előttük. Minden szem az idegenre szegeződött. Senki sem kopogtatott bebocsátásért, nem hallottak lépéseket. A tanítványok megijedtek és csodálkoztak: mit jelentsen ez?

Akkor meghallották a hangot, amely nem lehetett másé, csak Mesterüké. Tisztán és jól érthetően hangzottak ajkáról a szavak: »Békesség néktek!« A tanítványok láthatták kegyetlen szögekkel átütött kezeit és lábait. Felismerték hangját, amelyhez hasonlót sohasem hallottak... Hit és öröm foglalta el a hitetlenség helyét, és olyan érzésekkel, amelyeket szavakkal nem lehet kifejezni, vallást tettek a feltámadott Megváltóról.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 699., 706–707., 708–709. o.)

2 Hogyan tesz bizonyosságot a Szentírás arról, hogy az élet feltámadásában és az elváltozásban részesülő megváltottak Jézus feltámadott testéhez hasonló testben támadnak fel, illetve ilyen testet kapnak?

- „A mi országunk a mennyben van, ahonnet a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk, aki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az ő dicsőséges testéhez, amaz ő hatalmas munkája szerint.” (Fil 3,20–21)

- **„Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk. Mert szükséges, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltjön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltjön magára.”** (1Kor 15,52–53)

(Megmarad-e a megváltottak személyiségének azonossága a magasabb rendű testbe öltözéskor? Lásd még: 1Kor 15,36– 8.)

.....

.....

„Jézus feltámadása előképe volt mindazok végső feltámadásának, akik Őbenne aludtak el. A feltámadott Megváltó arckifejezését, beszédét, hanghordozását jól ismerték a tanítványai. Amint Jézus feltámadt a halottak közül, éppúgy azok is feltámadnak majd, akik Őbenne alusznak. Ráismerünk majd barátainkra, ahogyan a tanítványok is megismerték Jézust. Lehet, hogy e halandó életben testük eltorzult, megbetegedett vagy megcsúnyult, de tökéletes egészségben és testi-lelki arányosságban támadnak majd fel, azonosságukat azonban megdicsőült testükben is teljesen megőrzik... A feltámadottak arcán, melyet a Jézus arcáról fénylő világosság tesz sugárzóvá, felismerjük majd azoknak a vonásait, akiket szerettünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 709. o.)

„A feltámadáskor azonosságunk megmarad, bár nem a sírba alászállt anyagban. A teremtő Isten csodálatos dolgai titkok az ember előtt... A feltámadáskor minden ember a saját jellemével ébred... Ugyanaz az alak jön elő, de minden betegségtől, hibától mentesen. Újra él majd ugyanazokkal az egyéni vonásokkal, s a barátai megismerik. Nincs olyan isteni törvény a természetben, amely azt bizonyítaná, hogy Is-

ten a halál előtti anyagi részecskét adná vissza. Isten neki tetsző testet ad majd a meghalt igazaknak.

Pál a mezőn elvetett maggal szemlélteti ezt a gondolatot. Az elvetett mag elrothad, de új kalász hajt ki belőle. A mag anyaga nem támad fel azelőtti összetételében. Isten testet ad neki, amelyet jónak lát. Az emberi test sokkal finomabb anyagból áll, hiszen új teremtés, új születés lesz. A bűnös testet vetik el a földre, és lelki test támad fel.” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 183. o.)

3 Hogyan, milyen testben tért vissza Jézus a mennybe, és ült Isten jobbára? Mi a jelentősége ennek számunkra?

- „Én, János, aki néktek atyátokfia is vagyok... a szigeten voltam, amely Pátmosznak neveztetik... Lélekben voltam ott az Úr napján, és hallottam hátam mögött nagy szót, mint egy trombitáét... Megfordultam azért, hogy lássam a szót, amely velem beszélt, megfordulván pedig láttam hét arany gyertyatartót, a hét gyertyatartó között pedig hasonlót az Emberfiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve... Mikor pedig láttam őt, leestem az ő lábaihoz, mint egy holt. Reám vetette az ő jobb kezét, mondván nékem: Ne félj! Én vagyok az Első és az Utolsó, és az Élő, pedig halott voltam, és íme élek örökkön-örökké.” (Jel 1,9–10.12–13.17–18)
- „Minket, akik holtak voltunk vétkeink miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, és együtt feltámasztott, együtt ültetett a mennyben Krisztus Jézusban, hogy megmutassa a következő időkben kegyelmének felséges gazdagságát, hozzánk való jóságából, a Krisztus Jézusban.” (Eféz 2,5–7)

(Mi minden tette bizonyossá János számára, hogy szeretett Mestere jelent meg előtte? Milyen örömhírt közvetít nekünk az Efézusiakhoz írt levélből idézett ige?)

Amint az apostol megfordult, hét arany gyertyatartót vett észre, és mindjárt ez után egy fenséges lényt a gyertyatartók között. A gyertyatartóknak fordított szó az eredeti szövegben *lámpás*. Különálló lámpaállványoknak kellett lenniük, mert az Emberfiához hasonló személy köztük állt. Őt így írta le János: „hasonló az Emberfiához”. Az Emberfia elnevezés ószövetségi prófétikus megjelölés a Messiásra vonatkozóan (lásd Dn 7,13; Zsolt 8,5), amelyet Jézus következetesen önmagára alkalmazott. Az apostol tehát szeretett Mesterét ismerte fel a neki megjelent és hozzá szóló dicsőséges lényben. A názáreti Jézust, akinek éveken át a tanítványa volt, akivel együtt járta Palesztina tájait. Nyilván azért fogalmaz úgy, hogy az, akit látott, „hasonló volt az Emberfiához”, mert isteni dicsőség övezte, és bár Ő volt a jól ismert, szeretett személy, mégis titokzatosnak és megközelíthetetlenül hatalmasnak tűnt.

János az 1. század vége felé kapta ezt a látomást. A mennyből isteni dicsőségben megjelenő Jézus azonban most is az Emberfiához volt hasonló! A mennyei lény dicsőségétől holtként földre bukó apostol úgy nyerte vissza az öntudatát és erejét, hogy az Emberfiához hasonló megérintette és megszólította: „Rám vetette jobb kezét, mondván nékem: Ne félj! Én vagyok, az Első és az Utolsó...” Ez a megnyugtató szó bizonyára nem a sok víz robajával hangozott, mint előzőleg, hanem azon a „halk és szelíd hangon”, amelyet Illés próféta is hallott egykor (lásd 1Kir 19,7–13). János számára már hangszíneben is ismerős lehetett a neki szóló bátorítás, de megfogalmazásában mindenképpen. A következő részlet Máté evangéliumából tanúsítja ezt: „Amikor látták a tanítványok, hogy ő [Jézus] a tengeren járt, megrémültek, mondván: »Ez kísértet!« És a félelem miatt kiáltoztak. De Jézus azonnal szólt hozzájuk, mondván: »Bízzatok, én vagyok, ne féljete!«” (Mt 14,26–27; lásd még 8,26; Mk 5,36)

„Én vagyok, az Első és az Utolsó...” – hangzott tovább a szózat Jánoshoz. Ez nyilvánvalóvá tette, hogy az a „halk és szelíd hang”, amely az ismerős „ne félj, én vagyok” szavakat intézi hozzá, a jól ismert módon áldó, gyógyító kezét helyezve rá, ugyanannak a megrendítően dicsőséges lénynek a szava és mozdulata, aki előtt az imént holtként esett a földre.

„Krisztus megszentelt emberi testben ment a mennybe. Így uralkodik majd az örök korokon át, hiszen az Isten városában élő összes embert megváltotta.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 159. o.)

Az Efézusi levélből idézett ige hatalmas ígéret: Jézusnak nemcsak a feltámadása előkép és ígéret a megváltottak feltámadását illetően, hanem a mennybemenetele és Isten jobbjára ülése is. Az üdvözültek hozzá hasonlóan belépnek majd a mennybe, és „királyiszéket kapnak” Jézus Krisztussal együtt Isten trónjánál. „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem, és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében.” (Jel 3,21)

4 Mi a jelentősége annak, hogy Jézus Emberfiaként teljesít papi közbenjáró szolgálatot értünk a mennyben?

- „Egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenkéért...” (1Tim 2,5–6)
- „[A szentek szentjébe] útnyitóul bement értünk Jézus, aki örökkévaló fopap lett Melkisédek rendje szerint.” (Zsid 6,20)

(Miért egyedül Krisztus lehet a közbenjáró az ember és az Atya között? Mit jelent az, hogy Ő Melkisédek rendje szerinti főpap? Vö. Zsid 7. feje.)

„Jézus ember lett, hogy közbenjáró lehessen Isten és az emberek között. Emberi léttel takarta el istenségét, az emberek közé jött, hogy isteni-emberi karjával átölelje és Isten trónjához vihesse őket... Krisztus figyel. Ismeri összes terhünket, veszedelmeinket, nehézségeinket, védelmünkre felhozott érvekkel tölti meg száját. Közbenjárását minden egyes lélek szükségleteihez szabja... Védőügyvédünk megtölti száját érvekkel, hogy Sátán kísértéseivel való szembeszegülésre tanítsa a megfáradtakat és a megkísértetteket. Krisztus ismeri az ellenség minden mozdulatát. Ő rendel el eseményeket.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 215., 218. o.)

Melkisédek (a pontos név: *Melkicedek*) valóságos történelmi személy, Ábrahám kortársa volt az i. e. 20. században. Egyike azoknak, akik az igaz istenismeretet képviselték a Földön az Izráel elhívása előtti időben. Személye alkalmas előkép, prófétikus meghatározás volt az eljövendő Messiás papi közbenjáró szolgálatának szemléltetésére. A Messiás „Melkisédek rendje szerinti pap”-nak nevezése ugyanis kifejezte azt, hogy Ő király és pap lesz egy személyben. Melkisédek Sálem városának (Jeruzsálem ősi neve) a királya, és egyben a „magasságos Isten papja” is volt (1Móz 14,18). A „Melkicedek” név szó szerinti jelentése: „igazság királya”. A „Sálem” városnév jelentése: békesség. Tehát e név alkalmazása arra utal, hogy az eljövendő Messiás „igazság és békesség királya” lesz, és az Ő egyszemélyes papsága váltja fel majd az ószövetségi, ároni papságot.

„Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten. Halálával Krisztus elkezdte a megváltás

munkáját, feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze azt. Hittel a függöny mögé kell lépnünk, »ahová útnyitóul bement érettünk Jézus...« (Zsid 6,20) Jézus megnyitotta az utat az Atya trónjához. Közbenjár az emberért, hogy azok, akik hittel fordulnak hozzá, kívánságaikat őszintén Isten elé tárhassák.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 435. o.)

5 Milyen főpapunk és bíránk van Jézus személyében?

- „Az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta... Hatalmat adott néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia.” (Jn 5,22.27)
- „[A Megváltó] gyönyörködik az Úr félelmében, nem szemeinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíraskodik, hanem igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett...” (Ésa 11,3–4)
- „Végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró, nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2Tim 4,8)

(Miért mondja az Ige, hogy Jézus Emberfiaként lesz minden ember igaz bírójává? Mit foglal magában ez a fontos és bátorító megjelölés, hogy Ő „igaz Bíró”?)

.....

.....

Az ószövetségi főpapok bírák is voltak. Jézus főpapi szolgálata azt jelenti, hogy Ő a mi Bíránk. Lehet igazságosabb Bírót kívánni annál, aki minden emberi kísértést tapasztalatból ismer, de ugyan-

akkor bűngyűlölő, és maga soha nem vétkezett? Lehet-e irgalmasabb és egyben igazságosabb bírót elgondolni annál, aki az életét adta azért, hogy megmenthesse azokat, akik felett majd ítélkeznek?

„Krisztus elfogadta az emberléletet, s tiszta, megszentelt éltet élt ezen a Földön. Ezért nyerte el a bírói tisztet. A testben megjelent Isten tölti be a bíró székét... Krisztus nem maga dicsőítette meg önmagát azzal, hogy főpap lett. Isten bizta meg Őt... hogy minden lélek elmondhassa: Barátom az ítélőbíró. Olyan főpap Ő, aki meg tud indulni erőtlenségünkben.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 147., 218. o.)

„A könyvek megnyílnak az ítéletkor, és Isten megvizsgálja azoknak az életét, akik hittek, illetve hisznek Jézusban. Védőügyvédünk a föld első lakóitól kezdve az összes nemzedékben élők ügyét felhossa, és a sort az élőkkel zárja. Minden név szóba kerül, minden ügyet alaposan megvizsgálak...”

A földi törvényszékek döntései iránt tanúsított legnagyobb érdeklődésünk is csak halvány árnyéka annak az érdeklődésnek, amit a mennyei törvényszék tanúsít, amikor az élet könyvébe bejegyzett neveket az egész föld Bírója megvizsgálja. Mindazok bűneire, akik a Krisztus vérébe vetett hit által győztek, a mennyei Közbenjáró bocsánatot igényel, hogy visszajuthassanak édeni otthonukba, és megkoronázott társaikkal együtt ők is »az előbbi hatalom« (Mik 4,8) örökösei lehessenek. Sátán azt gondolta, hogy az ember elámitásával és megkísértésével megghiúsíthatja azt a tervet, amelyet Isten az ember teremtetésével meg akart valósítani. Krisztus pedig most azt kéri, hogy ez a terv úgy váljon valóra, mintha az ember soha nem bukott volna el. Népe számára nemcsak bocsánatot és megigazítást kér, hanem részt is dicsőségéből, és helyet a trónján...

Jézus nem mentegeti e megvádoltak bűneit, de rámutat bűnbánatukra, hitükre, és megsebzett kezét az Atya és a szent angyalok előtt felemelve ezekkel a szavakkal kér bocsánatot

számukra: Név szerint ismerem őket, markaimba metszettem fel őket (Ésa 49,16). »Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek, a töredelmes és bűnbánó szívet, ó, Isten, nem veted Te meg!« (Zsolt 51,19)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 430–431. o.)

6 Mi a jelentősége annak, hogy amikor Jézus „hatalommal és dicsőséggel” visszatér, még mindig „Emberfia” lesz?

- „Láttam, és íme volt egy fehér felhő, és a felhőn ült valaki, hasonló az Emberfiához, a fején aranykorona, a kezében éles sarló.” (Jel 14,14)
- „Dicsősége elborítja az eget, és dicséretével megtelik a föld. Ragyogása mint a Napé, sugarak támadnak mellöle, ott van az ő hatalmának rejteke.” (Hab 3,3–4)

(Mit jelent az, hogy a dicsőségben visszatérő Emberfia „hatalmának rejteke” az Ő oldalában van? Mire utal ez a megfogalmazás?)

.....

.....

„Krisztus emberként ment a mennybe. Mint ember lett az emberiség helyettese és keze. Emberként él, hogy közbenjárjon értünk. Most készíti a helyet az Őt szeretőknek. És emberként jön el újra hatalommal és nagy dicsőséggel, hogy magához vegye gyermekeit.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 141. o.)

„A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalála nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisz-

tus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve a próféta így szól: »Ragyogása, mint a Napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az ő hatalmának rejteke.« (Hab 3,4) A megsebzett Megváltó oldalából folyó vér békéltette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van »hatalmának rejteke«... Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik, és hatalmát hirdetik az örök korszakokon át.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 598. o.)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
- Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.*

Hogyan lehetünk eggyé Krisztussal, és győzhetünk-e, amiképpen Ő győzött? – I.

1 Milyen utat tett járhatóvá számunkra Jézus testtélétele és bűn feletti győzelmes földi élete által?

- „Ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlen volt a test miatt, Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhóztatta a bűnt a testben. Hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint... Annakokáért, atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk.” (Rm 8,3-12)
- „Mert amiképpen egy ember engedetlensége által sokan bűnösökké lettek, azonképpen egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek.” (Rm 5,19)

(Emeljük ki az igékből a kifejezéseket, amelyek a leginkább rámutatnak arra, hogy milyen csodálatos lehetőség nyílik meg számunkra is Krisztus által!)

.....

.....

A fertőző betegségek ellenanyagát a megfertőzött, beteg testben tenyésztik ki. Hasonlóképpen Krisztus is a megromlott, beteg em-

beri testben, illetve természetben „tenyésztette ki” a „gyógyszert” a bűn feletti győzelem eléréséhez. Jézus nem abban az értelemben második Ádám (Rm 5,14), hogy az első Ádám bűntől érintetlen természetében jelent volna meg. Egészen más jelentéssel alkalmazza Pál apostol ezt az elnevezést. Jézus egy új emberiség Feje. Az első Ádámtól a bűn és a halál indult el, Jézustól az élet megigazulása. Az első „Ádámában mindnyájan meghaltak”, a második Ádámában, Krisztusban „mindnyájan megelevenítettnek”. Az összehasonlítás alapja tehát az, hogy az első Ádámnál egy ember bűne hatott ki sokakra, Jézus esetében pedig egy ember igazsága hat ki sokakra.

„A második Ádámnak sokkal kedvezőtlenebb volt a helyzete, mint az első Ádámnak, hogy bűntelen életet éljen. A bűnösök között élt, mégis ellenállt minden kísértésnek, tökéletesen megőrizte ártatlanságát.” (Ellen G. White, *The Southern Work*, 1903. szeptember 29.)

2 Mi az alapfeltétele annak, hogy egyáltalán ráléphessünk erre az útra, és elindulhassunk rajta?

- „Nem tudjátok-é, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért övele együtt a keresztség által a halálba, hogy amiképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atya dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy a mi óemberünk vele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűn teste, s ezután ne szolgáljunk a bűnnek... Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer, hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjete néki az

**ő kívánságaiban! Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamis-
ság feyvereiül a bűnnek, hanem szánjátok oda magatokat Is-
tennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaito-
kat igazság feyvereiül Istennek!" (Rm 6,3–13)**

*(Mire utal a meghalni a bűnnek kifejezés? Miért kapcsolódik
össze Krisztus halálával a valóságban és a keresztség szimbólu-
mában is?)*

.....

.....

.....

„Isten Krisztusban megítélte a bűnt. Nem azért, hogy kije-
lentéseket tett ellene, nem úgy, mint egy bíró, aki az ítélőszék-
ben ül, hanem azért, hogy eljött és élt testben, bűnre hajló
testben, s mégsem vétkezett. Krisztus által azt tette nyilvánva-
lóvá Isten, hogy kegyelme és hatalma segítségével lehetséges
ellenállni a kísértésnek, legyőzni a bűnt, és büntelen életet él-
ni a bűnre hajló testben.” (Ellen G. White: *Bibliai olvasmányok a
család számára*, 174. o.)

„A keresztyén szakítása a bűnrel fokozatos ugyan a megvalósu-
lása szerint, de elvben abszolút és végleges. Amikor az ember tény-
legesen szakítani akar az olyan régi baráttal, aki sokáig ártalmas be-
folyása alatt tartotta, nem elegendőek a félmegoldások. Az egyetlen
hathatós eszköz az, ha az ember oszinte kibeszélgetéshez folyamo-
dik, amelyet azután teljes szakítás követ. Ez a kibeszélgetés és sza-
kítás a továbbiakban olyan lesz, mint valami előre emelt védo-
barikád, amely minden újabb közeledést elhárít. Ahhoz, hogy a
bűnrel szakítsunk, ugyanilyen határozott, radikális tette van szük-
ség, sőt még ennél is többre. Isten cselekvésére, amely birtokba ve-
szí a lelket. A továbbiakban ez az Isten segítségével történt szakítás

mindig oda fog állni a hívő akarata és a bűn közé. Ez az egyszerűsmind isteni és emberi cselekvés hit által megy végbe, a Krisztus áldozatába vetett hit által (Gal 6,14).” (Frédéric Godet – idézi Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 208–209. o.)

„Az újjászületés ritka tapasztalat a történelemnek ebben a szakaszában. Ez az oka annak, hogy oly sok nyomorúság van a gyülekezetekben. Sokan, akik Krisztus nevét vallják, megszenvedetlenek és szentségtelenek. Megkeresztelkedtek, de élve temették el. Énük nem halt meg, ezért nem is támadtak fel új életre Krisztusban.” (Ellen G. White, 148. kézirat, 1897)

3 Hogyan lehet Krisztushoz hasonlóan nekünk is „kettős természetünk”?

- „Hogyha pedig Krisztus tibennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a Lélek ellenben élet az igazságért. De ha annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megéleveníti a ti halandó testeteket is az ő tibennetek lakozó Lelke által.” (Rm 8,10–11)
- „Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott, amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2Pt 1,3–4)

(Nevezzük néven a két természetet, és jellemezzük őket! Mennyiben hasonlít a mi kettős természetünk Krisztuséhoz, és mennyiben más a sorrend az övéhez képest? Mivel rendelkezünk mi ebből, és mit kell felvennünk hozzá?)

„A Lélek által isteni természet részesévé válik a hívő ember. Krisztus mint isteni hatalmat adta nekünk Lelkét, hogy legyőzzünk minden örökölt és ápolt gonosz hajlamot, és saját jellemének képmására formálhassa át egyházát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 581. o.)

Más a természet és más a jellem, noha az általános szóhasználatban gyakran összekeverjük a kettőt. A természet a született, ösztönös adottságokat jelenti, azt a törvényt, amely a „tagjainkban” van (Rm 7,23). A jellem pedig a jellegzetes gondolkodás- és cselekvésmódunk, amit szokásos, állandóan ismételt, belső döntéseinkkel alakítunk ki. Ezt a „törvényt” magunk alakítjuk ki a „belső emberünkben”, és így mintegy az ember „második természetévé” válik.

Ha a keresztyén ember valóban Istennel jár, akkor kialakul és megszilárdul benne a krisztusi jellem, de a születéskor magával hozott, öröklött őstermészete mindvégig megmarad. Akkor is, ha szinte „nem jut szóhoz”, mert az ember megragadja Isten erejét, és ezzel megtagadja a természete kívánságait. A öröklött természet csak a test újjáteremtésével változhat meg. A bűn törvényétől meghatározott természetünkől csak akkor szabadulhatunk meg, amikor Isten „elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket” (Fil 3,21). Tehát nem az ember született természete alakul át, hanem a fölé és annak ellenében kialakul egy keresztyén jellem, amely azonban Isten kegyelmétől függő valóság marad mindenkor. Addig és annyiban érvényesül, tisztul, erősödik és szépül ez a jellem, amíg Krisztusban maradunk.

Sohasem alakulunk át isteni természetűvé olyan értelemben, hogy született adottságaink isteni tulajdonságúvá változnának ebben az életben. Isteni természete csak Istennek van. Az isteni természetnek csak úgy lehetünk részeseivé, ha Isten maga lakozik bennünk, s ezáltal az Ő saját isteni természetében részesít minket. Ez pedig csakis

a Szentlélek bennünk lakozása által lehetséges. Amilyen valóságosan isteni, mennyből jövő az az isteni természet, amely Jézus született adottsága volt, éppolyan valóságosan isteni, mennyből valónak kell lennie annak az isteni természetnek, amelynek mi részesévé vá-lunk. Ugyanazoknak az erőknek kell működniük bennünk, mint amelyek Őt segítették győzelemre. Ez a „részesedés” nagy titka. A megjelölt igék világosan mondják, hogy ugyanabban a Lélekben részesülünk, mint aki által Krisztus is győzött és feltámadott. Miközben azonban elnyerjük a Lelket, a „test”, azaz a bűnre hajló természetünk továbbra is „holt” marad a „bűn miatt”. Isten Lelke azonban oly hatalmas, hogy még így is „meg tud eleveníteni” minket. Éppolyan csoda az, hogy a bűn törvényével megkötözött természetünk ellenére az igazság és a szeretet törvénye szerint tudunk cselekedni a Lélek által, mint amikor Isten Lelke szó szerinti holttestet „elevenít meg”, azaz támaszt fel a halálból, fizikai értelemben.

4 Győzelemhez segít-e bennünket önmagában a kettős természet? Milyen szerepe van a személyes döntéseinknek?

- „Ekkor mondta Jézus a tanítványainak: Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem!” (Mt 16,24)
- „Mert ha test szerint éltek, meghaltok, de ha a test cselekedeteit a Lélekkel megöldöklitek, éltek.” (Rm 8,13)
- „Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” (Gal 5,24)
- „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást, jókedvéből.” (Fil 2,12–13)

(A mi személyes döntésünkről van szó, de kapunk-e valamilyen segítséget még ehhez is, és miben áll ez a segítség?)

„Isten azt akarja, hogy uralkodjunk önmagunk felett, de beleegezésünk és együttmunkálkodásunk nélkül nem segíthet rajtunk. Isten Lelke az embernek adott erők és képességek által munkálkodik. Önmagunktól nincs erőnk, hogy szándékainkat, vágyainkat és hajlamainkat összhangba hozzuk Isten akaratával. Ha azonban készek vagyunk arra, hogy készségessé tegyen bennünket, akkor az Üdvözítő elvégzi ezt helyettünk.

Az a változás, amely végbemegy, amikor valaki Krisztusnak adja át magát, a lélek legmagasabb értelemben vett szabad választása. A bűn kizárása: a lélek ténykedése. Önmagunkban nincs erőnk, hogy Sátán uralma alól szabaduljunk. De ha meg akarunk szabadulni a bűntől, ha nagy inségünkben kívülünk és felettünk álló erőért kiáltunk, akkor képességeinket, a lélek erőit a Szentlélek isteni ereje árasztja el, és engedelmeskednek az akarat parancsának, Isten akaratát teljesítve...

Ha a lélek átadja magát Krisztusnak, akkor az új szívet új hatalom uralja. A változás természetfeletti, mert természetfeletti elemet visz az emberi természetbe. A Krisztusnak átadott lélek az Ő erődjévé válik, amelyet fenntart e lázadó világban. Csak akkor nem uralhat bennünket a gonosz, ha átadjuk magunkat Krisztus irányításának.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómából írt levelek; Átalakult élet; Hű mindhalálig c. feje.)

„Ha Isten Lelke uralja a szívet és a lelket, a megtért ember... ne tegye ölbe kezét, és ne elégedjen meg azzal, amit Krisztus munkált érte. Aki Krisztus országába be akar jutni, tapasztalja majd, hogy a bűnös természet minden ereje és szenvedélye, a sötétség birodalmának hatalmai által felszítottan, összeesküszik ellene. Mindennap újból oda kell szentelnie magát, mindennap fel kell vennie a harcot a gonosszal. Régi szokások, ve-

leszületett rossz hajlamok harcolnak majd a felsőbbiségért. Ezekkel állandóan küzdenie kell, hogy Krisztus erejével győzelmet arathasson... Az életszentség nem egy pillanat, egy óra, egy nap, hanem egy egész élet munkája. Nem a boldog elragadtatás érzete által érzük el, hanem annak eredménye, hogy állandóan meghalunk a bűnnek, és élünk Krisztusnak. Gyenge, időnkénti erőfeszítésekkel nem lehet igazságtalanságokat jóvátenni, nem lehet a jellem átalakulását munkálni. Hosszas, kitartó erőfeszítésekkel, szigorú önfegyelem és kemény küzdelmek árán érhetjük el a győzelmet.

Sohasem tudhatjuk, milyen harc vár ránk holnap. Ameddig Sátán uralkodik, énünket meg kell aláznunk, fojtogató bűneinket le kell győznünk. Amíg életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat, melyre feljutva elmondhatnánk: teljesen célhoz értem. Az életszentség élethosszig tartó engedelmisség eredménye... Sokan igyekeznek a keresztyéni erények lépcsőzetén felfelé haladni, mihelyt azonban kissé feljebb jutottak, emberi erőben kezdenek bizakodni, s csakhamar szem elől tévesztik Jézust, hitük kezdőjét és bevégezőjét. Ennek következménye az addigi eredmények elvesztése. Valóban szánalomra méltó azoknak az állapota, akik az úton elfáradva engedik, hogy a lelkek ellensége megfossa őket addig elért keresztyéni értékeiktől.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az élet világossága; Kik az én testvéreim? c. fejj.)

5 Ki győz valójában akkor, amikor győzelmet aratunk a bűn felett?

- „A békesség Istene eltapossa Sátánt a ti lábaitok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek.” (Rm 16,20; vö. 1Móz 3,15)
- „Nem mondom, hogy már elértem, vagy már tökéletes volnék, hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” (Fil 3,12)

(Mutassunk rá az igék fényében Isten és az ember részére a bűn feletti győzelemben!)

.....

.....

.....

„Az üdvösséget társulás, együttműködés útján nyerjük el. A megtérő bűnös és Isten együtt munkálkodik... Az eredmény azonban teljesen Istentől függ. Az emberi erőfeszítések önmagukban nem elegendők, Isten segítsége nélkül teljesen értéktelenek. Isten munkálkodik, és az ember is. Az embernek kell ellenállnia a kísértésnek, de az erőt ehhez Istentől nyeri. Így egészíti ki egymást egyrészt a végtelen bölcsesség, részvét és erő, másrészt pedig a gyengeség, bűn és teljes tehetetlenség.

Az ima a menny elrendelt eszköze, hogy a bűn ellen sikeresen küzdjünk, és keresztény jellemet fejlesszünk. Imáinkra válaszként isteni befolyások éreztetik hatásukat, s véghezviszik a kérelmező lelkében mindazt, amiért Istenhez könyörög...

A keresztény része a munkából az, hogy állandóan küzdjön minden fogyatkozása ellen. Folyton könyörögjön Megváltójához, hogy gyógyítsa meg lelke minden hibáját. A hívő önmaga nem elég bölcs, nem elég erős a győzelemhez. Ezek a tulajdonságok az Úréi, aki megadja mindazoknak, akik alázatosan és töredelmesen könyörögnek segítségéért...

Ha hitben megragadjuk Krisztus erejét, ha ígéretei megvalósításáért könyörgünk, ha úgy esedezünk a Szentlélek kiárasztásáért, hogy Isten nem tagadhatja meg, akkor tökéletessé leszünk Őbenne.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómából írt levelek; Átalakult élet; Hú mindhalálig c. fejj.)

6 Kit illet tehát a dicsőség minden egyes győzelmünkért, s végül az üdvösségünkért is?

- „Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit törvénye által.” (Rm 3,27)
- „Isten kegyelme által vagyok, aki vagyok, és az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet munkálkodtam, mint azok [a többi apostol] mindnyájan, de nem én, hanem az Isten velem való kegyelme.” (1Kor 15,10)
- „Találtassam Őbenne mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján.” (Fil 3,9)
- „Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (1Kor 15,57)
- „Mikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak annak, aki a királyiszékben ül, annak, aki örökkön-örökké él, leesik a huszonnégynél az előtt, aki a királyiszékben ül, és imádja azt, aki örökkön-örökké él, és koronáit a királyiszék elé teszi, mondván: méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget, tisztességet és erőt, mert te teremtettél mindent, a te akaratodért vannak és teremtettek.” (Jel 4, 9–11)
- „Mikor elvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégynél leborult a Bárány előtt, mindegyiknél hárfák és arany poharak lévén, jó illatokkal tele, amik a szentek imádságai. És énekeltek új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecsétjeit, mert megöleltél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, és tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká, és uralkodunk a földön.” (Jel 5,8–10)

(Miért nincs saját érdemünk? Miért értéktelen a „saját igazságunk”? Vö. Ésa 65,4.)

Jelenése könyve 4,10 úgy hivatkozik vissza a négy élőlény dicséretére, hogy ezáltal a „dicséretüket, tiszteletüket és hálájukat fejezik ki” Isten iránt. Ha még e mennyei lényeknek is hála van okuk a megváltás művéért, akkor mennyivel inkább a huszonnégy vénnek, akik a megváltott emberek közül valók, és őket képviselik. Az eredeti szöveg szerint nem egyszerűen csak leborulnak a királyi-székekben ülő előtt, az élőlények dicséretének visszhangjaként, hanem „leesnek székeikről”, azaz egészen mély megindultsággal állnak fel és borulnak arcra Isten előtt (4,10). Abban a mozzanatban is kimondhatatlan hálájuk jut kifejezésre, hogy koronáikat a királyi-szék elé teszik. E beszédes cselekedet jelentése világos: semmi érdemet sem tulajdonítanak maguknak, győzelmüket, üdvösségüket Isten kegyelme ajándékának tekintik, ezért teljes mértékben néki adják érte a dicsőséget.

Senki nem tudja jóvátenni törvényszegéseit, egyedül Krisztus kegyelme fedezheti be ezeket. Emiatt sincs saját igazsága, érdeme az embernek, de azért sem, mert amit a maga erejéből próbál tenni, azt mindig megfertőzi valahol, valamilyen mértékben a természetben mélyen gyökerező önzés, énközéppontúság. Igazán jót, Isten erkölcsi mértéke szerinti folttalan, igaz cselekedetet csak akkor tud megvalósítani az ember, ha az indítéktól a véghezvitelig Isten Szentlelke inspirálja és segíti.

„Megváltásunk nem a mi igazságos cselekedeteinken alapszik, hanem Isten kegyelmén és szeretetén... Csak Krisztus vére fedezheti el a törvényszegéseinket. Az Ő igazságát kell elnyernünk hit által. Egyedül Jézus Krisztustól függünk, és Őbenne lakozunk. Mindig éreznünk kell, hogy Istentől füg-

günk. Ennek a tudata szélként fújja el minden önelégültségünket, büszkeségünket és hiúságunkat.

Lehet, hogy lázas tevékenységet, nagy szeretetet, magas szintű és nemes szellemi eredményeket, széles látókört és a legszerényebb megalázkodást hoz valaki Megváltónk lába elé, mégis egy jottányival sem hozhat többet, mint amennyi kegyelmet és talentumot ezt megelőzően Isten néki adott... Semmivel sem adhatunk többet, mint amennyit már előbb kaptunk.” (Ellen G. White: *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?*, I., 363–364. o., II., 815–816. o.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Hogyan lehetünk egyé Krisztussal, és győzhetünk-e, amiképpen Ő győzött? – II.

1 Mi a győzelem hármastitka azok életében, akik Krisztussal együtt győznek?

- „Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya, és az övele való elhívtak, választottak és hívek is.” (Jel 17,14)
- „Ők legyőzték azt a Bárány véréért, és bizonyágtételük beszédéért, és azzal, hogy az életüket nem kímélték mind halálig.” (Jel 12,11)

(Gondoljuk át egyenként az igében említett három okot vagy eszközt, amely által a hívő ember győzelemre juthat Sátán felett!)

.....

.....

Jézus folyamatos győzelme Sátán kísértései felett, majd végso, megrendítő és csodálatos diadala a kereszten – az út megnyitása volt az ember és a Föld szabadulásához. Ténylegesen azonban csak akkor valósulhat meg ez a szabadulás, ha az emberek is készek felsorakozni Krisztus mellé a nagy küzdelemben, és – vezérlete alatt, bátorító jelenléte, segítsége mellett – áldozatok árán is készek kitartani a teljes erkölcsi győzelemig. Csodálatra méltó az a diadal,

amelyet Jézus földi életében aratott Sátánon, de ugyancsak csodálatra méltó, hogy áldozatának erkölcsi erejével győzelemre tud vezetni gyenge, tévedő, az önmegtagadástól és áldozatvállalástól visszariadó embereket is.

„Krisztus megmutatta nekünk, hogy milyen eszközökkel győzött a Sátánnal vívott küzdelemben: Isten szavával. Csak az Ige által tudott ellenállni a kísértésnek... Isten Igéjének valamennyi ígérete nekünk szól. Minden ígével élnünk kell, amely Isten szájából származik. Amikor kísértés ostromol, ne a körülményekre vagy saját gyengeségünkre nézzünk, hanem az Ige hatalmára. Annak minden ereje a mienk. »Szívembe rejtettem a Te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.« (Zsolt 119,11)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 96. o.)

Sátán hatalma megtöréséhez, ahhoz, hogy Krisztus erőszak nélkül, erkölcsi alapon avatkozhasson bele a földi történelembe, mártírok bizonyágtételére is szükség van. Arra a tanúságtételre, hogy léteznek ezen a földön olyan emberek, akiket senki és semmi nem tud rávenni arra, hogy elárulják a megismert igazságot, akik semmilyen körülmények között sem mondanak le Isten szabadításának reménységéről. Ennek nyomán az igazság és az irgalom Istene erkölcsileg elkötelezetté válik arra, hogy – az emberek többségének elutasítása és szembeszegülése ellenére is – eljőjön végül a Földre, ítéletet tartson és igazságot szolgáltasson az igazsághoz ragaszkodóknak, akik az Ő kegyelmében bíztak.

2 Miért van szükség arra – mindvégig, egész hívő életünk folyamán, és a végső megpróbáltatás idején is –, hogy „a Bárány vére által” győzzünk?

- „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták, megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.” (Jel 7,14)

(Magyarázzuk meg ezt a jelképet! Mit jelképez a ruha? Lásd Zak 3,1.4. Hogyan lehet ezt megmosni a Bárány vérében?)

.....

.....

A földi tapasztalattal ellentétes dolgot foglal magában az idézett jelképes kifejezés, hiszen a vér egyébként nem megtisztít, hanem beszennyez. Már az Ószövetségben is ígéret hangzott el arról, hogy „kútfő fakad Dávid házának és Jeruzsálem lakosainak a bűn és tisztátalanság ellen” (Zak 13,1). Továbbá az ószövetségi szentély jelképes szertartásaiban állandóan jelen volt az az eszme, hogy a megölt áldozat vére megtisztít. Erre utal az alábbi összegző kijelentés a Zsidókhoz írt levélben: „Mert ha bakoknak és bikáknak vére, a tisztátalanokra hintett vér megszentel a testnek tisztaságára, mennyivel inkább megtisztítja Krisztus vére – aki örökkévaló lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek – a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.” (9,13–14)

Az ember jelleme csak akkor tisztulhat meg, ha önzésünk gyökerét éri valami olyan hatás, aminek következtében megvetjük és meggyűlöljük önmagunkban. Ezt pedig egyedül Krisztus áldozata tudja elvégezni, amennyiben igazán megértjük, és ki tudja fejteni erkölcsi ereje a maga hatását a szívünkben.

Valódi jellembeli megváltozásról és megtisztulásról csak akkor lehet beszélni, ha egészen új erkölcsi gondolkodásmód alakul ki bennünk. Egyedül Krisztus áldozata az a lelki hatalom, amely ezt véghez tudja vinni. Jelentősége van annak a kettős meghatározásnak is, hogy az elpecsételtek „kimosták és megfehéřítették ruhájukat a Bárány vérében”. A ruhanemű mosásának hétköznapi gyakorlata szerint a ruhát először kimossák, eltávolítják belőle a szennyet, azután pedig kifehéřítik. Olyan hívő tanítványokról van tehát szó, akik nemcsak jellemük durva hibáitól szabadultak meg a Krisztusban való hit által, hanem a jellemtisztaság, az élet-

szentség különlegesen magas színvonalát érték el Krisztus áldozatának ereje által.

„A hívő a maga javára igényli Krisztus engesztelő halálát... Amilyen mértékben elfogadjuk, ...olyan mértékben lesz az Ő halála saját bűneink halála bennünk. Az a halálos ítélet, amellyel Isten Krisztusban a világ bűneit sújtotta, úgy hangzik lelkiismeretünkben, mint a mi saját bűneink halálos ítélete. Kényszerítve érezzük magunkat arra, hogy szakítsunk a bűnnel, amelyért Krisztus ezt a halált szenvedte. A keresztyén megszentelődésnek ez a titokzatos meghalás az alapja.” (Frédéric Godet – idézi Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, 208–209. o.)

3 Milyen „dicsőséges titokról” szól Pál apostol kijelentése?

- **„A kikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus tibennetek van, a dicsőségnek ama reménysége.”** (Kol 1,27)
- **„Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknekfelett van, és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.”** (Eféz 4,5–6)
- **„Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, önékik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk. Én öbennük, és Te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettedél.”** (Jn 17,21–23)

(Mit jelent a „dicsőség” fogalma a Szentírásban? Vö. 2Móz 33,18; 34,5–6; 2Kor 3,18)

.....

.....

A dicsőséges isteni jellem elnyerésére csak akkor lehet reményünk, ha Krisztus bennünk él, bennünk lakozik a Szentlélek által. Akkor Ő legyőzi bennünk a bűnt, és átformál minket a maga képmására.

„Egészen át kell adnunk szívünket Istennek, különben sohasem munkálhat bennünk olyan változást, amely által visszaalakíthat minket a saját képmására... Isten arra vágyakozik, hogy meggyógyítson és szabaddá tegyen bennünket. Ez azonban teljes átformálást kíván, egész lényünk megújulása szükséges hozzá... Megmutatja nekünk az áldásoknak azt a magaslatát, ahová kegyelme által szeretne eljuttatni, és aztán meghív, adjuk át magunkat néki, hogy munkálhassa bennünk akaratát... Ha átadod akaratodat Krisztusnak, akkor olyan hatalommal lépsz szövetségre, amely minden más erő és hatalmasság felett való. Felülről nyersz majd erőt az állhatatossághoz... Nem tudod megváltoztatni szívedet, nem tudod magadtól Istennek adni szíved szeretetét, de tudod azt választani, hogy Őt akarod szolgálni! Át tudod adni neki az akaratodat, és akkor a továbbiakban már Isten »munkálja benned mind az akarást, mind a véghezvitelt, kegyelméből« (Fil 2,13). Így mindenestől Krisztus Lelkének uralma alá kerül a természeted. Őrá összpontosul szereteted, vele lesznek összhangban a gondolataid.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás; A tanítványság próbaköve c. fejj.)

Nyilvánvaló, hogy ha Krisztus az ő „dicsőségét”, azaz az ő lelkületét, jellemét át tudja plántálni belénk a Szentlélek bennünk lakozása és munkálkodása folytán, akkor ezáltal maradéktalanul megvalósul az egymás közötti egység és testvéri szeretet is Krisztus

gyülekezetében. Ha nem jut szóhoz, nem tud a felszínre törni az önző én, akkor Sátán nem tudja megvetni a lábát a keresztny közösségben, hogy széthúzást és viszályt munkáljon.

„Milyen sokféleségben is előtűnő egységről van szó? A Jézus Krisztus tanítványai közti egység egyikük személyiségét sem pusztítja el. Gondolkodásukban, célkitűzésükben, jellemükben egyek, de nem személyiségükben. Isten lelkületében részesülve, az ő törvényéhez tartva magukat, emberek Isten természetének részesévé válnak... A Szentlélek munkálkodása által teljessé válik az ember Krisztusban. A vele való egység egymás között is egységet teremt. Ez a legmeggyőzőbb bizonyíték a világnak Krisztus büntől szabadító hatalmáról.” (Ellen G.White: *„A te Igéd igazság”*, 155. o.)

„Amikor az az egység egyesít minket, amelyért Krisztus imádkozott, véget ér az a hosszú küzdelem, amelyet a sátáni eszközök folytattak Krisztus és az ő igazsága ellen.” (Ellen G. White: *1888-as üzenet/ Kiben bízhatunk*, 1. köt., 445. o.)

4 Milyen közösségben kell lennünk Krisztussal ahhoz, hogy „győzhessünk, amint Ő győzött” (Jel 3,21)?

- „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az énbennem lakozik, és én is abban. Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek, akként az is, aki engem eszik, él énáltalam.” (Jn 6,56–57)
- „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja az én szót, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énelem.” (Jel 3,20)
- „Adja meg néktek az ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az ő Lelke által a belső emberben, hogy lakozzék Krisztus hit által a szívetekben.” (Eféz 3,16–17)

- **„Ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé... Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”** (Rm 8,9.14)

(Miért használta Jézus az evés-ivás erős hasonlatát? Mi a jelentősége az „amiként..., akként” meghatározásnak az első igében? Hogyan, ki által lakozhat bennünk Krisztus? Miért kell megerősödni ehhez a belső emberben? Vegyük számba, milyen kifejezéseket találunk ezekben az igékben Krisztus és az ember Szentlélek általi közösségének jelölésére!)

.....

.....

.....

„Jézus Krisztus emberi természete egységben volt istenségével. A benne lakozó Szentlélek vértette a küzdelemre. Azért jött, hogy az isteni természet részeseivé tegyen bennünket. Ameddig egyik vagyunk Vele hit által, a bűnnek nincs hatalma felettünk. Isten megfogja a kezünket, hogy segítsen megragadni Jézus Krisztus istenségét, és elérhessük a jellem tökéletességét.

Krisztus testét enni, és vérét inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónknak, hinni, hogy megbocsátja vétkeinket, s hogy Őbenne teljességre jutunk. Szeretetét szemlélve, azon elmélkedve, abból táplálkozva válhatunk természetének részeseivé. Ami a táplálék a testnek, az Krisztus a léleknek. Az étel csak akkor van hasznunkra, ha megesszük és lényünk részévé válik. Krisztus sem jelent értéket számunkra, ha nem ismerjük el személyes Megváltónknak. A csupán elméleti ismeret mit sem ér. Belőle kell táplálkoznunk, szívünkbe kell fogadnunk, s így élete a mi életünké válik. Szeretetét, irgalmát

magunkba kell fogadnunk. Ám még ezek a hasonlatok sem tudják megjeleníteni a kiváltságot, amelyet a Krisztushoz fűződő kapcsolat jelent. Jézus ezt mondta: »Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek, akként az is, aki engem eszik, él énáltalam.« (Jn 6,57) Ahogyan Isten Fia az Atyába vetett hite által élt, úgy kell nekünk is a Krisztusba vetett hitben élni. Jézus olyan tökéletesen alárendelte magát Isten akaratának, hogy egyedül az Atya volt látható az életében. Bár mindenben megkísértetett hozzánk hasonlóan, mégis úgy állt a világ előtt, mint akin nem ejtett foltot a mindenütt uralkodó bűn. Nekünk is úgy kell győznünk, ahogyan Krisztus győzött.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 95–96., 333. o.)

5 Hogyan kell ügyelnünk arra, hogy közösségben maradjunk Istennel? Milyen áldásai vannak ennek a közösségnek?

- „Meg ne szomorítsátok Istennek ama Szentlelkét, aki által megpecsételtetek a teljes váltságnak napjára. Minden mérgeesség, fölgerjedés, harag, lárma és káromkodás kivettessék közületek minden gonoszsággal együtt.” (Efész 4,30–31)
- „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek... Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és meglesz az néktek. Abban dicsóítottik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek, és legyetek nékem tanítványaim. Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket, maradjatok meg ebben az én szeretetemben. Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok

a szeretetemben, amiképpen én megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem, és a ti örömetek beteljék." (Jn 15,4-11)

(Mi mindennel lehet „megszomorítani” a Szentlelket? Mi minden „marad meg” az életünkben, ha mi Krisztusban „maradunk”?)

.....

.....

.....

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők – mondta Krisztus a tanítványainak (Jn 15,5). ...A vessző kapaszkodása a szőlőtőbe jelképezi a kapcsolatot, amelyet néktek kell fenntartanotok velem. A vesszőt beoltják az élő szőlőtőbe, és annak rostjai rostokkal forrnak össze, erei az erekkel, s így a szőlőtő részeivé lesznek. A szőlőtő élete a szőlővessző életévé válik. Ugyanígy kap a bűnökben és vétkekben halott lélek életet a Jézus Krisztussal való kapcsolat által. Krisztussal akkor alakul ki az egység, ha hiszünk Benne mint személyes Megváltónkban. A bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törekenységét Krisztus mindent elhordozó erejével. Így az ember egy értelemre jut Jézussal. A Megváltó emberi természete megérintette ember voltunkat, és a mi emberi természetünk megérintette az Istenséget. Így a Szentlélek munkálkodása által az isteni természet részeseivé válunk...

A Krisztussal kialakult egységet fenn kell tartani... Ez nem alkalmi kapcsolat, nem egy ki-be kapcsolható összeköttetés. A vessző az élő szőlőtő részévé válik. Az élet, az erő és a termékenység eljutása a gyökértől a vesszőkig akadálytalan és állandó. A vessző nem maradhat életben, ha elválasztják a szőlőtőtől. Többé ti sem lehettek nélkülem – mondta Jézus. – A tőlem

kapott életeteket csak úgy őrizhetitek meg, ha folytonos közösségben vagytok velem. Nélkülem nem győzhetek le egyetlen bűnt sem, nem állhattok ellen egyetlen kísértésnek sem...

A Krisztusban maradás az Ő Lelkének állandó befogadását jelenti, azt, hogy életünket minden feltétel nélkül átadjuk szolgálatára. A kapcsolat csatornáját mindig nyitva kell tartani az ember és Isten között. Amint a szőlővessző folyamatosan szívja magába a nedvet az élő szőlőtőből, úgy kell nekünk is Jézusba kapaszkodnunk, és hittel elfogadnunk lényének erejét és tökéletességét. A gyökér a szőlővesszőkön keresztül küldi a táplálékot a legszélsőbb vesszők hegyéig. Így árad Krisztustól is a lelkerő minden hívő emberre. Mindaddig, amíg a lélek egységben van Krisztussal, nem áll fenn annak a veszélye, hogy elsorvad vagy elpusztul." (Ellen G. White: *Jézus élete*, 592–593. o.)

6 Mit tehetünk, ha bűnt követtünk el, ami miatt megszakadt az áldott közösség?

- **„Azt mondtam: Uram, kegyelmezz nékem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened!” (Zsolt 41,5)**
- **„Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. Ő engesztelo áldozat a mi vétkeinkért, de nemcsak a miénkért, hanem az egész viláგért is.” (1Jn 2,1–2)**
- **„Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1,9)**
- **„Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni!... No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr. Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ésa 1,16.18)**

(Félelmetes „törvénykezés”-re hív-e minket Isten? Kihez menekülhetünk még a vétkeinkkel is? Jobb nem vétkezni, de ha mégis el-esünk, milyen ígéret szól azoknak, akik megvallják bűneiket, és szabadulni akarnak ezekből?)

.....

.....

.....

.....

Ha hívő tanítványként vétkezünk, minden esetben megszakad a belső közösségünk Istennel. Ezt csak személyes elrendezés által állíthatjuk vissza. Isten színe elé kell járulnunk, bűnünket megvallva és bocsánatért esedezve, hiszen annyi ismeret és annyi érdemtelennül elvett kegyelem után vétkeztünk ellene. Vétkezésünk rút visszaélés volt Isten szeretetével.

Amikor Istennel találkozunk és bűnbocsánatot nyerünk, megérint minket dicsősége és felfoghatatlan szeretete. Még élesebben látjuk bűnösségünket, mint előtte. Ugyanakkor érzékeljük Isten csodálatos jóságát, kegyelmét is, és a félelem örömmé változik, szívből pedig kiolvad a tisztátalanság utolsó salakja is.

„Amikor Isten kijelenti, hogy temérdek vétkünket megbocsátja, ez nem csupán törvénykezés, amellyel a kárhozattól megszabadít. Ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is szabadít attól. A megbocsátás túláradó szeretete átalakítja a szívet.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Miatyánk – az Úr imája c. fejelet)

A bűnbocsánat elnyerésekor megismerjük Isten lényét, úgy, ahogyan – e közvetlen tapasztalat nélkül – sohasem tudtuk volna megismerni Őt.

„A tékozló fiú ridegnek és szigorúnak tartotta atyját. Milyen másként látja őt most! Így lesznek mindazok, akiket Sátán megtévesztett. Úgy tekintenek Istenre, mint aki azért figyeli őket, hogy kárhoztasson... De akinek szemeit Krisztus szeretete felnyitja, az látni fogja Istent, a részvételtjes Atyát.”

„Ha látjátok bűnösségeket, ne várjatok arra, hogy majd jobbá teszitek magatokat! Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. Arra vártok talán, hogy a tulajdon erőfeszítéseitek által jobbá lesztek?... Egyedül Istennél van segítség számunkra. Nem szabad erősebb meggyőződésre, jobb alkalmakra vagy szentebb lelkiállapotra várunk. Önmagunktól semmit sem tehetünk. Krisztushoz kell mennünk olyan állapotban, amilyenben éppen vagyunk... Óvakodjatok a halogatástól! Ne szűnjetek meg azért küzdeni, hogy elhagyjátok a bűnt, ne szűnjetek meg keresni a szív tisztaságát Jézus által! Ezrek és ezrek követtek el tévedést ebben a tekintetben, örök vesztségre. Elsősorban nem az emberi élet rövidegét és bizonytalanságát akarom itt hangsúlyozni, mert létezik ennél borzalmasabb is, amelyet sokan nem érzékelnek: ez a veszély a késlekedésben rejlik, ha vonakodunk engedni Isten Szentlelke kérlelő szavának, mivel jobban szeretünk a bűnben élni. A késlekedés ezt jelenti ugyanis a valóságban... Amit mi nem győztünk le, az minket fog legyőzni, és a pusztulásunkat munkálja.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A tékozló hazatalált c. fejj.; *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. fejj.)

Az e heti adomány a családi napköziket támogatja.

Tökéletes győzelem és tökéletes egység Krisztus tanítványai között

1 Elérhető-e a bűn feletti teljes győzelem az egyes kísértésekben?

- „Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott, melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2Pt 1,3–4)
- „A békeség Istene eltapossa Sátánt a ti lábaitok alatt hamar.” (Rm 16,20)
- „Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket [az istenfélőket] a kísértésekből...” (2Pt 2,9)

(Emeljük ki a kulcskifejezéseket, amelyek határozottan az igen választ támogatják!)

.....

.....

„Előjogunk az isteni természet részesévé válni, és így elmenekülni a romlottság elől, mely a bűnös kívánságok által ural-

codik a világon. Ha isteni természet részesévé leszünk, akkor Ő megtisztít minket minden bűntől, minden jellemhibától. Egyetlen bűnös jellemtulajdonságot sem leszünk kénytelenek megtartani... A győzelemhez Isten adja az erőt. Akik hallják hangját és engedelmeskednek parancsolatainak, azokat az igaz jellem kialakítására képesíti.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1900. április 24.)

Isten bármely kísértésben győzelemre tud segíteni. Nem kötelező, nem kikerülhetetlen vétkezni. Efelől semmi kétséget nem hagy az Ige. Sőt az a legteljesebb biztonság, ha bele sem kerül a kísértés helyzetébe az ember. Jézus világosan szólt erről: „...ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a Gonosztól.” „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok...” (Mt 6,13; Mk 14,38) A köztudatban az él, hogy a kísértés kikerülhetetlen. Valójában a megpróbáltatás az, ami kikerülhetetlen, nem a kísértés helyzete. Amikor mintegy közelharc alakul ki Sátánnal: ha elemi erővel vonja az embert a tulajdon kívánsága, vergődik a döntésben, a harc kimenetele pedig kockázatos, mert könnyen bekövetkezik az elesés a kísértés nyomásával szemben. Hogyan lehet ezt elkerülni, hiszen Sátán minden lehetséges módon támad? Úgy, ha az ember lelkileg eleve felvértezett, annyira a Szentlélek irányítása alatt áll, szíve annyira telve van Isten és Igéje iránti szeretettel, hűséggel, hogy a kísértés ki sem fejtheti erejét. Ez volt Jézus folyamatos győzelmének a titka is.

2 Az következik-e ebből, hogy a bűn feletti végérvényes győzelmet is elérhetjük mint egyfajta végcélt, amit azután szilárdan meg tudunk tartani?

- **„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen mibennünk... Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő Igéje nincs mibennünk.” (1Jn 1,8–10)**

- „Aki őbenne marad, egy sem él bűnben [nem cselekszik folyamatosan, szokásként bünt], mert aki bűnben él, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt... Senki sem él bűnben [nem cselekszi azt folyamatosan, szokásként], aki Istentől született, mert benne marad annak magva, és nem élhet bűnben [nem cselekedhet folyamatosan, szokásszerűen bünt], mivel-hogy Istentől született.” (1Jn 3,6–9)
- „Még szóltam és imádkoztam, vallást tettem az én bűnömről, és az én népemnek, az Izráelnek bűnéről.” (Dn 9,20)
- „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék, hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” (Fil 3,12)

(Elképzelhető volna, hogy János apostol élesen ellentmondana önmagának, méghozzá egy levelén belül? Ez lenne ugyanis a helyzet, ha nem helyesbítenénk a levél 3. fejezetéből idézett részlet fordítását. Elérték-e a teljes büntelenséget Isten olyan igaz és kiváló szolgálói, mint Dániel vagy Pál?)

.....

.....

A János apostol 1. levele 3. fejezetéből idézett szakasz félreérthető a mi fordításunkban. Néhány sort idézünk a HnA-generálkonferencia által kiadott Biblia-kommentárból:

„Az itt található görög igealak jelentése: *nem folytatja a vétkezést, nem vétkezik szokásszerűen*. Az apostol a szokás szerinti vétkezésről szól, nem az alkalomszerű hibáról, elesésről. [A 9. versben azt olvassuk, hogy] nem élhet bűnben, azaz nem képes szokásszerűen vétkezni. Ez nem azt jelenti, hogy a keresztyén nem tud hibázni, vétkezni... Előbb említette már az apostol, hogy adott esetben hibázhat (2,1).” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1957. július)

„A bibliai megszentelődés alázatossággal jár. A megszentelt életű embernek – Mózeshez hasonlóan – van fogalma a szentség félelmes és fenséges voltáról. A végtelen Isten tisztaságával, dicsőségével és tökéletességével szemben felismeri a saját méltatlan voltát. Dániel próféta az igazi megszentelődés példája volt. Hosszú élete során sok nemes lelkű szolgálatot tett a Mesterért. »Kedves férfiú« volt a menny előtt (Dn 10,11). Ez a megbecsült próféta azonban nem tartotta magát tisztának és szentnek. Azonosította magát Izráel súlyosan vétkezőivel, amikor Isten előtt így könyörgött a népért: »Nem a mi igazságunkban, hanem a Te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük elődbe a mi esedezéseinket... Vétkeztünk, gonoszul cselekedtünk!« A próféta ezt is mondja: »Szóltam és imádkoztam, és vallást tettem az én bűnömről, és az én népemnek, az Izráelnek bűnéről.« Később, amikor Isten Fia megjelent, hogy eligazítást adjon neki, Dánielre ez így hatott: »Orcám eltorzult, és rám fordult minden álnokságom« (Dn 9,18.15.20; 10,8). Amikor Jób a forgószelelől hallotta az Úr hangját, így kiáltott: »Hibáztatom magam, bánkódom a porban és hamuban!« (Jób 42,6) Amikor Ésaías látta az Úr dicsőségét, és hallotta a kerubokat kiáltani, »Szent, szent, szent a seregek Ura«, így kiáltott fel: »Jaj nekem, elvesztem!« (Ésa 6,3.5) Pál, miután a Lélek elragadta a harmadik égig, és hallott olyan dolgokat, amelyeket ember nem mondhat el, »minden szentek között a legkisebbnek« (legméltatlanabbnak) nevezte magát (2Kor 12,2–4; Eféz 3,8). A szeretett tanítvány, János, aki Jézus kebelén pihent, amikor látta az Emberfia mennyei dicsőségét, hallottként esett lábához (Jel 1,17).

Akik a Golgota keresztlélek árnyékában járnak, azok nem dicsőítik önmagukat, és nem állítják kérkedve, hogy büntelenek. Érzik, hogy bűneik okozták azt a szenvedést, amely megtörte Isten Fiának szívét. Ez a gondolat alázattal tölti el őket. Akik a legközelebb vannak Jézushoz, azok látják a legtisztábban, hogy milyen esendo és bűnös az ember. Remény-

ségüket egyedül a megfeszített és a feltámadott Megváltó érdemeibe vetik.

Ha valaki azt állítja magáról, hogy büntelen, már önmagában bizonyítja, hogy messze van a szentségtől. Mivel fogalma sincs Isten végtelen tisztaságáról és szentségéről, sem pedig arról, hogy miként élhet összhangban Istennel, mivel fogalma sincs Jézus jellemének tisztaságáról, nemes voltáról és szépségéről, sem pedig a bűn veszélyességéről és gonoszságáról, azért tartja magát szentnek. Minél távolabb van az ember Krisztustól, minél hiányosabbak a fogalmai Isten jelleméről és kívánalmairól, annál igazabbnak látja saját magát.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 419–421. o.)

3 Mi akadályozza a folyamatos, teljes győzelmet – még a legőszintebben erre törekvő tanítványok esetében is – annak ellenére, hogy Krisztus segítségével minden egyes kísértés legyőzhető?

- „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz. Kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17,9)
- „Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engem... Elődbe vetted a mi álnokságainkat, titkos bűneinket a te orcád világa elé.” (Zsolt 19,13; 90,8)
- „Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó, mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én muvelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, aki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének,

amely van az én tagjaimban. Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek, a mi Urunk, Jézus Krisztus által! Azért jóllehet én magam az elmémmel Isten törvényének szolgállok, de testemmel a bűn törvényének." (Rm 7,18–25)

- **„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok! A lélek ugyan kész, de a test erőtelen.”** (Mk 14,38)

(Milyen titkos bűnökről beszélnek a Zsoltárok könyvéből idézett igék? A világ előtt rejtve maradó, vagy az önmagunk számára is titkos, feltáratlan bűnökről? A lélek őszinte készsége önmagában biztosítéka-e annak, hogy nem esünk el a kísértésben? Milyen tényezővel kell számolni?)

.....

.....

Abból a tényből, hogy a Megváltó minden egyes esetben és bármely kísértés felett teljes győzelemre tud segíteni minket, nem következik automatikusan az, hogy tartósan, töretlenül, sot végérvényesen győzni tudunk a bűn felett. Énközéppontú természetünk miatt a folyamatos önátadás mindennél nehezebb nekünk. Azt tanuljuk meg a legnehezebben, hogy „az Úrra nézzünk szüntelen” (Zsolt 16,8), ne a magunk tanácsára és akaratára hagyatkozzunk. Ha magunkra maradunk, ösztönös természetünk azonnal – szinte észrevétlenül, egy pillanat alatt – a bűnbe tud rántani minket. A folyamatos „engedelmességet tanulnunk kell”. Még az Emberfia Krisztusról is az van megírva, hogy önmaga folytonos alárendelésével, állandóan Istenre támaszkodással „megtanulta az engedelmességet” (Zsolt 5,7–9). Ő elesések nélkül, tökéletesen megvalósította ezt, mert állandó kapcsolatot tartott fenn Atyjával. Mi nehezebben tanulunk meg állandóan „Istennel járni”, mélyen megromlott természetünk miatt. A lélek szinte „készsége”, a győzelem titkának megértése elméleti szinten önmagában még kevés. A folyto-

nos ima és folytonos vigyázás megtanulására, begyakorlására van szükségünk, ez pedig élethosszig tartó folyamat. Példa erre Péter tengeren járásának története:

„A csodát látva Péter szinte magánkívül volt a boldogságtól. Mintha még mindig alig tudná elhinni, felkiáltott: »Uram, ha Te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vízzen!« Jézus így szólt: »Jöjj!« (Mt 14,28–29) Jézusra tekintve Péter biztosan járt, de aztán elfordította szemét a Megváltóról, önelégülten nézett vissza a hajóban lévő társaira. Viharos szél tombolt. A hullámok magasra tornyosultak, s épp a tanítvány és a Mester közé emelkedtek... Péter megijedt. Egy pillanatra eltűnt előle Krisztus, és hite elhagyta. Süllyedni kezdett. Amikor a hullámok már a halált hozták, Péter fölemelte szemét a háborgó tengerről, s Jézusra tekintve így kiáltott: »Uram, tarts meg engem!« (Mt 14,30) Jézus azonnal megragadta a kinyújtott kezét, s így szólt: »Kicsinyhitű, miért kételkedtél?« (Mt 14,31) Egymás mellett haladtak, Péter keze Mestere kezében, így léptek a hajóra. Péter csendes volt. Nem volt miért dicsekednie társai előtt, mert hitetlensége és önfelmagasztalása miatt csaknem az életét veszítette. Amikor elfordította tekintetét Jézusról, nem tudott többé megállni, s elmerült a vízben...

Jézus Krisztus ismerte tanítványai jellemét... Szerette volna, ha Péter felismeri gyengeségét, meg akarta neki mutatni, hogy biztonsága attól függ, alárendeli-e magát az isteni hatalomnak. A kísértés viharaiban csak akkor járhat biztonságosan, ha tökéletes önmegtagadással a Megváltóra hagyatkozik. Péter éppen abban volt gyenge, amiben erősnek hitte magát. Amíg nem ismerte fel gyengeségét, addig nem jött rá: arra van szüksége, hogy állandó kapcsolatban legyen Jézussal. Ha megtanulta volna a leckét, amelyre Jézus tanítani szerette volna a tengeren átélt tapasztalat által, akkor később, hite nagy próbájában, nem bukott volna el. Isten nap mint nap tanítja gyermekeit. A mindennapi körülmények és

teendők által felkészíti őket arra, hogy elvégezhessék feladatukat minden területen, amelyet gondviselése kijelöl számukra. A naponkénti próbák kimenetele határozza meg győzelmüket vagy vereségüket a nagy válság idején. A kísértés legyőzi azokat, akik nem ismerik fel, hogy állandóan Istenre vannak utalva. Lehet, hogy most azt hisszük, lábünk szilárdan áll, és soha nem inoghatunk meg. Mondhatjuk magabiztosan: »Tudom, kiben hiszek, semmi sem rendítheti meg az Istenbe és Igéjébe vetett hitemet.« Sátán terve azonban az, hogy kihasználja jellemvonásaink öröklött és szerzett hiányosságait, s megvakítsa szemünket, hogy ne lássuk szükségleteinket, hibáinkat. Csakis akkor járhatunk biztonságban, ha felismerjük gyengeségünket, és mindig Jézusra tekintünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 325–326. o.)

Könnyű beleesni abba a hibába is, hogy csak a külsőleg látható, nyilvánvaló eseményeket látjuk bűnnek. Nem tudjuk egyszerre felfedezni, mennyi bűn van még lelkünk sötét zugaiban. Ehhez ugyanis arra van szükség, hogy mindinkább meglássuk Isten dicsőséges jellemét, erkölcsi lényének tündöklő szépségét. Ezt viszont nem tudja egyszerre befogadni az emberi szem, illetve az emberi lélek. Amint ezt egyre jobban látjuk, ennek tükrében jobban látjuk a magunk fonákságait, titkos bűneit, és Istenhez kiáltunk szabadulásért.

„Ritkán látjuk a bűneinket abban a megvilágításban, ahogyan Isten látja azokat. Sokan szoktatták magukat arra, hogy a bűn ösvényén járjanak. Sátán hatása alatt szívük egyre keményedik... Amikor azonban Isten ereje és kegyelme által tiszta lesz a gondolkodásuk, szívüket és lelkiismeretüket Isten Lelke fogja befolyásolni, ezért érzékennyé válnak. Akkor a bűn úgy jelenik meg előttük, mint amilyen a valóságban, igen bűnösnek fogják látni magukat. Titkos bűneik most eléjük kerülnek. Bevallják azokat Istennek, megbánják és szégyellni fogják bűneiket... De ekkor az Úr háta mögé veti azokat.”

„Az a tény, hogy a lelkiismereted nem ítél el, amiért nem tartod meg a teremtő Isten törvényét, még nem bizonyíték arra, hogy Isten szemében is vétlen vagy... Az a kérdés, összhangban van-e a lelkiismereted Isten Igéjével?... A Lélek templomának minden zuga fertőzött többé-kevésbé, ezért megtisztulásra szorul. A lelkiismeret pókhálóval teleszótt celláiba is be kell hatolnia a világosságnak!” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 70. o.)

4 Miért rendelte el Jézus a tanítványai számára az úrvacsora részeként a lábmosást?

- „Mondta néki Péter: »Az én lábamat nem mosod meg soha!« Felelt néki Jézus: »Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám...« Mondta néki Jézus: »Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábát megmosni, különben egészen tiszta.«” (Jn 13,8.10)
- „Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nemcsak a mienkért, hanem az egész viláéért is.” (1Jn 2,1–2)

(Mire utalt Jézus ezzel a kifejezéssel: „aki megfürdött”? Vö. Tit 3,15.)

.....

.....

„Krisztus ünnepélyesen így szólt Péterhez: »Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám.« (Jn 13,8) E szavak többet jelentenek a testi tisztaságnál. Jézus még mindig egy magasabb rendű megtisztításról beszél, amit az alacsonyabb rendű megtisztítás szemléltet. Aki a fürdőből érkezett,

annak a lába tiszta volt, azonban a saruban hamar porosak lettek, és ismét meg kellett azokat mosni. Így Péter és tanítvány társai megmosattak a bűnök és a tisztátalanságok lemosására feltörő csodálatos forrásban. Krisztus az övéinek ismerete el őket. A kísértés azonban bűnökbe vitte őket, ezért még mindig szükségük volt Jézus megtisztító kegyelmére...

Péterhez és testvéreihez hasonlóan mi is megmosattunk Krisztus vérében, szívünk mégis gyakran beszennyeződik a gonosszal való érintkezés folyamán. Jézus Krisztushoz kell mennünk, és kérnünk kell megtisztító kegyelmét... Minden gyengeségünket és szennyezetségszennyezettségünket Krisztushoz kell vinnünk. Egyedül Ő tud tisztára mosni bennünket. Nem vagyunk felkészülve a Vele való közösségre, amíg segítő ereje által meg nem tisztulunk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 564–565. o.)

Ha az újjászületés után törvényszerűen a büntelenség állapotába kellene jutnunk, akkor Krisztus nem rendelte volna el az úrvacsorát, nem szólt volna arról, hogy a megfürdött embernek szükséges megmosni a lábát. János apostol sem bátorítaná azokat a keresztényeket, akik őszinte megtérésük és győzelemre törekvésük mellett és ellenére is bűnbe esnek.

„Milyen figyelmes az Úr Jézus, hogy nem ad alkalmat a kéttségbeesésre, hanem körülbástyázza a lelket a Sátán tüzes támadásai elől. Ha a sokrétű kísértések mégis meglepnek és bűnre csábítanak, nem fordul el tőlünk, nem hagy elveszni. Nem ilyen Üdvözítőnk van. Krisztus esedezett, esedezik értünk. Ő is kísértést szenvedett mindenben, s mivel megkísértett, tudja, hogyan segítsen a megkísértettekben...”

Jézus vére hatalommal és hatékonyan esedezik a bűnbe esettekért, a lázadó hajlamúakért, a nagy világosság és szeretet ellen vétőkért. Sátán áll jobbként felől, hogy vádoljon bennünket. Szószólónk Isten jobbján áll, és esedezik értünk. Még sohasem veszítette el a rá bízott pert... Nem feledkezik el

a kísértés világában levő gyülekezetéről. Letekint megpróbált és Őt szerető népére, és esedezik értük...

Előfutárunk belépett az érdekünkben a függöny mögé, mégis a szeretet és az igazság aranylánca köti Őt népéhez, a legszorosabb szeretetközösségben...

Nézzünk mindig mennyei Szószólónkra, aki az ember és az örökkévaló trón között áll, várva, hogy segítsen minden igyekezetünkben, s Lelkével támogasson bennünket, hogy eljussunk Isten tökéletesebb ismeretére.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 229. o.)

Figyeljük meg Ellen G. White határozott intését az úgynevezett perfekcionizmus téves irányzatával szemben:

„Nem lényeges tudnod és elmondanod másoknak az összes miértet és hogyan, ti. hogy mi alkotja az új szívet, vagy milyen állapotot érhetnek el, és kell is elérniük a keresztyéneknek, hogy többé ne vétkezzenek. Ez nem a te feladatod. Nem egyformán vagyunk megalkotva. A megtérések sem egyformák... Krisztus, a lélek Orvosa, érti lelkünk hiányosságait és betegségeit, és tudja, hogyan gyógyítsa meg azt saját vére árán. A lélek szükségleteit csak Ő tudja betölteni. De az emberek oly túlbuzgók, annyira sokat akarnak tenni, hogy nem hagynak helyet Krisztusnak...

Sátán sokféleképpen tevékenykedik, hogy azok elméjét, akiknek az üzenetet kellene hirdetniük, különféle elméletek kössék le, amelyek oly nagynak és fontosnak tűnnek, hogy kitöltik egész gondolkodásukat, s miközben azt gondolják, csodálatos tapasztalatokra tesznek szert, valójában néhány elgondolást bálványoznak. Befolyásuk sérülést szenved, és vajmi keveset szól az Úr mellett... Tanítsd szóval és írással egyaránt, hogy Isten az, aki a létra tetején áll, dicsőségének sugarai fénylenek minden egyes létrafokon. Irgalommal tekint mindazokra, akik fájdalmasan kapaszkodnak felfelé a

létrán, hogy segítséget küldjön nekik, isteni segítséget, amikor a kéz ernyedni látszik és a láb remegni. Mondd el, mondd el oly szavakkal, amelyek megoldasztják a szívet, hogy senki sem marad ki a mi Urunk, Jézus Krisztus örökkévaló országából azok közül, akik kitartóan haladnak a létrán. Akik Krisztusban hisznek, azok közül egy sem vész el, senki sem ragadhatja ki őket a kezéből.” (*Selected Messages*, I., 176–184. o.)

Figyelemre méltó, hogy az úrvacsora jelképes szertartása és az ott elhangzó igék egyaránt tanítanak a Krisztussal és az egymással való egységre. Amikor Krisztus áldozata elevenen tárul elénk az úrvacsora alkalmával, azt is megértjük, hogy amint ő „megmos” minket, ugyanúgy kell nekünk is megmosni egymás lábát, annak jelképeként, hogy készek vagyunk mi is „megmosni” testvéreinket. Azaz megbocsátani minden esetleges sérelmet, és elfogadni egymást testvérekként. A Krisztussal való egységtől szétválaszthatatlan az egymással való egység. Ha Krisztussal való egységünk meglazul, az rögtön meglátszik a testvéri kapcsolatok és közösség minőségén is, ha viszont egyek vagyunk övele, könnyen és egyszerűen létrejön az egység, a valódi szeretetközösség Krisztussal.

5 Miért jelenti ki az Ige mégis határozottan azt, hogy a Jézus eljövetelekor élő hívő maradék eléri a bűn feletti teljes győzelmet? Mi lesz ennek a titka?

- „Láttam, és íme egy Bárány állt Sion hegyén, és övele száznegyvennégyezren, akiknek homlokára írva volt az ő Atyjuk neve... Szájukban nem találtatott álnokság, mert Isten királyi-széke előtt feddhetetlenek.” (Jel 14,1.5)
- „Hallottam mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert el-

jött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. Adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei." (Jel 19,6–8)

- **„Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan.” (Jel 16,15)**
- **„Íme eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrzi a ruháit.” (Dn 12,10)**

(Kiről mondja másutt az Ige, hogy „nem találtatott szájában álnokság”? Mit fejez ki az, hogy a hívő maradék „őrzi ruháit” a hét csapás idején?)

.....

.....

.....

„Sátán el akarja pusztítani Isten népét, de Isten elküldi angyalait híveihez a veszély idején... A kemence lángjaiban mármár elhamvadnak, de az Ötvös kihozza őket onnan mint tűzben megpróbált aranyat. Isten éppúgy szeret bennünket a súlyos próba idején, mint amikor a legfényesebben ragyogott felettünk a nap. De a tüzes kemence szükségszerű, mert ott válik le rólunk a földiesség, és Krisztus képmását csak így tükrözhetjük vissza tökéletesen.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 552. o.)

A Krisztus eljövetelét életben átélő hívők egy rövid időre – a bűnök eltörlésétől a hét utolsó csapás kitöltéséig – folyamatosan megtartják a bűn feletti győzelmet. („Őrzik a ruhájukat” – amint az Írás mondja, lásd Jel 16,15.) Ezt az Írás világosan tanítja. Ebben a kemény megpróbáltatások segítségükre vannak, amelyek arra készítetik őket, hogy szüntelen imádkozzanak, állandóan Isten megtartó kegyelmében bízzanak.

6 Hogyan törekedjünk mindezek tudatában a tökéletes- ségre – ma?

- „Egyet cselekszem: azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dőlven, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. Valakik annak-okaért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk.” (Fil 3,14–15)
- „Még vérig nem álltatok ellent, tusakodva a bűn ellen.” (Zsid 12,4)
- „A kitartásban tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek, minden fogyatkozás nélkül.” (Jak 1,4)
- „Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégi a Krisztus Jézus napjáig.” (Fil 1,6)

(Miben legyünk tehát tökéletesek, és miben bízunk?)

.....

.....

.....

„Addig kell törekednünk a krisztusi tökéletesség elérésére, amíg Főpapunk engesztelést végez értünk. Megváltónk még gondolatban sem engedett a kísértés hatalmának. Sátán az emberi szívben talál olyan sarkot, ahol meg tudja vetni a lábát – dédelgetett, bűnös vágyat, amellyel kísértéseit érvényre juttathatja. De Krisztus elmondhatta önmagáról: »Jön a világ fejedelme, és énbennem nincsen semmije.« (Jn 14,30) Sátán nem talált semmi olyat Isten Fiában, ami által legyőzhette volna. Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt benne semmi bűn, amelyet Sátán ki tudott volna aknázni. Csak ilyen lelkiülettel lehet megállni a nyomorúság idején. Eb-

ben az életben kell elszakadnunk a bűntől, a Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által. Drága Megváltónk kér, hogy álljunk mellé, és egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat bölcsességével, érdemtelenységünket érdemeivel. Isten gondviselése az az iskola, amelyben megtanulhatjuk Jézus szelídségét és alázatosságát.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 554. o.)

Célegyenest haladás, kitartás az igyekezetben és a bizalomban – ebben legyünk tökéletesek. Ez a mi részünk. Akkor „megragad” bennünket Krisztus, és bizonyosan befejezi felkészítésünket az üdvösségre, az örök életre.

„Előttünk vannak a Biblia gazdag ígéretei. Ha ismerjük ezeket, hogyan is foghatnak meg bennünk kételyek? Hogyan tudod azt képzelni, hogy amikor egy szegény bűnös vágyakozik visszatérni az Atyához, és elnyerni bűnei bocsánatát, akkor Ő majd szigorú rosszállással visszahúzódik tőle, noha az az ember bűnbánattal borul a lábához? Vessük el magunktól az efféle gondolatokat! Semmivel sem árthatunk jobban a lelkünknek, mint ha ilyen téveszméket tűrünk meg magunkban mennyei Atyánkkal kapcsolatban. Isten gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. Krisztus önmagát adta, hogy mindazok, akik akarnak, üdvözülhessenek. [...]

Vannak olyan keresztyének, akik tapasztalták Jézus Krisztus bűnbocsátó szeretetét, és valóban Isten gyermekei szeretnének lenni, ugyanakkor látják jellemük tökéletlenségét, életük hibáit, ezért könnyen kétségek támadnak bennük, hogy vajon valóban megújította-e szívüket a Szentlélek. Nekik szeretném mondani: Ne essetek kétségbe! Gyakran kell még leborulnunk Megváltónk lábához, sírva lelkünk fogyatékoságai és hibái miatt, de nem szabad elcsüggednünk. Még ha legyőz is bennünket az ellenség, Isten nem taszít el, nem hagy magunkra, nem utasít vissza. [...]

Sokan, akik bár valóban lelkiismeretesek és igazán Istennek tetsző életet akarnak élni, túl sokat foglalkoznak a saját hibáikkal és gyengeségeikkel. Az ellenség azt reméli, hogy ezzel eltávolítja őket Krisztustól, és győzelmet arat felettük. Ne helyezzük önünket a középpontba, ne adjuk át magunkat az aggodalmaskodásnak és a szorongó félelemnek, még amiatt sem, hogy vajon üdvözülni fogunk-e. Mindez csak arra jó, hogy elfordítsa lelkünket attól a Valakitől, aki az erőnk forrása. Bizzuk lelkünk megtartását Istenre, bizzunk benne teljesen! [...]

Nyugodjatok meg Istenben! Az Úr meg tudja őrizni azt, amit Őrá bízatok. Ha Istenre hagyatkoztok, diadalmos győzelemre segít benneteket azáltal, aki szeretett titeket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 48–49., 56., 62–63. o.)

IGÉK MINDEN NAPRA

Október

1. hétfő	Zsid 5,7–9	
2. kedd	Mk 14,38	
3. szerda	Rm 12,12	
4. csütörtök	1Jn 5, 14–15	
5. péntek	1Thessz 5,17	Napnyugta: 18.18
6. szombat	Mt 6,6	
7. vasárnap	Zsolt 5,2–3	
8. hétfő	Mt 10,29–31	
9. kedd	Jn 16,26–27; 15,16	
10. szerda	Fil 1,3–5	
11. csütörtök	1Kor 12,26–27	
12. péntek	Zsolt 103,2	Napnyugta: 18.04
13. szombat	Zsolt 100,2; 4–5	
14. vasárnap	Zsid 11,1	
15. hétfő	Jób 11,7–8	
16. kedd	Rm 11,33	
17. szerda	Ésa 55,8–9	
18. csütörtök	Zsid 3,12	
19. péntek	Jn 16,13–14	Napnyugta: 17.51
20. szombat	Mt 18,3	
21. vasárnap	Zsolt 119,18; 27	
22. hétfő	Jn 7,17	
23. kedd	Zsolt 34,8	
24. szerda	2Pt 1,16	
25. csütörtök	2Pt 3,18	
26. péntek	1Kor 13,12	Napnyugta: 17.38
27. szombat	Jn 17,18	
28. vasárnap	Mt 5,14–16	
29. hétfő	Mt 11,30	
30. kedd	Ésa 40,18	
31. szerda	Fil 4,8	

IGÉK MINDEN NAPRA

November

1. csütörtök	Eféz 5,14	
2. péntek	2Kor 6,16–18	Napnyugta: 16.27
3. szombat	Ésa 60,1–3	
4. vasárnap	Jel 3,1–2	
5. hétfő	2Kor 2,10–11	
6. kedd	Ésa 30,22–23	
7. szerda	Kol 1,27	
8. csütörtök	Ésa 50,6–7	
9. péntek	Lk 9,23	Napnyugta: 16.17
10. szombat	Mt 15,7–8	
11. vasárnap	Mk 9,50	
12. hétfő	Rm 9,30–32	
13. kedd	Rm 10,11–13	
14. szerda	Zak 4,6	
15. csütörtök	Jer 7,3–7	
16. péntek	1Kor 2,2	Napnyugta: 16.08
17. szombat	Zsolt 40,6; 11	
18. vasárnap	Zsolt 119,37	
19. hétfő	Zsolt 116,7–9; 12–13	
20. kedd	Ésa 49,14–16	
21. szerda	Eféz 4,29	
22. csütörtök	Ésa 43,10	
23. péntek	Ésa 50,4	Napnyugta: 16.01
24. szombat	Ésa 35,3	
25. vasárnap	Jn 1,14	
26. hétfő	Gal 5,22	
27. kedd	Eféz 4,32	
28. szerda	Fil 4,6–7	
29. csütörtök	Mt 6,31–34	
30. péntek	Zsolt 55,23	Napnyugta: 15.56

IGÉK MINDEN NAPRA

December

1. szombat	Lk 10,41–42	
2. vasárnap	Hós 6,6	
3. hétfő	Mal 1,10; 3,7	
4. kedd	Eféz 2,8–9	
5. szerda	Jel 2,4–5	
6. csütörtök	Jel 3,17–19	
7. péntek	1Kor 5,7	Napnyugta: 15.53
8. szombat	Eféz 5,8	
9. vasárnap	Zsolt 51,14	
10. hétfő	1Kor 1,30	
11. kedd	1Jn 3,7	
12. szerda	Eféz 3,19–21	
13. csütörtök	1Kor 6,9/a; 11	
14. péntek	Zsolt 51,7–9	Napnyugta: 15.52
15. szombat	Jer 33,16; 6	
16. vasárnap	Rm 3,27; 1Kor 1,29; 31	
17. hétfő	Rm 5,1–2	
18. kedd	Jn 14,6	
19. szerda	Zsid 7,19; 25	
20. csütörtök	2Pt 3,18	
21. péntek	Fil 2,13; Jel 3,20	Napnyugta: 15.54
22. szombat	Rm 6,19	
23. vasárnap	Mt 13,44–46	
24. hétfő	Apcs 3,18–19	
25. kedd	Apcs 5,31	
26. szerda	Mk 13,34	
27. csütörtök	Rm 12,1	
28. péntek	Júd 24–25 Ésa 66,2	Napnyugta: 15.58
29. szombat	Eféz 4,13; 15	
30. vasárnap	Rm 4,2–3; 5	
31. hétfő	Zsolt 90,12	